

C. W. Leadbeater

LÁTHATATLAN SEGÍTŐK

Fordította: Solymos Béláné

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT, 2005

Tartalomjegyzék

- I. A bennük való általános hit
 - II. Néhány mai példa
 - III. Egy személyes tapasztalat
 - IV. A segítők
 - V. A fizikai feletti élet valósága
 - VI. Egy kellő időben érkező beavatkozás
 - VII. Az „angyal” –történet
 - VIII. Egy tüzeset története
 - IX. Materializáció és utóhatás (repercussion)
 - X. A két fivér
 - XI. Egy elhárított öngyilkosság
 - XII. Az elvesztett fiú
 - XIII. Ivy története
 - XIV. Szokványos esettípusok
 - XV. Hajótörések és szerencsétlenségek
 - XVI. Munkálkodás a halottak között
 - XVII. A háborúval kapcsolatos munka
 - XVIII. A munka egyéb ágazatai
 - XIX. A szükséges kvalifikációk
 - XX. A próbaösvény
 - XXI. Az igaz ösvény
 - XXII. Ami még ezen túl van
- Index

I. Fejezet

A bennük való általános hit

A Teozófia legszebb jellemvonásainak egyike az, hogy visszaad ésszerűbb formában mindent az embereknek, ami valóban hasznos és segítő volt számukra a vallásokban, és amelyeket kinőttek. Sokan, akik áttörték a vakhit bájját, és az értelem és beleérző képesség szárnyain felemelkedtek a magasabb szintű, szabadabb és nemesebb szellemi életig, mindazonáltal úgy érzik, hogy ennek az üdvös gyarapodásnak a folyamatában valami elveszett, és mialatt feladták gyermekkoruk hiedelmét, egyúttal sokat kihajítottak az élet szépségéből és költőiségéből.

Ha mégis, múltbeli életeik jövedelmeztek számukra annyi jót, hogy a Teozófia jótékony befolyása alá kerülhetnek, hamarosan felfedezik, hogy még ebben a körülményben sem éri őket veszteség, hanem rendkívül nagy nyereség, és a szépség és a költészet dicsósága még teljesebb mértékben van jelen, mint azt előzőleg remélték volna, és már nem pusztán egy kellemes álom, amiből a józan ész hideg fénye bármikor durván felébreszti őket, hanem a természet igazságai, amelyek kiállják a próbát, és amelyek ragyogóbbá, teljesebbé és tökéletesebbé, valamint pontosabban megértetté válnak.

A Teozófia jótékony működésének jellegzetes példája az a mód, ahogyan a láthatatlan világot a modern élet számára helyreállította, (amit, mielőtt a materializmus nagy hulláma elárasztott bennünket, minden létező segítség forrásának tekintettek). A tündérek, gnómok, manók, a levegő és a víz, az erdő a hegy és a bánya szellemeinek lenyűgöző, összes népi hagyományáról megmutatta, hogy nem merő értelmetlen babona, hanem tudományos alappal bíró tényszerűség áll mögötte. Válasza a legalapvetőbb kérdésre: „Ha meghal egy ember, fog-e újra élni?” szintén egyaránt határozott és tudományos, és tanítása a természetről és a halál utáni életről fénycsóvát vetít sok mindenre, ami, legalábbis a nyugati világ számára, megelőzőleg áthatolhatatlan sötétségbe volt burkolva.

Nem lehet elég gyakran ismételni, hogy ebben a lélek halhatatlanságáról és a halál utáni életről szóló tanításban a Teozófia az általános vallási felfogástól teljesen eltérő helyzetet foglal el. Ezeket a nagy igazságokat nem pusztán valamely ősi szent könyv tekintélye alapján terjeszti elő, ezen témákról szólva nem foglalkozik vallásos véleményekkel vagy metafizikai spekulációkkal, hanem szilárd, határozott tényekkel, amelyek éppoly valóságosak és közeliak számunkra, mint a levegő, amelyet belélegzünk, vagy a házak, amelyekben lakunk, olyan tények, amelyekről sokunknak folyamatos tapasztalata van, olyan tények, amelyek körébe sok tanulmányozónk napi munkája tartozik, amint mindjárt látható lesz. *Moi qui vous parle* – Én, aki most leírom ezeket a szavakat, olyan dolgokról beszélek Önöknek, amelyek több mint negyven éve ismeretesek számomra, és amelyek mármost sokkal valóságosabbak és fontosabbak számomra a fizikai sík dolgainál.

Feltételezem, hogy legtöbb olvasóm már megismerkedett a síron túli világ általános teozófiai elméletével, azzal, hogy az a világ nincs távoli messzeségben és nem különbözik lényegében ettől a világtól, éppen ellenkezőleg, valójában pusztán folytatása ennek. Fizikai test gátja nélküli élet, amely végtelenül fennköltebb ehhez képest azok számára, akik bármilyen módon intellektuálisak vagy művészi hajlamúak, habár olykor egyhangúnak tűnhet azoknak, akik sem szellemi, sem intellektuális vagy művészeti vonalon haladást nem értek el.

Abban az életben, akárcsak ebben, sokan vannak, akik segítségre szorulnak, és nekünk késznek kell lennünk, hogy megkíséreljük bármiképpen nyújtani, amit tudunk, mivel rengeteg tennivaló van sok különböző irányvonal mentén. Az abban a világban történő segítség gondolata nem korlátozódik a teozófusokra, de nem hiszem, hogy tudományos, pontosan körülírt és szervezett módon történt volna, mielőtt a Teozófiai Társulat előterjesztette. Mégis, valamennyi segítő kétség kívül Társaságunk tagja. A halottak mindig segítették a holtakat, és gyakran próbálták vigasztalni az élőket, de úgy gondolom, hogy azt megelőzőleg, hogy a tanulmányozás teozófiai vonala megnyílt előttünk, aránylag kevés élő ember munkálkodott közvetlenül az asztrális világban.

Sok ember működött mindig közre közvetetten, például a halottakért mondott imádkozás által; de az ilyen törekvés általában valamilyen mértékben bizonytalan, mert akik ezt teszik, általában keveset tudnak a síron túli másik oldal dolgainak valódi állásáról. Azonban a nagy Római Katolikus Egyházban az emberek mindig imádkoztak istenhitből és istenfélelemből azokért, akik eltávoztak ebből a világból, és az az imádkozás semmi esetre sem üres formáság.

Az imádkozásra talán nem úgy van szükség, ahogy gyakran azok hiszik, akik imádkoznak, nem szükséges, hogy megmondjuk Istennek, mit szeretnénk, hogy Ő tegyen. Ez nem jelenti azt, hogy az imának semmilyen hozadéka sincs. Az ima az erő magasabb síkokra való hatalmas kiáradása, nagy mentális és érzelmi törekvés; és egy törvény által vezérelt világban nem lehetséges olyan törekvés, ami ne hozna létre valamilyenfajta eredményt, mivel akció és reakció kioldhatatlanul összeszőttek, és bármilyen törekvésnek, akár fizikai, akár érzelmi vagy mentális, eredményeznie kell valamilyen hatást vagy visszahatást, és a halottakért mondott imák kétségtelenül igen nagy hatással vannak a halottakra. Hatalmas szellemi erőt szabadítanak fel, segítik, és javára szolgálnak a továbbhaladásban azoknak, akiknek szánták, így az élők mindig hatással vannak az eltávozottakra még a magasabb síkokon való közvetlen munkálkodás lehetőségének ismerete nélkül is.

Kérdésként felmerülhet, hogy mielőtt a Teozófia nyilvánosságra hozta az Adeptusok Nagy FehérTestvériségét, miért nem nyújtották Ők vagy Tanítványaik ezt a segítséget. Meg kell értenünk, hogy az Adeptusok messze nagyobb jelentőségű, sokkal fennköltebb munkával vannak elfoglalva, mint ez a feladat. A mi viszonylagos fontossággal bíró elgondolásunk egyáltalán nem áll azzal arányban. Mi azt hisszük, hogy minden, ami bennünket személy szerint foglalkoztat, elsődleges fontosságú, és nem vesszük észre, hogy azok az erők, amelyek a bolygó fejlődését alakítják, nem egyéneként foglalkoznak az emberekkel, mégcsak nem is tucatjával vagy százasaival, hanem ezreivel és milliósámmal. Az Adeptusok nem szentelhetik idejüket ilyenfajta tevékenységnek. Tanítványaiknak szabad, de mielőtt a Teozófia közzétette ezeket az eszméket Nyugaton, a Mesterek tanítványainak legtöbbje indiai volt, és aki Önök közül valamennyit is tud a hindu vallásról, meg fogja érteni, hogy a halottakon egyénileg való segítség ötlete valószínűleg nem merül fel tanítványaikban.

A halál utáni állapotról való elgondolásuk inkább hagyja elmélyedni őket az Istenség felidézésében, így érve el nagy előrehaladást. Kétségkívül, ha azt elérik, lehetnek hasznára az emberiségnek, de aligha a jelenlegi köztes szakaszban. Saját népük halottai között is csak kis mértékben volt szükség segítségre, mert a hindu vallás tanít követőinek valamennyit a halál utáni állapotokról, úgyhogy ha az indiai ember meghal, semmi esetre sem rémül meg vagy zavarodik össze. Az a gondolat, hogy a halott igényelhet segítséget a szokásos Shraddha szertartáson kívül, az indiai elme számára valamelyest idegen, így marad az a tény, hogy csak nagyon kevés szervezett munkát végeztek.

Az ilyen munkát felvállaló teozófusok érzése kezdetben először is az volt, hogy ne vesztessék el az alvás óráit, másodsor, hogy széles skálája van a tevékenységnek, amelyben minden személy hasznos lehet, aki akárcsak egy keveset is tud annak a világnak a körülményeiről. Tehát belevetették magukat a munkába, és tették, amit tudtak.

Voltak más vallások is, amelyek részletekre kiterjedően adtak tanítást a halál utáni élet körülményeiről. Ilyen volt az egyiptomi vallás, de módszerei atlantisziak voltak, híveinek nem volt fogalmuk általánosításról. Esetek temérdek sokaságát ismerték, de sohasem vontak le azokból általános szabályokat. A Halottak Könyvében rengeteg részletet találunk, és mindegyik esetben gondosan feljegyezték a velük való foglalkozás módját, és úgy tűnik, hogy sohasem jutottak el ahhoz a tényhez, hogy mindezen módszerek az emberi akarat megnyilvánulásai, és hogy erős akarat a részletek ismerete nélkül is átvezetheti az embert, így az összes varázsszavuk és részletekbe menő recitálásuk (felmondásuk) szükségtelen.

Azt megelőzőleg, hogy a Teozófia a kérdést felvetette, még sohasem volt Nyugaton olyan megnyilatkozás a halál utáni világról, amely összhangban lett volna a modern tudomány vonalával. A spiritualizmus tett valamennyit érdekünkben a kollektív információ útján, de módszerei szórványosak voltak. Nem mondott nekünk sokat a másik világról, mint egészről. Jogosan állíthatjuk, hogy

ezt a Teozófia tette meg nekünk, a modern tudományos értelmet alkalmazta a láthatatlan világ e problémájának megoldásához, és megfigyeléseit listázva felépített egy egybefüggő rendszert. Természetesen nincs nekünk mindebben különleges előjogunk; mindaz az ismeret, amellyel mi rendelkezünk az asztrális világot illetően, a világ bármelyik intelligens polgára által megszerezhető. Így gyakran találkozunk olyan, más csatornákon keresztül érkező adatokkal, amelyeket teozófiáinak szoktunk nevezni, és ez megeshetne még gyakrabban, ha nem az lenne tény, hogy a meghalt emberek nem képzett tudományos megfigyelők, és éppen csak azt írják le, ami őket körülveszi, és nem kísérlik meg világukat, mint egészet látni.

Amikor először próbáltunk dolgozni alvás alatt, hamarosan tapasztaltuk, hogy sok olyan vonal van, amelynek mentén segítséget igényelnek mind az élők, mind a holtak. Ezeket a szavakat használom: „élők” és „holtak” a szokásos értelemben, de felteszem, hogy nem szabadna alkalmaznom anélkül, hogy ne vetnék közbe tiltakozást. Azok a meghalt emberek, ahogy sohasem fáradnak bele nekünk elmondani, sokkal élőbbek, mint mi. Ők rólunk beszélnek, mint halottakról, mivel mi ezekben a húsból való sírboltokba vagyunk temetve, és a magasabb befolyásoktól el vagyunk zárva. Ők sohasem bánják helyzetüket, de sajnálkoznak a mienken. Később még visszatérünk rájuk, de először nézzük meg, mit tehetünk, hogy segítsünk az élő embereken.

Ne felejtjük el, hogy minden éjjel, amikor álomba merülünk, elhagyjuk testünket. Akkor az asztrális világban olyan szabadon élünk, mint bármelyik halott ember, habár megőrizzük a fizikai hordozóba reggel való visszatérés képességét. Azonban idővel egyre inkább találkozunk állandó asztrális lakóval azonos feltételek mellett, és társaloghatunk vele szemtől szemben pontosan úgy, ahogy fizikai barátainkkal naponta itt lent.

Azon a síkon ugyanúgy, mint ezen, megvigasztalhatjuk a szenvedőket; még azokon is segíthetünk gyengéd érzésekkel, akik még ebben a sűrűbb világban élnek. Rendszerint nem mutathatjuk meg magunknak senkinek, aki ébren van fizikai testében, ehhez materializálásra lenne szükség, azaz asztrális testünk köré fizikai anyagból való fátylat kellene vonnunk, ami egy megszerzendő képesség, és nem könnyű elnyerni. Szeretetünket és együttérzésünket azonban kiterjeszthetjük rá bármikor, azonban ahhoz, hogy megmutassuk neki magunkat, vagy beszéljünk vele, jobb megvárni, amíg elalszik. Sőt, küldhetünk még asztrális testünkből enyhítő és nyugtató áramlatokat is, amelyek lecsillapítják a túlfeszített fizikai idegeket, és lehetővé teszik, hogy elaludjon egy olyan személy, aki máskülönben nem tudott volna elaludni. Ugyancsak feloldhatunk gyakran mentális gyötrelmet derűs gondolatoknak az illető elméjébe juttatásával, szavak nélkül jelezve, hogy ez az eset végül is lehetne sokkal rosszabb is.

Gyakran tehetünk valamit azok megnyugtatójaért is, akik aggodásban és izgalomban vannak. Ezek vannak közöttük, akik sohasem tudják meg, hogy mit jelent a gondtól megszabadulni, és nagyon sokszor csak valami csekélyeségről van szó, ami valójában egyáltalán nem számít. Az ilyen emberek mentálisan betegek, nagyon súlyos betegség állapotában vannak, ha magasabb hordozóikat tekintjük. Ezenfelül vannak, akik mindig mindenben kételkednek; ez a mentális megbetegedésnek egy másik formája, és olykor sokat tehetünk enyhítéséért a Teozófia világos, józan értelmét feltárva előttük. Ők gyakran materialisták, és úgy érvelnek, hogy tantételük a józanész, de megmagyarázhatjuk nekik, hogy egy olyan elmélet, amely elutasítja nemfizikai tények számításba vételét, nem méltó erre az elnevezésre, és az asztrális síkon azok a tények sokkal könnyebben bemutathatók, mint ezen a síkon.

Ugyancsak megkísérelhetünk segíteni azokon, akiket szeretünk, olyan tulajdonságok feléjük áramoltatásával, amelyekről úgy látjuk, hogy hiányoznak belőlük. Ha olyan barátunk van, aki sajnálatosan szégyenlős és ideges, küldhetünk neki gyakran bátorító, erősítő és bizalmat árasztó gondolatokat, ha úgy érezzük, hogy hajlamos arra, hogy nyers és türelmetlen legyen ítéleteiben, akkor beboríthatjuk a szeretet és kedvesség felhőivel. Az ilyen munkát mindig a legnagyobb gondossággal kell végezni, mindig szelíd javaslat által, és soha, egy pillanatig sem felette történő uralkodással. Nem nehéz abból a magasabb világból erős gondolattal hatást gyakorolni egy személyre, egy átlagembert

egészen könnyű uralni, és gondolattal gyakorlatilag arra kényszeríteni, hogy egy bizonyos cselekvési irányvonalat elfogadjon, de tekintetbe kell vennünk, hogy ez teljes mértékben megengedhetetlen.

A Teozófia által felélesztett szép eszmék között kiemelkedő helyen állnak a természet nagyszerű segítő közreműködői. A bennük való hit világszerte elterjedt volt a történelem legkorábbi hajnalától, és ma is egyetemes a protestantizmus keskeny mezsgyéjén kívül, amelyik kiüresítette és elsötétítette a világot, mivel hívei megkísérelték a közbenső közvetítők tökéletesen igaz elméletét eltávolítani, és mindent két tényezőre; emberire és istenire lecsökkenteni, ami által az istenség végleg kisebbedett, és az ember segítség nélkül maradt.

Egy kis gondolkozás megmutatja, hogy a végzet szokásos nézete – az univerzum központi hatalmának kiszámíthatatlan beavatkozási elmélete, saját döntéseinek eredményével – a részrehajlás bevezetését vonná be a rendszerbe, ezért a rossz egész sorozata járna szükségképpen nyomában. A Teozófiának az a tanítása, hogy az ember ilyen különös módon akkor kaphat segítséget, ha múltbeli cselekedetei alapján kiérdemel ilyen segítséget, és még ez esetben is azoktól kap segítséget, akik aránylag az ő szintje közelében vannak, ettől a komoly ellentmondástól mentes, és ráadásul visszahozza nekünk az élőlények töretlen ranglétrájának régebbi és nagyobb ívű elméletét, ami kiterjed egészen Magától a Logosztól a lábunk alatt elterülő porig.

Keleten mindig is elismerték a láthatatlan segítők létezését, habár a nevek, amelyekkel illették őket és a nekik tulajdonított jellemvonások természetesen változnak a különféle országokban. Még itt, Európában is léteznek a régi görög mondák isteneknek az emberek ügyeibe történő állandó beavatkozásáról, és a római legendák arról, hogy Castor és Pollux vezette a fiatal köztársaság légióit a Regillus tó melletti csatában. Az ilyen elméletek nem haltak ki az ókori időszak lezárulásával, mivel ezeknek a történeteknek megvoltak jogos utánkövetői a szentek középkori meséiben, akik kritikus pillanatban jelentek meg, és fordították meg a háború sorsát a keresztes hadak javára, vagy az őrangyalok, akik időnként színre léptek, és megóvták a jámbor utazót attól, ami máskülönben biztos veszttét okozta volna.

II. fejezet

Néhány mai példa

Még ebben a hitetlen korban, XX. századunk teljes forгатaga közepette, tudományunk dogmatizmusa és protestantizmusunk halálos unalma ellenére is még megtalálhatók a közbenjárás materialista álláspontból megmagyarázhatatlan példái bárki által, aki veszi a fáradságot és utánajár. Abból a célból, hogy ezt röviden bemutassam az olvasónak, kivonatolok néhányat az ilyen történetek mi-napi gyűjteményéből, hozzátéve egy-két saját tudomásomra jutott példát.

Ezeknek az új keletű eseteknek egyik nagyon jellemző vonása, hogy csaknem mindig arra lát-szanak irányulni, hogy gyermekeket segítsenek, vagy óvjanak meg.

Egy érdekes eset, amelyik mindössze néhány évvel ezelőtt Londonban esett meg, egy gyermek életének megmentésével kapcsolatos, rettenetes tűz közepette, ami egy Holborn-hoz közeli utcában ütött ki, és ott két házat teljesen lerombolt. A lángok annyira elhatalmasodtak, mielőtt még felfedez-ték volna, hogy a tűzoltók képtelenek voltak megmenteni a házakat, viszont sikerült megmenteniük valamennyi bentlakót kettő kivételével, egy idős hölgy megfulladt a füsttől, mielőtt el tudták érni őt, és egy kb. ötéves gyermek, akinek a házban való jelenlétéről megfélekedtek a sietség és a pillanat-nyi izgalom hevében.

A gyermek édesanyja, úgy tűnik, barátja vagy rokona volt a háztulajdonos hölgynek, és azon az éjszakán gondjaira bízta a kicsiny teremtést, mivel kénytelen volt Colchesterbe menni ügyet intézni. Csak amikor már mindenki más megmenekült, és az egész ház lángba borult, akkor juttatta rettene-tes nyilallás a hölgy eszébe, hogy a gyermek megőrzésével bízták meg. Akkor reménytelennek tűnt, hogy megkíséreljék a bejutást a manzárszobába, ahová lefektették a gyermeket, de az egyik tűzoltó hősiesen megoldotta a reménytelen kísérletet, és miután gyors útmutatást kapott a szoba pontos fek-véséről, belevetette magát a füst és lángok közé.

Megtalálta a gyermeket, teljesen sértetlenül hozta ki, de amikor csatlakozott bajtársaihoz, egy különös történetet mondott el. Állította, hogy amikor elérte a szobát, azt lángokban találta, a fődém nagyobb része már leszakadt, de a tűz a szobában az ablak felé kanyarodott, teljesen természetelle-nes és kiszámíthatatlan módon, amihez hasonló korábbi összes tapasztalata során nem fordult elő, úgyhogy az a sarok, amelyikben a gyermek feküdt, teljesen érintetlen volt, jöllehet a fődémtöredék gerendái, ahol a kis bölcső állt, félig elégték. A gyermek természetesen szörnyen rémült volt, de a tűzoltó nyomatékosan és ismételten kijelentette, hogy amikor komoly kockázatot vállalva elindult feléje, egy angyalhoz hasonló alakot látott, – és itt pontosan az ő szavai következnek,– valami „egé-szen ragyogó fehérét és ezüstöset, az ágy fölé hajolva, az ágytakarót simítva.” Nem tévedhetett, mondta, mivel néhány másodpercig vakító fényben volt látható, és ténylegesen csak akkor tűnt el, amikor ő néhány lábnyira volt tőle.

Ennek a történetnek egy másik érdekessége, hogy a gyermek édesanyja képtelen volt aludni azon az éjszakán Colchester-ben, állandóan egy erős érzés gyötörte, hogy valami baj van gyermekével, olyannyira, hogy végül kénytelen volt felkelni, és egy kis időt a legbuzgóbb imádkozással töltött, hogy a kicsit megvédje a veszélytől, amit föléje ereszkedőnek érzett ösztönösen. A közbeavatkozás nyilvánvaló volt, amiről egy keresztény azt mondaná, hogy válasz az imádkozónak, a teozófus vi-szont ugyanezt az eszmét tudományosabb kifejezésmóddal úgy illelné, hogy az édesanya szereteté-nek erőteljes kiáradása olyan energiát képezett, amit láthatatlan segítők egyike képes volt gyer-mekének a rettenetes haláltól való megmentésére használni.

Egy másik figyelemreméltó eset, amelynek során gyermekeket óvtak meg szokatlan módon, a Themze partján, Maidenhead közelében történt néhány évvel korábban, mint az utóbbi példa. Ezút-tal a veszélyt, amitől megmenekültek, nem tűz, hanem víz okozta. A három kisgyermeket, akik, ha helyesen emlékszem vissza, Shottesbrook-ban, vagy ahhoz közel laktak, dajkájuk sétálni vitte a

vontatóút mentén. Hirtelen végigszáguldott egyik sarkon egy uszályt vontató ló, és a felfordulásban a két gyermek a vontatókötél rossz oldalára került, és beleesett a vízbe.

A hajós, aki látta a balesetet, beugrott, hogy megpróbálja megmenteni őket, és észrevette, hogy a vízben magasan lebegnek „természetellenes módon” és nyugodtan haladnak a part felé. Ez volt minden, amit ő és a dajka látott, és mindegyik gyermek azt állította, hogy „egy szépséges személy, teljesen fehérben és fénylőn” állt mögöttük a vízben, fenntartotta, és a part felé vezette őket. Nem maradt a történet igazolás nélkül, mivel a hajós kislánya, aki kiszaladt a kabinból, amikor meghalotta a dada kiabálását, szintén tanúsította, hogy látott egy kedves hölgyet, aki a vízben a partra vontatta a két gyereket.

Teljesebb részletek hiányában, mint amit a történet kínál nekünk, lehetlenség bizonyossággal kimondani, hogy a segítők melyik osztályából való ez az „angyal”, de valószínűleg annak javára írható, hogy egy fejlett emberi lény működött asztrális testében, amint később látható lesz, amikor ezzel a témával más oldalról, inkább a segítők szempontjából foglalkozunk majd, a megsegítettek helyett.

Egy másik eset, amelyben a közvetítő határozottabban különböztethető meg, Dr. John Mason Neale úrral, a jól ismert lelkésszel kapcsolatos. Állítja, hogy egy ember, aki nemrég veszítette el feleségét, látogatóban volt kisgyermekével egy barátja vidéki házában. Ez egy zeg-zúgos udvarház volt, és alacsonyabb részén hosszú, sötét folyosók voltak, ahol a gyerekek nagy élvezettel játszottak. Ezúttal azonban veszélyesen felmentek az emeletre, és ketten közülük elbeszéltek, hogy amint lefelé futottak az átjárók egyikén találtak édesanyjukkal, aki azt mondta nekik, hogy menjenek vissza ismét, azután eltűnt. Vizsgálódás tárta fel azt a tényt, hogyha a gyerekek csak néhány lépéssel tovább futottak volna, egy mély, lefedetlen kútba zuhantak volna, ami ott tátongott egészen az ő ösvényükön, így édesanyjuk látomása megmentette őket a csaknem biztos haláltól.

Ebben a példában nincs ok abban kételkedni, hogy maga az anya örködött szeretően gyermekei felett az asztrális síkról, és hogy (amint más esetekben is történt) erőteljes vágya adta neki az erőt, hogy figyelmeztesse őket a veszélyre, amelybe olyan vigyázatlanul rohantak, és hogy láthatóvá és hallhatóvá tegye magát előttük egy pillanatra, vagy merőben csak elméjükben azt a benyomást keltse, hogy látják és hallják őt. Természetesen lehetséges, hogy a segítő valaki más volt, aki az anya ismerős alakját öltötte fel, nehogy megrémítse a gyermekeket, de a legegyszerűbb feltevés magának az örökké éber anyai szeretetnek tulajdonítani a közbenjárást, homályosítatlan fényben látva az átjárót a halál kapuin keresztül.

Ez az anyai szeretet, lévén a legszentebb és legönzетlenebb emberi érzés, az egyik legállhatatosabb a magasabb síkokon. Az anya, aki az asztrális sík alacsonyabb szintjein találja magát, következőképp még érintkezésben áll a Földdel, nemcsak fenntartja érdeklődését és törődését gyermekei iránt, ameddig csak képes látni őket, hanem amikor már belépett a mennyei világba, ezek a kicsinyek még mindig a legkiemelkedőbb témák gondolatvilágában, és a szeretet gazdagsága, amelyet a képmásokba áraszt, amelyeket ott róluk készít, az szellemi erő nagyfokú kiöntése, amelyik utódaira áramlik, akik még ebben az alacsonyabb világban küzdenek. Körülveszi őket élő energiaközpontokkal, amelyeket találóan lehet valóságos őrző angyaloknak leírni.

Ezt jól szemlélteti egy eset, amelyet korábban jegyeztek le megfigyelőink. Egy anya esetéről van szó, aki úgy húsz esztendővel azelőtt halt meg, hátrahagyva két kisfiát, akikhez mélyen kötődött. Természetesen ők voltak mennybéli életében leginkább figyelme középpontjában, és ugyancsak teljesen természetesen úgy gondolt rájuk, ahogy hagyta őket, mint tizenöt és tizenhat éves fiúkra. A szeretet, amelyet ő szüntelenül árasztott ezekbe a gondolatképekbe, jótékony erőként záporoztak a felnőtt emberekre ebben a fizikai világban, de nem ugyanolyan mértékben hatottak rájuk, nem mintha szeretete erősebb lett volna az egyik, mint a másik iránt, hanem mivel nagy különbség volt maguk között a gondolatképek között.

Értsük meg, nem számít, hogy az anya látja-e, nála mindkettő egyformán tűnt fel, és egyformán minden, amit esetleg kívánhatott: mégis, a megfigyelők szemében nyilvánvaló volt, hogy a képek

egyike az anya puszta gondolatformája volt, anélkül, hogy valóságosnak lehetett volna nevezni, míg a másik félreérthetetlenül több volt merőben egy képnél, mivel telített volt életerővel. Az érdekes jelenséget egészen forrásáig nyomon követve úgy találták, hogy az első esetben a fiú átlag üzletemberré nőtt fel – aki egyáltalán nem különösebben rossz ember, de semmi esetre sem szellemi érdeklődésű, - míg a másik rendkívül önzetlen törekvésű lett, kifinomulttá és kultúrálttá vált. Élete úgy alakult, hogy Én-jének tudatossága jelentősebb fejlődést ért el, mint fivéréé, következésképp azt lehet mondani, hogy felsőbb önvalója képes volt a saját magáról mint kisfiúról édesanyja által a mennyben formált gondolatképet energiával megtölteni.

London érsekének hite szerint legalábbis néhány gyermek látja az angyalokat.

Harringay-ben, a Szent Pál katedrálisban tartott ígehirdetése alkalmával azt állította az érsek őlordtsága, hogy Isten és az angyalok mindig mellettünk vannak, és arra kérte a gyülekezetet, hogy ne tekintsék merő képzelődésnek, ha egy gyermek olyan megjegyzést tesz, hogy ilyen lényeket látott. Elmesélte, hogy egyszer a Westminster Apátságban bérált, és az egybegyűltek között volt egy tizenhárom éves gyermek, eljött bátyja bérálását megnézni. Egyáltalán semmit sem sugalmaztak neki e témában, azonban a szertartás alatt így szólt édesanyjához:

„Látod őket, Anya?

„Mit?” – kérdezte az anya, mire a gyermek válaszolt:

„Angyalokat az érsek mindkét oldalán.”

Mondják, hogy aki tisztaszívű, meglátja Istent, és vajon nem lehetséges-e, hogy egy teljesen tiszta gyermek lát dolgokat, amelyeket a felnőttek nem képesek látni?

Az érsek elmondta az öt lány történetét is, akiknek apja, betegnek érezvén magát, elment lefeküdni. A legfiatalabb leány felment, hogy lefeküdjék, de kijött szobájából kiabálva:

„Gyertek ki! Két angyal sétál fel a lépcsőn.”

Senki más nem látott semmit. Később ismét kiáltott a gyermek:

„Gyertek ki! A két angyal most lefelé sétál a lépcsőn, és apa közöttük megy.”

Ezúttal mind az öt lány ugyanazt látta, és miután bementek apjuk szobájába, halott testét találták csak.

Nemrégben angol érsekeink egyikének kislánya édesanyjával sétált abban a városban, ahol laktak, majd vigyázatlanul átfutott az utcán, amikor egy, a sarokról gyorsan odaérkező kocsilovai fellöktek. A lovak lábai között látva gyermekét, az anya előrerohant, felkészülve arra, hogy komolyan megsebesülve találja majd, de a kislány felugrott, és egészen vidáman így szólt: „Ó, mama nem sebesültem meg, mert valaki, teljesen fehérben, fogta a lovakat, nehogy rám tapossanak, és azt mondta, hogy ne féljek.”

Egy eset, ami Buckinghamshire-ben történt, valahol Burnham Beeches szomszédságában, jelentős mértékben az idő hosszúságának számlájára írható, amit maga a segítő közvetítő fizikai megjelenése tartott fenn. Látható lesz majd, hogy az eddigi példákban a beavatkozás csak néhány másodpercnyi volt, míg ezúttal jelenés történt, ami félóránál tovább tartott.

Egy farmer két kisgyermekét otthon hagyták, hogy játsszanak, mialatt szülei és az egész ház népe az aratási munkával volt elfoglalva. A kicsik sétálni mentek az erdőbe, messze elvándoroltak, és eltévedtek. Amikor a kimerült szülők visszatértek szürkületkor, felfedezték, hogy a gyermekek eltűntek. Miután érdeklődtek néhány szomszédos háznál, az apa szolgálókat és munkásokat küldött szét különböző irányokba, hogy keressék őket.

Igyekezetük sikertelen volt, kiáltásaikra nem érkezett válasz, így újra összegyűltek a farmon elcsüggedt kedélyállapotban, amikor mindannyian egy különös fényt láttak valamivel távolabb lassan mozogni a mezőn az út felé. Úgy írták le, mint egy aranyos ragyogásban gazdag, nagy gömbszerű tömeget, a szokásos lámpafénytől egészen eltérőt, és ahogy közelebb húzódott, látható volt, ahogy a két gyermek egyenesen annak közepe mentén sétál. Az apa és még néhányan azonnal rohanni kezdtek feléje, a jelenség megmaradt, amíg közeledtek, de ahogy megragadhatták volna a gyermekeket, eltűnt, sötétségben hagyva őket.

A gyerekek története úgy alakult, hogy amint eljött az éjszaka, sírva vándoroltak az erdőben egy ideig, végül lefeküdtek egy fa alá aludni. Egy szépséges hölgy lámpával jött és felébresztette őket, ahogy mesélték, és kézen fogva hazavezette őket. Ha kérdezték, rájuk mosolygott, de sohasem szőtt egy szót sem. Ehhez a különös meséhez mindketten következetesen ragaszkodtak, hitüket sehogy sem lehetett megingatni a látottakat illetően. Megjegyzendő, hogy habár valamennyi jelenlévő látta a fényt, és észlelték, hogy megvilágította az útjába kerülő fákat és bokrokat pontosan úgy, ahogy egy rendes világítás tette volna, mégsem volt látható a hölgy alakja egyiküknek sem, csak a gyermekeknek.

III. fejezet

Egy személyes tapasztalat

Valamennyi fenti történet viszonylag jól ismert mindenki előtt, és megtalálható néhány olyan könyvben, amelyek ilyen beszámolók gyűjteményeit tartalmazzák, leginkább Dr. Lee „A láthatatlan világ több felvillanása” („More Glimpses of the Unseen World”) című műben. Az a két eset, amelyeket most készülök közreadni, sohasem jelentek még meg előzőleg nyomtatásban, és mindkettő az elmúlt néhány évben történt, egyik velem, a másik kiváló Elnökünkkel, akinek megfigyelési precizitásához a kétség árnyéka sem fér.

Az én saját történetem elég egyszerű, habár számomra nem jelentéktelen, mivel a beavatkozás kétségkívül életemet óvta meg. Egy különösen esős és viharos éjjel sétáltam lefelé egy csendes mellékutcában a Westbourne ligethez közel, gyér sikerrel, hogy fenntartsak egy esernyőt a vad szélrohamok ellenében, attól fenyegetve minden pillanatban, hogy kitépik szorításomból, és amint fáradtsággal haladtam előre, megpróbáltam egyik munkám részleteire gondolni, amellyel akkor éppen el voltam foglalva.

Meglepő hirtelenséggel egy hang, amelyet jól ismertem – egy indiai tanító hangja – fülemben kiáltott: „Ugorjon vissza!” Gépies engedelmességgel erőteljesen hátraugrottam, úgyszólván, még mielőtt időm lett volna gondolkodni. Amint így tettem, esernyőm, a hirtelen mozdulattól előrebukott, kezemből kiütődött, és egy hatalmas fém kéményfedő zuhant a kövezetre, arcomhoz egy yardnál kisebb távolságra. Ennek a darabnak a hatalmas súlya, és iszonyú ereje, amivel leesett, egészen biztosan azt okozta volna, hogy a helyszínen meghaltam volna, ha nem lett volna figyelmeztető hang. Az utca üres volt, és a hang azé a valakié volt, akiről tudtam, hogy hétezer mérföldnyire van tőlem, már ami a fizikai testet illeti.

Nem ez volt az egyetlen alkalom, amelynek során ilyen rendkívüli segítséget kaptam, mivel korábbi életemben, jóval a Teozófiai Társulat megalapítása előtt, egy kedves személynek a megjelenése, aki a közelmúltban halt meg, óvott meg engem annak elkövetésétől, amiről most már látom, hogy komoly bűntény lett volna, habár akkori tudásom fényében az nemcsak igazolhatónak, de még dicséretes visszavágásnak is tűnt volna. Később, még mindig ennek a Társulatnak az alapítása előtt, egy figyelmeztetés érkezett hozzám magasabb síkról, mély benyomást keltő körülmények között, amely lehetővé tette számomra, hogy megakadályozzak egy másik embert, hogy elinduljon egy úton, amiről most már tudom, hogy szerencsétlenül végződött volna, habár akkor nem volt okom feltételezni. Látható, hogy jelentős személyes tapasztalattal rendelkezem ahhoz, hogy erősítsem hitemet a láthatatlan segítők tantételét illetően, a segítségről való tudásomon kívül, amit jelenleg is kapok.

A másik eset még meglepőbb. Amikor ez a könyv először, több mint harminc évvel ezelőtt megjelent, szeretett Elnökünk, habár engedélyt adott munkáiból néhány történet, valamint magasabb síkokon való tapasztalásai közzétételére, nem óhajtotta azokkal kapcsolatosan nevének említését. Azonban ilyen időbeli távolságból már nem lenne ésszerű megfosztani sok ezer odaadó követőjét

attól a nagyszerű örömtől, amelyet azáltal nyernek, hogy ilyen csodálatos és szép tapasztalatok hősnőjét azonosíthatják egy Tanítóval, akit oly mélyen szeretnek és tisztelnek. Azt hiszem, megbocsátja nekem, ha felfedek egy titkot azt követően, hogy harminc évig megálltam.

Nagyszerű Vezetőnk akkor egyszer csak komoly fizikai veszedelemben találta magát. Itt most nem részletezendő körülmények következtében egy veszélyes utcai perpatvar közepébe került, és miután látta, amint néhány embert leütöttek, és valóban komolyan megsérültek hozzá közel, pillanatokon belül várható volt, hogy hasonló sors vár rá is, mivel lehetetlennek tűnt kimenekülni a tömegből. Hirtelen a tömegből kipördülés különös érzését tapasztalta, és magát egészen sértetlenül, teljesen egyedül állva találta egy kis mellékutcában, amely párhuzamos volt azzal, ahol a zavargás történt. Még hallotta a küzdelem zaját, és mialatt meglepetten állt, hogy mi a csuda történt vele, két-három ember ért futva a sarokra, akik kimenekültek a tömegből, és őt látva meglepetésüket és örömeiket fejezték ki, mondván, hogy amikor a bátor hölgy ilyen hirtelen eltűnt a harc közepéből, akkor biztosra vették, hogy leütötték őt.

Akkor nem érkezett erre semmilyen magyarázat, a hölgy nagyon zavarodott állapotban tért haza, de amikor egy későbbi időszakban megemlítette ezt a különös esetet Madame Blavatsky-nak, ő tájékoztatta, hogy karmája lehetővé tette, hogy megóvják egy rendkívül veszélyes helyzettől, az egyik Mester külön küldött valakit, hogy megvédje, arra a tényre való tekintettel, hogy életére szükség van a munkához.

Mindazonáltal az eset nagyon különlegesnek számít, egyrészt a kifejtett erő nagy mennyisége, másrészt megnyilatkozásának szokatlanul nyilvános jellege miatt. Nem nehéz elképzelni a modus operandi-t, a hölgyet bizonyára a közbeékelődő háztömb fölé kellett emelni testileg, és egyszerűen a következő utcában letenni, de mivel a fizikai test nem volt látható a levegőben lebegve, nyilvánvalóan valamilyenfajta (talán éteri anyagból levő) fátyollal vették körül út közben.

Ha azt vetné valaki ellen, hogy ha bármi is rejtette volna el a fizikai anyagot, annak magának is fizikainak kellett lennie, és ezért láthatónak, akkor azt lehet válaszolni, hogy ismert eljárás minden okkultista tanulmányozó előtt, hogy a fénysugarakat el lehet hajlítani (amelyek, jelenleg minden körülmények között ismeretes a tudomány előtt, hogy csak egyenes vonalakban haladnak, hacsak nem törnek meg), úgyhogy egy tárgy megkerülését követően pontosan eredeti pályájukat nyerik vissza, és azonnal látható, hogyha ez történt volna, egy ilyen tárgy minden fizikai szem számára tökéletesen láthatatlan lett volna mindaddig, amíg a sugaraknak nem engedték volna visszanyerni normál pályájukat. Teljesen tudatában vagyok annak, hogy ez az egy állítás magában is elegendő, hogy megjegyzéseimet a ma tudósa képtelenségnek bélyegezze, de ezzel nincs mit tenni, merőben csak egy lehetőséget állítok a természetben, amelyet a jövő tudománya egy nap kétségtelenül felfedez majd, és azok számára, akik nem az okkultizmus tanulmányozói, az észrevétel bizonyára mindaddig vár, amíg beigazolódik.

Az eljárás, ahogy mondom, bárki számára elég érthető, aki egy kicsit is tud a természet okkultabb erőiről, de a jelenség még rendkívül drámai marad.

Egy másik iménti példája a közbenjárásnak talán kevésbé meglepő, de teljes mértékben sikeres, amelyet ennek a könyvnek az első kiadását követően jelentettek nekem. Egy hölgy, aki kénytelen volt egy hosszú vonattal történő utazásra egyedül vállalkozni, óvatosságból egy üres fülkét biztosított magának. De amint elhagyta a vonat az állomást, egy visszataszító, rossz megjelenésű ember ugrott be és helyezkedett el a kocsik másik végén. A hölgy nagyon megrémült, hogy egy ilyen kétes kinézetű alakkal egyedül maradt, de túl késő volt segítségért kiáltani, így ülve maradt, és komolyan védőszentjének gondjaiba ajánlotta magát.

Félelmei hamarosan hatványozódtak, mivel az ember felemelkedett, gonosz vigyorral fordult feléje, de alig tett egy lépést, amikor a legnagyobb csodálkozást és megrettenést mutatva visszahőkölt. Pillantásának irányát követve a hölgy elképedve látta, hogy egy úr ült le éppen vele szemben, nyugodtan, de határozottan tekintve a megzavart rablóra, egy úr, aki bizonyosan nem léphetett be semmilyen normális módon. Túlságosan lenyűgözve ahhoz, hogy meg tudjon szólalni, a hölgy csak

figyelte őt mintegy megbűvölten teljes félórán keresztül, az úr sem adott hangot, nem is nézett a hölgyre, hanem pillantását állandóan a gazemberre szegezte, aki reszketve lapult meg a fülke legtávolabbi sarkában. Abban a pillanatban, amikor a vonat beért a következő állomásra, még mielőtt megállt volna, a tolvajjelölt feltépte az ajtót, és sietve kirohant. A hölgy, mély hálát érezve amiatt, hogy megszabadult tőle, az úr felé fordult, hogy háláját kifejezze, de csak egy üres ülést talált, jól-lehet fizikai test számára lehetetlen volt a kocsit korábban elhagyni.

Ebben az esetben a materializálódás a szokásosnál hosszabb ideig maradt fenn, másrészt nem került kifejtésre semmilyenfajta működési erő, de valójában nem is volt arra szükség, hogy működjön, mivel a pusztá megjelenés elegendő volt célja eléréséhez.

Ezek a történetek, amelyek mindegyikét általában angyali közbenjárásnak szokták hívni, mint-hogy azok is, láthatatlan segítők működésének csak egy kis részét szemléltetik. Mielőtt hasznosan áttekinthetjük tevékenységük többi ágazatát, helyesen tesszük, ha tisztázzuk elménkben a lények változatos osztályait, amelyekhez ezek a segítők tartozhatnak. Legyen tehát ez a következőkben tárgyalandó témánk feladata.

IV. fejezet

A segítők

Segítséget, tehát, az asztrális sík lakóinak sok osztálya közül néhány nyújthat. Érkezhet segítség a dévaktól, a természet-szellemektől, vagy azoktól, akiket halottaknak nevezünk, valamint azoktól, akik tudatosan tevékenykednek az asztrális síkon életük folyamán, főleg az adeptusok és tanítványaik. Ha azonban a dolgot kissé szorosabban megvizsgáljuk, látni fogjuk, hogy habár valamennyi említett osztályrészt vehet, és vesz is olykor ebben a munkában, részesedésük olyan egyenlőtlen, hogy gyakorlatilag csaknem teljesen egy osztályra hárul.

Az a tény, hogy olyan sok ez az asztrális síkon vagy síkról végzendő segítő tevékenység, már magában magyarázatra szorul. Bárki számára, akinek csak halvány fogalma is van arról, hogy egy adeptus irányítása alatt milyen erők állnak valójában, azonnal nyilvánvalóvá válik, hogy számára az asztrális síkon való munkálkodás sokkal nagyobb energiaveszteség lenne, olyan, mintha élenjáró orvosaink vagy tudósaink idejüket kötőréssel töltenék az úton.

Az adeptus munkája magasabb régiókban zajlik, főként a mentális sík három magasabb szintjén, ahol energiáit a valódi emberi egyéniség befolyásolására irányíthatja és nem egyedül a személyiségre, ugyanakkor mindössze az (a személyiség) érhető el az asztrális vagy a fizikai világokban. Az erő, amelyet működésbe hoz abban az emelkedettebb birodalomban, sokkal nagyobb eredményt hoz létre, messzebbre ágazót és tartósabbat, mint bármi, ami elérhető, akár tízszeres erőráfordítással itt lenn. Ott fenn a munka olyan, hogy ő egyedül teljesen meg tudja valósítani, míg az alacsonyabb síkokon, mindenesetre bizonyos mértékig, azokkal együtt, akiknek a lába a nagy létrának egy alacsonyabb fokán van, és ami egy nap őket is elvezeti abba a helyzetbe, ahol az adeptus áll.

Ugyanezek az észrevételek vonatkoznak a dévák vagy angyalok esetére is. A természetnek egy, a mienknél magasabb birodalmához tartozva, mert oda tartoznak, munkájuk legnagyobb részét egyáltalán nem kapcsolódik össze az emberiséggel, sőt, rendjeikből azok - és vannak ilyenek - akik néha válaszolnak magasabb sóvárgásainkra és esdekléseinkre, így inkább a mentális síkon tesznek, mint a fizikain vagy az asztálison, és gyakrabban inkarnációink közötti időszakokban, mint földi életeink alatt.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy ilyen segítség néhány esete volt megfigyelhető a mentális sík alosztályainak vizsgálata folyamán, amibe akkor fogtunk bele, amikor e témában volt előkészületben a Teozófiai kézikönyv. Egy esetben egy angyal tanított egy kántort a legcsodálatosabb égi zené-

re, egy másik esetben egy másik rendbéli adott útmutatást és irányítást egy csillagásznak, aki a világmindenség szerkezetének és formájának megértését kutatta.

Ez csak két példa volt a sok közül, amelyekben a nagy angyali birodalom segítette a továbbfejlődést, és válaszolt az ember magasabb vágyaira halál után, és vannak módszerek, amelyek által még a földi élet során ezek a nagyszerű lényiségek megközelíthetők, és határtalan tudás kapható tőlük, habár inkább érhető el velük kapcsolat síkjukhoz való felemelkedés útján, mint segítségül hívással, hogy leszálljanak hozzánk.

Fizikai életünk szokásos eseményeibe az angyal nagyon ritkán avatkozik bele, valójában olyan nagyon elfoglalt saját síkja sokkal grandiózusabb munkájával, hogy valószínűleg ritkán jut tudomásra ilyesmi, és habár megtörténhet esetleg, hogy tudomást szerez emberi szomorúságról vagy gondról, ami kiváltja sajnálatát, és arra készíti, hogy igyekezzen valamilyen módon segíteni, az ő szélesebb látása kétségtelenül felismeri, hogy a fejlődésnek ebben a szakaszában ilyen közbelépések az esetek túlnyomó többségében mérhetetlenül több bajt okoznának, mint jót.

Volt kétségbenvonhatatlanul egy időszak a múltban – az emberi faj gyermekkorában – amikor sokkal nagyobb mértékben segítették kívülről, mint ami jelenleg a helyzet. Abban az időben, amikor valamennyi Buddha-ját és Manu-ját sőt még közönségesebb vezetőit és tanítóit is bevonták vagy az angyal evolúció soraiból, vagy egy előrehaladottabb bolygó tökéletesedett emberiségéből, ilyenfajta segítség, amelyet ebben az értekezésben tekintünk át, bizonyára érkezett ezektől a fennkölt lényektől. Amint azonban fejlődik az ember, képesítette válik arra, hogy segítőként működjék, először a fizikai síkon, aztán a magasabb szinteken. Mostanra elértünk egy fokozatot, amelyen az emberiségnek képessé kellene válnia, és bizonyos csekély mértékben képes is arra, hogy láthatatlan segítőköt termeljen ki magának, így téve szabaddá még hasznosabb és fennköltebb munkára azokat a lényeket, akik képesek arra.

Jelenleg azonban van egy másik figyelembe veendő tényező is. A világ, amelyet fejlődése folyamataiban a Hét Nagy Sugár egyike felváltva vezet és segít, éppen most lép be egy olyan korszakba, amikor a Hetedik Sugár különleges befolyása az uralkodó, és ennek a Sugárnak egyik legfőbb jellegzetessége az, hogy elősegíti a természet emberi és angyali birodalmi közötti együttműködést. A két birodalom közötti kapcsolat ezért a közeljövőben valószínűleg szorosabbá és szembetűnőbbé válik, és szorosabb közeledésük feltehetően az egyéni közbenjárás és segítség eseteinek megsokszorozódásában nyilvánul majd meg, valamint különféle fajta nagyszerű rituálékban való együttműködésben. (1. További információk végett lásd: „A Mesterek és az Ösvény” (2. kiadás), 373-406. old. és Wood prof. könyvét, „A hét sugár” – mindkettő a Teozófiai Kiadó, Adyar, Madras útján szerezhető be.)

Mindazonáltal, ez nem változtat azon a nyilvánvaló tényen, hogy ilyen segítséget, amelyre itt utalunk, legalkalmasabban férfiak és nők fejlődésüknek egy meghatározott szakaszában nyújthatnak, nem pedig adeptusok, mivel ők sokkal nagyobb formátumú és messzemenően hasznosabb munka végzésére képesek. Átlagembereknek különleges szellemi fejlettség hiányában szintén nem vennék hasznát. Éppen ezek a megfontolások vezetnek el bennünket annak elvárására, hogy ez a munka az asztrális és az alacsonyabb mentális síkokon a Mesterek tanítványainak kezében van, olyan embeerekében, akik, habár még messze vannak az adeptusság elérésétől, olyan mértékben fejlesztették magukat, hogy képesek tudatosan működni a szóban forgó síkokon.

Közülük néhányan további lépést tettek a kapcsolatok tökéletesítésére a fizikai tudatosság és a magasabb szintek tudatossága között, és rendelkeznek azzal a kétségtelen előnnyel, hogy éber életükben visszaemlékeznek azokra, amiket tettek vagy tanultak azokban a másfajta világokban. Van nekik sokan mások, akik még nem tudják sértetlenül áthozni tudatosságukat, mindazonáltal semmi esetre sem veszítenek el órákat, amikor azt gondolják, hogy alszanak, hanem nemes és önzetlen munkálkodással töltik felebarátaik számára.

Tekintsük át, hogy miből is áll ez a munkálkodás, de mielőtt rátérnénk témánknak erre a részére, először utalunk egy ellenvetésre, amit gyakran hoznak fel ilyen munkával kapcsolatban. Ugyancsak

rendelkezünk néhány aránylag ritka esettel, amelyekben a közvetítők vagy természetszellemek, vagy olyan emberek, akik levetették fizikai testüket.

Azoknak az embereknek, akik még nem értik tökéletesen a teozófiai eszméket, gyakran vannak kételyeik, hogy vajon megengedhető-e számukra, hogy segítsenek valakin, akit szomorúságban vagy gondban találnak, attól félve, hogy kereszteznék a karma örök törvényének tökéletes igazságossága alapján elrendelt sorsát. „Az az ember azért van mostani helyzetében”, mondják gyakorlatilag, „mert megérdemelte, most dolgozza le valamilyen múltban elkövetett gonoszság teljesen természetes következményét, milyen jogon gátolnám a nagy kozmikus törvény működését azáltal, hogy megkísérelnék helyzetén javítani akár az asztrális, akár a fizikai síkon?”

Azok a jóemberek, akik ilyen kijelentéseket tesznek, valójában óriási önhittségről tesznek bizonyosságot, habár öntudatlanul, mivel állításuk két elképesztő feltevést foglal magában; először, hogy ők pontosan tudják, mi egy másik ember karmája, és meddig tart majd elrendelt szenvedése, másodsor, hogy ők – percéletű rovarok – korlátlanul átgázolhatnak a kozmikus törvényen, és megakadályozhatják a karma esedékes ledolgozását bármilyen cselekedetükkel. Biztosak lehetünk abban, hogy a nagy karmikus istenségek képesek tökéletesen boldogulni teendőikkel a mi segítségünk nélkül is, és nem kell attól félnünk, hogy bármilyen lépés, amelyet tehetünk, netán a legcsekélyebb gondot vagy zavart okozhatná számukra.

Ha valakinek olyan a karmája, hogy nem lehet rajta segíteni, akkor minden jószándékú törekvésünk abba az irányba sikertelen marad, habár mindamellet jó karmát fogunk nyerni magunknak azáltal, hogy megtettük. Egy ember karmája nem a mi dolgunk, a mi kötelességünk az, hogy segítséget nyújtsunk minden erőnkkel, csak cselekvési jogunk van, az eredmény más, magasabb kezekben van. Hogyan tudnánk megmondani, hogy áll egy ember számadása? Mindössze annyit tudunk, hogy most meríti ki rossz karmáját, és e pillanatban abban a helyzetben van, hogy segítő kézre van szüksége, hogy az enyhülést adjon, és kiemelje bánatából és csüggedéséből. Miért ne szolgálhatna örömünkre és megtiszteltetésünkre egyik vagy másik jócselekedet? Ha tudunk neki segíteni, akkor maga az a tény mutatja, hogy kiérdemelte, hogy segítsék, és csak akkor tudhatjuk meg, ha megpróbáljuk. A karma törvénye minden esetben gondot visel arra, nem kell aggódnunk miatta.

Kevés azoknak az eseteknek a száma, amelyek során természet-szellemek segítenek az emberi nemnek. Az ilyen teremtmények többsége kerüli az ember tartózkodási helyeit, elvonul előle, nem szereti kisugárzásait, állandó nyüzsgését és nyugtalanságát, amit maga körül okoz. Néhány magasabb rendjük kivételével következtelenek és szeleburdiak, inkább olyanok, mint a boldogan játszó gyerekek szerfelett szerencsés fizikai körülmények között, mintsem komoly, felelősségteljes lényiségek. Mégis, néha megtörténik, hogy egyikük megkedvel egy emberi lényt, és jó szolgálatot tesz neki, jelenlegi fejlődési szakaszában a természetnek ez az osztálya nem bízható meg olyasmivel, mint a láthatatlan segítők munkájában való állandó együttműködés. A természet-szellemekről szóló teljesebb beszámoló végett az olvasónak az V. Teozófiai kézikönyvet ajánljuk, valamint egy általam írt könyvet „A dolgok rejtett oldala” („The Hidden Side of Things”) címmel.

Amint már említettem, nyújtanak olykor segítséget azok a nemrég elhunytak, akik még az asztrális síkon időznek, és még szoros kapcsolatban vannak földi dolgokkal, mint (valószínűleg) a fent említett esetben az édesanya, aki megmentette gyermekeit a kútba eséstől. Azonban rögtön látható, hogy az ilyen kapható segítségnyújtások száma bizonyára rendkívül korlátozott. Minél önzetlenebb és segítőkészebb egy személy, annál kevésbé valószínű, hogy halála után az asztrális sík alacsonyabb szintjein teljes tudatossággal vesztegelve található, ahonnan a Föld könnyedén elérhető. Mindenesetre, hacsak az illető nem volt egy rendkívül rossz ember, tartózkodása abban a birodalomban, ahonnan bármilyen beavatkozás egyedül lehetséges, viszonylag rövid, és habár a mennyei világból még áraszthat jószagos befolyást azokra, akiket a Földön szeretett, az általában inkább szokásosan áldás természetű, mint olyan energiáé, amelyik képes egy sajátos esetben hathatós eredményeket létrehozni, mint amilyeneket áttekintettünk.

Sokan az eltávozottak közül, akik segíteni szeretnének a hátrahagyottakon, tapasztalni fogják, hogy teljesen képtelenek bármilyen módon hatást gyakorolni rájuk, mivel egyik síkról egy másikra levő lényel való együttműködés vagy nagyfokú érzékenységet igényel annak a lénynek a részéről, vagy bizonyos mennyiségű tudást és jártasságot a közreműködő részéről. Ezért, habár semmiképpen sem szokatlanok röviddel halál utáni jelenések esetei, azonban ritkán találkozhatunk olyan példával, amikor az elhunyt személy valóban valami hasznosat tett volna, avagy sikerült volna az általa óhajtott hatást gyakorolnia barátokra vagy rokonra, akit meglátogatott. Természetesen vannak ilyen esetek szép számmal, ha valamennyit összerakjuk, de nem jelentősen sok, összehasonlítva kísértetek nagy számával, akiknek sikerült láttatni magukat. Így általában csak kevés segítség kapható a halottaktól, valóban, ahogy majd most megmagyarázzuk, sokkal gyakoribb esetekben, hogy ők igényelnek segítséget, semmint ők lennének képesek nyújtani másoknak.

Jelenleg, tehát, a munka döntő része, amelyik e vonalak mentén végzendő, azon élő személyeknek jut osztályrészül, akik képesek tudatosan működni az asztrális síkon.

V. Fejezet

A fizikai feletti élet valósága

Azoknak, akik csak a XX. század szokásos és meglehetősen materialista gondolatmenetéhez szoktak hozzá, nehéznek tűnik, hogy higgyenek, és teljesen megvalósítsanak egy tökéletes tudatossági állapotot a fizikai testen kívül. Minden keresztényt, mindenestire, hitének alaptételei arra köteleznek, hogy higgyen abban, hogy van lelke, de ha valaki annak lehetőségét vetné fel neki, hogy a lélek eléggé valóságos ahhoz, hogy láthatóvá váljon bizonyos feltételek között, függetlenül attól, hogy a test életben, vagy halál után van-e, az esély tíz az egyhez, hogy megvetően azt mondaná, hogy ő nem hisz kísértetekben, és hogy az ilyen ötlet nem más, mint egy hitelét vesztett középkori babona időszerűtlen túlélése.

Ezért, ha azon vagyunk, hogy egyáltalán megértsük a láthatatlan segítők seregének munkáját, és netán magunk is megtanuljunk abban segédkezni, meg kell szabadulnunk az ilyen dolgokról való jelenkori gondolkodás korlátaitól, és törekednünk kell arra, hogy megértsük a nagy igazságot (sokunk számára mostmár bebizonyosodott tény), hogy a fizikai test az egyszerű valóságban nem más, csak az igazi ember egy hordozója vagy ruházata. Halál esetén tartósan levetjük, de időszakosan is minden éjjel alvás alatt. Valójában az álomba merülés folyamata az igazi embernek ebből a cselekedetéből áll, azaz asztrális hordozójában kihúzódik fizikai testéből.

Ismétlem, ez többé már nem pusztán feltevés vagy elmés feltételezés. Sokan vannak közöttünk, akik képesek megvalósítani (és életük minden napján meg is teszik) ezt az elemi mágikus műveletet teljes tudatossággal, akik egyik síkról a másikra tetszés szerint mennek át, és ha ez világosan megvalósul, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy milyen furcsa képtelenségnek kell tűnjön számukra az a szokásos ésszerűtlen állítás, hogy ez végképp lehetetlen. Ez olyan dolog, mintha azt mondanánk valakinek, hogy lehetetlenség elaludnia, és ha azt hiszi, hogy így tett valaha is, akkor hallucinál.

Aki azonban még nem fejlesztette ki az asztrális és fizikai tudatossága közötti összeköttetést, az képtelen akaratlagosan elhagyni sűrűbb fizikai testét, vagy visszaemlékezni annak javarészére, ami vele fizikai testétől távol történik, de az, hogy alvás alatt minden esetben elhagyja, mindazonáltal tény marad, és bármelyik gyakorlott tisztánlátó által látható, amint felette lebeg, vagy attól nagyobb vagy kisebb távolságban kószál, az esettől függően.

Az egészen fejletlen személy általában szorosan fizikai teste felett lebeg, szinte ugyanolyan alvó állapotban, mint az, aránylag alakatlanul és fejletlenül, és a tapasztalat szerint nem lehet elmozdítani annak a fizikai testnek a közvetlen közeléből anélkül, hogy az ne váltana ki komoly kényelmetlenséget, ami gyakorlatilag felébreszti. Ahogy azonban az ember fejlődik, asztrális teste határozottabb

körvonalúvá és tudatosabbá válik, és megfelelőbb hordozóvá számára. Az intelligensebb és kultúráltabb ember esetében a tudatossági fokozat már jelentős, és egy szellemileg fejlett ember éppen annyira otthon van abban a hordozóban, mint ebben a sűrű fizikai testben.

Habár lehet teljesen tudatos alvás alatt az asztrális síkon, és képes azon szabadon közlekedni kívánsága szerint, ebből még nem következik, hogy kész a láthatatlan segítők seregéhez való csatlakozásra. A legtöbb ember ezen a szinten olyannyira bele van burkolózva saját gondolatmenetébe - szokásosan az ébrenlét idején őt foglalkoztató valamilyen irányvonal folytatásaként -, olyan, mint egy magába mélyedt ember, aki annyira elmerült, hogy gyakorlatilag teljesen figyelmetlen minden iránt, ami körülötte zajlik. Sok tekintetben jól van ez így, mivel sok minden található az asztrális síkon, ami idegesítő és rémítő annak, akinek nincs bátorsága a teljes tudatra ébredésre, ami mindannak valódi természetét illeti, amit majd lát.

Olykor egy ember fokozatosan kiemelkedik ebből az állapotból, mintegy ráébred a körülötte levő asztrális világra, de gyakran abban az állapotban marad, ameddig valaki, aki már járatos ott, gondjaiba nem veszi és felébreszti. Ez azonban nem egy könnyen vállalható felelősség, mivel, mialatt aránylag könnyű így valakit felébreszteni az asztrális síkon, azonban lehetetlen újra elaltatni, eltekintve a legkevésbé kívánatos hipnózisos befolyás gyakorlásától. Így, mielőtt a segítő munkások seregének egyik tagja felébreszt egy álmodót, meg kell bizonyosodnia afelől, hogy annak az embernek olyan a beállítottsága, hogy jól fogja használni a további képességeket, amelyeket azután kezébe adnak, és tudása és bátorsága elégséges ahhoz, hogy meglehetősen biztosan ne érje ártás egy ilyen közbelépés eredményeként.

Az ilyen módon végrehajtott felébresztés olyan helyzetbe hozza az illetőt, hogy ha akar, csatlakozhat azoknak a seregéhez, akik az emberiséget segítik. Világosan meg kell érteni, hogy ez nem jár szükségszerűen vagy még szokásosan sem azzal a képességgel, hogy éber tudatosságában emlékezni fog bármire, amit tett. Ezt a képességet az embernek sajátmaga számára meg kell szereznie, és az esetek többségében ez nem következik el a rákövetkező években, sőt még ugyanabban az életben sem. Azonban, szerencsére, a testben való emlékezés hiánya semmi esetre sem állja útját a testen kívül végzendő munkának, úgyhogy nincs jelentősége, hacsak annak az embernek a megelégedettségét nem tekintjük, aki tudja ébrenléte alatt, hogy milyen tevékenységgel foglalkozik alvása alatt. Az számít valóban, hogy a munkát el kell végezni, és nem az, hogy emlékezzünk arra, ki tette.

VI. Fejezet

Egy kellő időben érkező beavatkozás

Akármilyen változatos is legyen ez a munka az asztrális síkon, mind egy nagy célra, a fejlődési folyamat elősegítésére irányul, bármilyen szerény mértékben is. Esetenként kapcsolatos az alacsonyabb birodalmak fejlődésével, amely csekély mértékben siettethető bizonyos körülmények között. Egy szolgálat ezen alacsonyabb birodalmak, elementál, valamint állati és növényi birodalom felé határozottan elismerésre kerül adeptus elöljáróink részéről, mivel néhány esetben csak emberi kapcsolat vagy alkalmazás útján segíthető elő fejlődésük.

Természetesen, a munkának messze a legnagyobb és legfontosabb része emberiséggel kapcsolatos ilyen vagy olyan módon. A nyújtott szolgáltatások sokfélék és változatos jellegűek, de főleg az ember szellemi fejlődésével vannak összefüggésben, olyan fizikai beavatkozások, amelyenkről e könyv előbbi részében beszámoltunk, rendkívül ritkák. Néha mégis előfordulnak, és habár inkább szeretném hangsúlyozni a mentális és morális segítségnyújtás lehetőségét felebarátaink felé, talán helyénvaló két-három példát említeni, amelyekben személyesen ismert barátaim nyújtottak fizikai segítséget azoknak, akiknek égetően szükségük volt arra, hogy érzékelhetővé válják, hogy ezek a

példák hogyan működnek a segítők gyakorlatában, azoknak a beszámolóival, akik ezt a rendkívüli segítséget kapták. Az ilyen esetek, amint az irodalomban is találhatóak, úgy gondolom, az úgynevezett „természetfeletti előfordulások”.

A közelmúltban történt Matabeleland-i lázadás folyamán elküldtük egyik tagunkat jótéteményi megbízatással, amely szemléltetheti azt a módot, ahogyan esetenként ezen az alacsonyabb síkon segítség nyújtható. Úgy tűnt, hogy falun egyik éjjel egy bizonyos farmer és családja nyugodtan aludt képzelte biztonságban, egyáltalán nem tudva arról, hogy mindössze néhány mérföldnyire vad ellenség könyörtelen hordái állnak lesben, ördögi, gyilkossági és fosztogatási titkos terveket szövögetve. A mi tagunk feladata az volt, hogy valamilyen módon ráébressze az alvó családot a szörnyű veszedelemre, ami ilyen váratlanul fenyegette őket, ami semmi esetre sem bizonyult könnyű feladatnak.

Kísérlete, hogy a farmer agyába eljuttassa a közelgő veszély gondolatát, végképp meghiúsult, és mivel az eset sürgőssége hathatósabb intézkedéseket igényelt, barátunk elhatározta, hogy materializálja magát, hogy eléggé megrázhassa a háziasszony vállát, hogy felszólíthassa, hogy keljen fel és nézzen körül. Abban a pillanatban, amikor látta, hogy sikeresen felhívta figyelmét, ő eltűnt, és a farmer felesége attól a naptól kezdve mindeddig sohasem volt képes kitalálni, melyik szomszédja volt az, aki olyan jókor felkeltette, és megóvta az egész család életét, és enélkül a titokzatos közbelépés nélkül egy órával később kétségkívül legyilkolták volna őket ágyukban. Azt sem érti, hogy ez a barát hogyan ütötte nyélbe, hogy a szükséghelyzetben bejutott, amikor minden ablak és ajtó biztonságosan be volt reteszelve.

Így váratlanul felébresztve, a háziasszony félig-meddig hajlott arra, hogy a figyelmeztetést pusztán álomnak tekintse, mégis, felkelt, és körülnézett, csak hogy lássa, hogy minden rendben van, és szerencse, hogy így tett, mert habár semmi bajt nem talált ajtón belül, alighogy kinyitott egy zsalut, vörösben látta az eget egy távoli lángbaborulástól. Azonnal felkeltette férjét, és a többi családtagot, és megfelelő időben jött értesítésnek betudhatóan el tudtak menekülni egy közeli, alkalmas rejtekhelyre, mielőtt a vadak hordája megérkezett volna, akik lerombolták a házat, és feldúlták a földeket ténylegesen, de csalódottak voltak a várt emberi zsákmány hiányában. Elképzelhetők a megmentő érzelmei, amikor egy idő eltelte után beszámolót olvasott az újságban ennek a családnak a szerencsés megszabadulásáról.

VII. Fejezet

Az „angyal” – történet

Egy másik példa a fizikai síkon való közbelépésre, ami rövid idővel ezelőtt történt, egy nagyon kedves kis történet, bár ezúttal csak egy életet mentett meg. Előzetes magyarázat szükséges néhány szóval. A mi segítők seregében itt, Európában van két tagunk, akik fivérek voltak hosszú idővel ezelőtt az ősi Egyiptomban, és még mindig melegen kötődnek egymáshoz. Jelen inkarnációjukban jelentékeny korkülönbség van közöttük, egyikük előrehaladott középkorú, míg másikuk még gyermek fizikai testében, habár jelentősen és ígéretesen fejlett ego-val. Természetesen az idősebbnek jut osztályrészül, hogy képezze és vezesse a fiatalabbat az okkult munkában, amelynek olyan lelkesen szentelték magukat, és minthogy mindketten teljesen tudatosak és aktívak voltak az asztrális síkon, idejük legnagyobb részét, mialatt durvább testük alvó állapotban volt, együttes munkálkodással töltötték közös Mesterük irányítása alatt, így nyújtva erejükhöz mért segítséget mind élőknek, mind holtaknak.

Felidézem a különleges esemény történetét, amelyet a két segítő közül az idősebb által rögtön az esemény után írt levélből szeretnék elmesélni, minthogy az abban adott leírás élőbb és képletesebb, mint bármilyen, harmadik személyben megtett beszámoló.

„Más ügyben készültünk eljárni, amikor Cyril hirtelen felkiáltott: 'Mi ez?', mivel rettentő fájdalom vagy rémület sikoltását hallottuk. Egy pillanat alatt a helyszínen voltunk, és láttuk, hogy egy tizenegy-tizenkét év körüli fiú átesett egy meredek sziklaparton, rá az alul levő sziklákra, és nagyon megsérült. Lábát és karját törte a szegény fickó, de ami még rosszabb volt, irtózatos vágás volt a combján, amiből patakokban ömlött a vér. Cyril így kiáltott: 'Segítsünk gyorsan rajta, különben meghal.'

Ilyen jellegű vészhelyzetben gyorsan kell gondolkodni. Világos volt, hogy két dolgot kell tenni: a vérzést elállítani, és fizikai segítséget végrehajtani. Kénytelen voltam materializálni; vagy Cyrilt, vagy magamat, mivel fizikai kezet akartunk azonnal a kötés megszorításához, és jobbnak tűnt, hogy a szegény fiú lásson valakit bajában mellette állni. Éreztem, hogy habár kétségtelenül Cyrillel érezné jobban magát a fiú, mint velem, én valószínűleg könnyebben tudnék segítséget nyújtani, mint Cyril, így nyilvánvaló lett a munkamegosztás.

A terv nagyszerűen működött, Cyrilt azonnal materializáltam (ő még nem tudja, hogyan kell sajátmagát), és mondtam neki, hogy vegye a fiú nyakkendőjét, és kösse át combját, és vessen át egy ágat. 'Nem fogja szörnyen sérteni?' kérdezte Cyril, de megtette, és elállt a vérzés. A sérült fiú félig öntudatlannak tűnt, alig tudott beszélni, de felnézett a fénylő kis alakra, aki olyan aggódóan fölé hajolt, és azt kérdezte: 'Egy angyal lennél, úrfi?' Cyril édesen mosolygott, és válaszolt: 'Nem, én csak egy fiú vagyok, azért jöttem, hogy segítsek rajtad.' Azután ott hagytam őt, hogy vigasztalja a szenvedőt, mialatt én a fiú édesanyjához rohantam, aki egy mérföldnyi távolságra lakott.

Az volt a gondom, hogy azt a meggyőződést kellett az asszony fejébe erőltetnem, hogy valami baj van, és mennie kell, és utánanéznie. Nem fogja elhinni, de végül eldobta az edényt, amelyet tisztított, és hangosan így szólt: 'Nem tudom, milyen érzés fog el, de el kell mennem, és meg kell találnom a fiút.' Amikor elindult, már képes voltam irányítani különösebb nehézség nélkül, bár egész idő alatt Cyrilt tartottam össze akaraterővel, nehogy a szegény gyerek anygala hirtelen eltűnjön szeme elől.

Látja, amikor az ember materializál egy alakot, az anyagot természetes állapotából egy másikba változtatja, azt lehet mondani, hogy átmenetileg a kozmikus akarattal szembehelyezkedve, és ha egy fél másodpercre elfordítja róla elméjét, azonnal visszaszökik eredeti állapotába, mint egy fényvillanás. Így csak félig tudtam figyelmemet az asszonyra fordítani, mégis valahogyan eljuttattam a sziklaparthoz, és amint a sarokra ért, Cyrilt eltüntettem, de ő látta, és most annak a falunak van az egyik leghitelesebb angyali közbeavatkozásról szóló története feljegyezve.

A baleset kora reggel történt, és aznap este ránéztem (asztrálisan) a családra, hogy lássam, hogyan mennek a dolgok. A szegény fiú lábát és karját sínbe tették, a nagy vágást bekötötték, ágyban feküdt, sápadtnak és gyengének látszott, de bizonyosan felépül idővel. Az anya néhány szomszédal volt bent, akiknek elmondta a történetet, és szokatlan történetnek hangzott annak, aki ismerte a valós tényeket.

Elmagyarázta bőbeszédűen, mennyire nem tudja elmondani, hogy mi történt, de elfogta egy érzés, mindez egy pillanat alatt, hogy valami történt a fiúval, és neki mennie kell, és meg kell keresnie. Képtelenség, hogyan gondolt elsőnek erre, és megpróbált szabadulni az érzéstől, de mindhiába, csak el kellett mennie. Elmondta, hogy mennyire nem tudja, mi készítette arra, hogy inkább azt a sziklapartot járja be, mint bármelyik másik helyet, és éppen így történt, és amint befordult a sarkon, meglátta a fiút egy sziklához támaszkodva, fekve, mellette térdelt a 'legszebb gyermek, akit valaha láttam, teljesen fehérbe öltözve, fénylőn, rózsás orcáival, kedves barna szemekkel.' És ahogy rámosolygott, 'olyan menyeeien', majd egy pillanat sem telt bele, és már nem volt ott. Először olyan meglepett volt, hogy nem tudta, mit gondoljon, és akkor egyszerre megérezte, hogy mi történt, térdre esett, és megköszönte Istennek, hogy elküldte egyik angyalát, hogy segítsen szegény kisfián.

Azután elmesélte, hogyan emelte fel a fiút, és vitte haza, és le akarta venni a nyakkendőt, ami úgy bevágott szegény lábába, de a fiú nem hagyta, mivel azt mondta, hogy azt az angyal kötötte be, és azt mondta, hogy ne nyúljon hozzá. Amikor az anya ezt később elmondta az orvosnak, ő elmagyarázta neki, hogy ha kioldotta volna, a fiú bizonyosan meghalt volna.

Majd elismételte a fiú oldaláról a mesét, amint rögtön leesése után ez a kedves kis angyal lejtött hozzá (tudta, hogy angyal volt, mert előtte félmérföldes körzetben senki sem volt a láthatáron, amikor a szikla tetején volt, csak azt nem értette, miért nincsenek szárnyai, és miért mondta, hogy ő csak egy fiú.) Elmondta, hogyan emelte a sziklának, és kötötte be lábát, ezután beszélgetni kezdett vele, azt mondta, ne féljen, mivel valaki elment édesanyjáért, és mindjárt itt lesz, hogyan csókolta meg, és próbálta meg kényelembe helyezni, és hogyan tartotta kis puha, meleg kezében az övét egész idő alatt, mialatt különös, szép történeteket mesélt neki, amelyekre nem tud világosan visszaemlékezni, de tudja, hogy nagyon szépek voltak, mert csaknem elfelejtette, hogy megsebesült, amíg meglátta édesanyját jönni. Elmesélte, hogyan bátorította, hogy hamarosan megint jól lesz, mosolygott, megszorította kezét, és valahogy már vége is lett.

Azóta vallásos újraéledés történt a faluban. Lelkipásztoruk azt mondta nekik, hogy az isteni elővigyázatosságnak egy ilyen feltűnő beavatkozása bizonyára egy jel számukra, hogy megfeddje a gúnyolódókat, és bizonyítsa a szentírás és a keresztény vallás igazságát, és úgy tűnik, senki sem látja azt az óriási elmés ötletet, amit egy ilyen bámulatba ejtő állítás magában foglal.

A fiúra gyakorolt hatás kétségtelenül jó volt, morálisan is és fizikailag is, valamennyi beszámoló szerint előzőleg elég gondatlan kis csibész volt, most viszont úgy érzi, hogy 'kis angyala' bármikor mellette lehet, és ő sohasem akar sem tenni, sem mondani semmi durva, közönséges vagy indulatos dolgot, nehogy az lássa vagy hallja. Életének nagy vágya, hogy láthassa ismét egy napon, és tudja, hogy ha meghal, ez a kedves arc lesz az első, amelyik üdvözli őt a másik oldalon.”

Valóban egy szép, megrendítő történet. A tanulság, amit a falu és lelkipásztora levont az eseményből, kissé hézagos, mégis, legalább tanúságtétele valaminek, ami túl van ezen a materiális síkon, bizonyára inkább tesz jót az embereknek, mint ártalmat, és az anya következtetése abból, amit látott, tökéletesen helyesnek bizonyult, habár pontosabb tudás birtokában valószínűleg árnyaltabban fejezte volna ki magát.

Egy, a levélíró vizsgálódásai által utólagosan felfedezett tény érdekes oldal-megvilágításba helyezi az okokat, amelyek az ilyen esetek alapjául szolgálnak. Feltárult, hogy a két fiú találkozott már korábban hozzávetőlegesen néhány ezer évvel ezelőtt, és az a fiú, aki leesett a szikláról, rabszolgája volt a másiknak, és egyszer megmentette fiatal ura életét a sajátja kockáztatásával, ennek következtében felszabadították, és most, jóval azután ura nemcsak visszafizeti természetben, hanem korábbi szolgájának magasrendű eszményképet is ad, valamint hajtóerőt az élet erkölcsiségéhez, ami megváltoztatja valószínűleg jövőbeni fejlődése egész folyamatát. Annyira igaz, hogy egyetlen jócselekedet sem marad soha jutalmazás nélkül a karma által, bármilyen késlekedőnek is látszik működése:

„Bár Isten malmai lassan őrölnek,
mégis szerfelett apróra,
Noha Ő áll türelmesen várakozva,
Mindent megőröl aprólékosan.”

VIII. Fejezet

Egy tüzeset története

Ugyanannak a fiúnak, Cyrilnek egy másik elvégzett munkája csaknem pontosan hasonlatos a korábbi lapokon említett könyvből vett történetek némelyikével. Ő és idősebb barátja szokásos munkavégzésük során járták útjukat, amikor nagy tűz heves, vakító fényét vették észre alattuk, azonnal belemerültek, hogy megnézzék, hasznossá tehetik-e magukat.

Egy nagy szálloda állt lángokban, egy hatalmas karavánfogadó egy nagy tó szélén. A többemeletes ház egy négyzet három oldalát formálta, körülötte fákkal és virágokkal beültetett kerttel, míg a tó alakította a negyedik oldalt. A két szárny egyenesen a tóra futott le, a nagy erkélyablakok, amelyek határolták, csaknem kinyúltak a víz fölé, úgyhogy csak épp egy egészen keskeny átjárót hagytak meg alattuk a két oldalon.

A homlokzat és a szárnyak egy belső gyógyforrás köré lettek építve, ami tartalmazta a liftakna rácsozatát is, úgyhogy ha egyszer tűz ütött ki, csaknem hihetetlen gyorsasággal terjedt, úgyhogy mielőtt barátaink asztrális utazásuk során meglátták, már az összes középső födém mindhárom nagy tömbben lángokban állt. Szerencsére a bentlakók egy fiú kivételével már kimenekültek, bár néhányan közülük nagyon komoly égési és egyéb sérüléseket szenvedtek.

Ezt a kis legénykét a balszárny egyik felső szobájában felejtették, mivel szülei bálban voltak, és semmit sem tudtak a tüzről, és eléggé természetesen senki más sem gondolt a kisfiúra, amíg túl késő nem lett. A tűz olymértékben nyert teret annak a szárnynak a középső födémjein, hogy semmit sem lehetett tenni, mégha valakinek eszébe is jutott volna, minthogy a gyerek szobája a belső kertre nézett, amelyet említettünk, úgyhogy teljesen el volt vágva a külső segítségtől. Azonkívül nem volt tudatában a veszélynek, mivel a sűrű, fojtogató füst fokozatosan betöltötte a szobát, úgyhogy alvása mind mélyebbé vált, míg majdnem elkábult.

Ilyen állapotban fedezte fel Cyril, aki különösen vonzódott a szükségben vagy veszélyben levő gyermekekhez. Először megkísérelt emlékeztetni néhány embert a fiúra, de hiába, mindenesetre aligha tűnt lehetségesnek, hogy tudtak volna segíteni rajta, úgyhogy hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy ez csak merő időpazarlás. Az idősebb segítő ekkor materializálta Cyrilt a szobában, mint korábban, és munkába állította, hogy felkeltse a több mint félig elkábult gyermeket. Jelentős nehézséggel ez sikerült bizonyos mértékig, de a fiú még félig kába, félig tudatos állapotban maradt mindvégig, ami ez alatt következett, úgyhogy vonni és húzni kellett, irányítani és segíteni minden alkalommal. A két fiú először kimászott a középső folyosóra, ami a szárnyon végigfutott, majd látva, hogy a füst és a lángok kezdtek átterjedni a födémre, áthatolhatatlanná téve fizikai test számára, Cyril ismét visszajuttatta a fiút a szobába, és az ablakon át egy kb. egy lábnyi széles kőpárkányra, ami egyenesen futott a tömb mentén éppen az ablakok alatt. Ennek mentén vezette kis társát félig egyensúlyozva magát a párkány szélső szegélyén, félig lebegve a levegőben, de mindig úgy helyezkedve, hogy kívül legyen, nehogy a fiú megszédüljön, és megóvta attól a félelemérettől, hogy leeshet.

A tömb vége felé, legközelebb a tóhoz, amelyik irányban a tűz enyhébbnek látszott, bemásztak egy nyitott ablakon, és ismét elérték a folyosót, remélve, hogy azon a végén találnak még átjárható lépcsőt. Ez is tele volt füsttel és lánggal, így visszakúsztak a folyosóra, Cyril azt tanácsolta társának, hogy tartsa száját a földhöz közel, míg elérték a liftakna rácsozatát, ami a tömb közepén levő hosszú forrás mentén futott végig.

A lift természetesen az alján volt, így addig másztak lefelé a rácsozaton a liftakna belsejében, míg magának a liftnak a tetején nem álltak. Itt bezárva találták magukat, de Cyril szerencsére felfedezett egy ajtónyílást a liftaknából egy félemelet jellegű helyre, éppen a földszint felett. Ezen keresztül elérték egy folyosót, átmentek rajta, a kisfiú a füsttől félig fuldoklott. Útjukat egy szemközti

szobán át vették, végül kimásztak az ablakon, a veranda tetejére kerültek, ami a földszint homlokzatán futott, a földszint és a kert között.

Innen elég könnyű volt lemászniuk egyik oszlopra, és elérni magát a kertet, de még ott is erőteljes volt a hőség, és jelentős veszélye volt annak, hogy leomlanak a falak. Így Cyril megpróbálta kisterhét végigvezetni először az egyik, majd a másik szárnyon, de mindkét esetben kitörtek a lángok, és a keskeny, kinyúló átjárók áthághatatlanok voltak. Végül bemenekültek az egyik kiránduló csónakba, amit a lépcsőkhöz kötöttek ki, ami levezetett egy rakpartfélére a kert szélén, bele a tóba. Kioldották, és kiveztek a vízre.

Cyril el akart evezni az égő szárnyon túlra, és partra tenni a fiút, akit megmentett, de amint megtettek egy kis utat, összetalálkoztak egy ott haladó tavi gőzössel, és meglátták őket, mivel az egész helyszínt bevilágította az égő hotel vakító fénye, míg olyan világos nem lett, mint fényes nappal. A gőzös a csónak oldalához ért, hogy felvegye őket, de a két fiú helyett, akiket láttak, a legénység csak egyet talált, mivel az idősebb barát azonnal vissza engedte csúszni Cyrilt asztrális alakjába, elosztatva a sűrűbb anyagot, ami egy időre anyagi testet alkotott, ezért most láthatatlan volt.

Alapos kutatást végeztek természetesen, de a második fiúnak nyomát sem találták, és arra kezdtettek, hogy vízbe esett, és megfulladt, amire odaértek. A megmentett gyermek teljes ájultságba esett, amint biztonságban volt a fedélzeten, így nem kaphattak tőle felvilágosítást, és amikor felépült, mindössze annyit mondott, hogy mielőtt odaértek, még egy pillanattal előbb látta a másik fiút, de semmi többet nem tudott.

A gőzöst lehorgonyozták a tavon úgy két nap vízjárásnyi távolságban, és körülbelül egy hét múlva tudták a kisfiút visszajuttatni szüleihez, akik természetesen azt gondolták, hogy odaveszett a lángokban. Történt arra erőfeszítés, hogy elméjükben azt a benyomást keltsék, hogy fiúkat megmentették, de lehetetlenség volt közvetíteni feléjük a gondolatot, így elképzelhető, milyen nagy volt a találkozás öröme.

A fiú már jól van, és boldog, és sohasem unja meg csodálatos kalandja elbeszélését. Gyakorta sajnálja, hogy az a kedves barát, aki megmentette őt, olyan titokzatosan eltűnt, mikor végül már elmúlni látszott minden veszély. Valójában még merészkedett azt is sejtetni, hogy végülis nem tűnt el, hogy talán egy mesebeli herceg volt, de ez az ötlet csak egy elnéző, felsőbbrendű mosolyt csalt ki az idősebbek részéről. A megmentője és közöttük meglévő karmikus kötelék még nincs kinyomozva, de kétségtelenül lennie kell valahol.

IX. Fejezet

Materializáció és utóhatás (reperkusszió)

Egy ehhez hasonló történettel találkozva gyakran kérdezik meg a tanulmányozók, hogy vajon teljes biztonságban vannak-e a láthatatlan segítők ilyen halálos veszedelmek színterei közepette, vajon, például, a fiú, akit azért materializáltak, hogy egy másikat kimentsen egy égő házból, nem volt-e maga is valamilyen veszélyben. Vajon nem károsodott volna-e fizikai teste valamilyen módon utóhatás által, ha materializált alakja áthatolt volna a lángokon, vagy leesett volna egy magas párkányszélről, amelyen a veszéllyel mit sem törődve járkált. Valójában, mivel tudjuk, hogy sok esetben a materializált forma és a fizikai test közötti kapcsolat eléggé szoros ahhoz, hogy visszahatást eredményezzen, ez esetben előfordulhatna-e ez.

A visszahatásnak ez a témaköre rendkívül rejtett értelmű és nehéz, és semmiképp sem vagyunk még abban a helyzetben, hogy teljességében megmagyarázzuk nagyon figyelemre méltó jelenségét, valójában a dolog tökéletes felfogásához valószínűleg szükség van a szimpatikus rezgés törvényeinek megértéséhez nemcsak egy, hanem több síkon is. Annak ellenére, hogy megfigyelés útján isme-

rünk néhány feltételt, amelyek megengedik hatását, és néhányat, amelyek határozottan kizárják azt, úgy gondolom, jogosan mondjuk azt, hogy ez itt lehetetlenség.

Annak belátásához, hogy ez miért van így, először azt kell figyelembe vennünk, hogy a materializációnak legalább három jól körülhatárolható változata van, ami bárki előtt ismeretes, akinek egyáltalán kiterjedt spirituális tapasztalata van. Most nem foglalkozom pillanatnyilag azzal, hogy bármilyen magyarázatba bocsátkozzam hogy e három változat hogyan hozható létre, csak merőben állítom létezésük vitathatatlan tényét.

1. Van materializáció, amelyik nem látható fizikai szemmel, bár anyagi. Ilyen jellegűek a láthatatlan kezek, amelyek oly gyakran átkarolnak valakit, vagy megsimogatják arcát egy szeánszon. Ilyenek néha fizikai tárgyakat hordoznak a levegőben vagy kopogtatnak az asztalon, bár, természetesen, mindkét utóbbi esemény könnyen létrehozható materializált kéz nélkül is.

2. Van materializáció, amelyik, bár látható, nem anyagi, a szellem-alak, amelyen keresztül az ember keze úgy hatol át, mint az üres levegőn keresztül. Néhány esetben ez a változat nyilvánvalóan homályos és felfoghatatlan, míg más esetekben megjelenése olyannyira teljesen normális, hogy tömörsége nem vonható kétségbe, amíg valaki meg nem próbálja megragadni.

3. Van tökéletes materializáció, ami látható is és anyagi is, amelyik nemcsak viseli az eltávozott barát külső megjelenését, hanem szívélyesen kezét is ráz a jól ismert öleléssel.

Míg sok bizonyíték létezik, ami azt mutatja, hogy visszahatás bizonyos feltételek között ezen harmadik fajta materializáció esetében történik, semmi esetre sem olyan biztos, hogy ez megtörténik az első és a második osztály esetében. A fiú-segítő esetében valószínűleg nem a harmadik típusról van szó, mivel mindig a leggondosabban ügyelnek arra, hogy több erő ne kerüljön felhasználásra, mint amennyi feltétlenül szükséges valamilyen kívánt eredmény eléréséhez, és nyilvánvaló, hogy kevesebb energiát fektetnek a részlegesebb formák létrehozásába, amilyeneket az első és második osztályoknak neveztünk. Valószínűleg a kis társát segítő fiúnak csak a karja volt szilárd, hogy érintse, és testének többi része, habár tökéletesen természetesnek látszott, jóval kevésbé tapinthatónak bizonyult volna, ha megvizsgálták volna.

Ettől a valószínűségtől eltekintve, van egy másik megfontolandó dolog is. Ha teljes materializáció történik, akár élő, akár halott az alany, bizonyos fajta fizikai anyagot kell összegyűjteni a cél érdekében. Egy spiritiszta szeánszon a médium éterikus másának igénybevétele történik nagymértékben, néha még fizikai testé is, mivel feljegyeztek eseteket, amelyek során súlya jelentősen kevesebb volt, mialatt ilyen jellegű megnyilvánulás történt.

Ezt a módszert a szeánszot irányító lényiségek alkalmazzák, egyszerűen, mivel, ha rendelkezésre áll egy elérhető médium, ez a materializálás legegyszerűbb módja, amelynek eredményeként így alakítható ki a legszorosabb kapcsolat médium és a materializált test között, úgyhogy a jelenés, amit mi visszahatásnak (repercussion) hívunk, legtisztább formájában valósul meg. Így, ha például a materializált test kezét krétával dörzsölik, a kréta ezután a médium kezén található, mégha ő egész idő alatt gondosan egy fiúkében van is bezárva, olyan körülmények között, amelyek eleve kizárják bármilyen fondorlat gyanúját. Ha megsebeznek egy materializált alakot, a sérülés a médium testének megfelelő részén pontosan újra megjelenik, míg néha a szellem-alak által elfogyasztott étel a médium testébe továbbítódik, legalábbis ez történt egy esetben, mindenesetre, ami saját tapasztalatomat illeti.

Ez azonban messzire vezet az általunk leírandó esettől. Cyril ezer mérföldekre volt alvó fizikai testétől, ezért teljesen lehetetlen volt, hogy barátja abból éterikus anyagot vonjon ki. Azok a szabályok, amelyek szerint a Bölcsesség Mestereinek valamennyi tanítványa embert segítő tevékenységét végzi, biztonságosan meggátolják, hogy másvalaki testét, akár a legnemesebb cél érdekében is, ilyen igénybevételnek kitegyék. Ezenfelül teljesen szükségtelen, mivel kéznél van a legkevésbé veszélyes módszer, amit a segítők mindig alkalmaznak, ha materializáció látszik kívánatosnak, és-

pedig a környező éterből, sőt fizikai levegőből való sűrítmény, olyan mennyiségű, amely feltétlenül szükséges. Ez a bravúr, habár kétségtelenül távol áll a szeánszon megnyilvánuló átlagos lény képességétől, nem jelent nehézséget az okkult kémia tanulmányozójának.

Azonban jelöljük meg a különbséget az elért eredményben. A médium esetében van egy, a fizikai testtel legszorosabb kapcsolatban lévő materializált alak, annak anyagából, ezért képes a visszahatás jelenségét felmutatni. A segítő esetében a fizikai testnek egy pontos újbóli előállítása történik valójában, de ezt egy mentális törekvés hozza létre olyan anyagból, ami teljesen idegen azon test számára, és többé már nem képes arra hatással lenni, ami a visszahatást illeti, mintha csak az embernek egy közönséges márványszobra lenne.

A lángokon való áthatolás, vagy a magas ablakpárkányról való leesés nem rémíti meg a fiúsegítőt, vagy más alkalommal a segítők seregének tagját, és annak ellenére, hogy materializálódtak, képesek voltak a fizikai testnek okozható kellemetlenség nélkül egy süllyedő hajóba lemenni. (Lásd: XV. fejezet végét)

Mindkét fent leírt munka esetében megfigyelhető, hogy Cyril, a fiú nem volt képes materializálni magát, és a műveletet idősebb barátjának kellett elvégeznie számára. Érdekes még egy tapasztalatát említeni, mivel olyan esetet jelenít meg számunkra, amelyikben a sajnálat és akarat eltökélttségének ereje által volt képes láttatni magát. Ez egy olyan eset, amelyik hasonló a korábban említett édesanya esetéhez, akinek szeretete tette lehetővé, hogy valamilyen módon megjelenítse magát gyermekei életének megóvása céljából.

Felfoghatatlannak tűnik, de kétség kívül van valamiféle létezése ennek a valamennyi sík anyaga feletti óriási akaraterőnek a természetben, úgyhogy ha az erő eléggé nagy, gyakorlatilag bármilyen eredmény létrehívható közvetlen működése által, a hatalmat gyakorló embernek bármilyen tudása és elképzelése nélkül arra vonatkozólag, hogy az hogyan hat. Sok bizonyítékkal rendelkezünk, hogy ez az erő változatlanul fennáll a materializáció esetében, jóllehet általában ez is egy tudomány, amit meg kell tanulni, mint bármi más. Kétségtelen, hogy egy átlagember az asztrális síkon nem tudná materializálni magát anélkül, hogy előzetesen ne tanulta volna meg, hogyan tegye, mint ahogy az átlagember sem tudna hegedülni ezen a síkon anélkül, hogy előzetesen nem tanult volna. Vannak azonban rendkívüli esetek, ahogy a következő elbeszélésből megtudható.

X. Fejezet

A két fivér

Ez a történet az 1897. novemberi „Teozófiai Szemle” 229. oldalán (The Theosophical Review) sokkal nagyobb dramaturgiai tehetség tollából született, mint a sajátom, gazdag részletességgel, amelynek közlésére itt nincs hely. Figyelmébe ajánlom az olvasónak azt, mivel saját eseteleírásom csak egy körvonalrajz, olyan rövid, ami még összefér az érthetőséggel. A megadott nevek természetesen költött nevek, azonban az eseményeket lelkiismeretes pontossággal közöljük.

Drámai szereplőink két fivér, egy vidéki földesúr fiai, Lancelot tizenégy és Walter tizenegy évesek, szokásosan egészséges, jó fiúk, férfias típusok, mint sok százan ezen a szépséges világon, bármilyen fajta szembetűnő pszichikai adottság nélkül, kivéve jó adag kelta vér birtoklását. A legnevezetesebb jellemvonásuk talán erőteljes ragaszkodásuk volt egymáshoz, mivel egyszerűen elválaszthatatlanok voltak, egymás nélkül sehová sem mentek, és a fiatalabbik bálványozta az idősebbet, ahogy csak egy fiatalabb fiú tudja.

Egy szerencsétlen napon Lancelot-ot levetette pónilova, és maghalt, és Walter számára a világ üressé vált. A gyermek fájdalma olyan valóságos volt, hogy nem tudott sem enni, sem aludni, és édesanyja és dajkája tanácstalanok voltak, hogy mit tegyenek érte. Közönyös volt meggyőzés és korholás iránt, és amikor azt mondták neki, hogy a szomorúság ártalmas, és hogy bátyja a meny-

nyekben van, egyszerűen azt válaszolta, hogy nem tudhatják biztosan, de még ha igaz lenne is, ő tudja, hogy Lancelot nem lehet már többé boldog a mennyekben nélküle, ahogyan ő sem az Lancelot nélkül.

Hihetetlennek hangozhat, de a szegény gyermek ténylegesen majd meghalt a bánattól, és ami még megrendítőbbé tette az esetet, az a tény, hogy habár ő nem tudott róla, bátyja mindvégig mellette állt, teljesen átélve szenvedését, félig az örület határán abbéli ismételt eredménytelen igyekezetében, hogy megérintse, és beszéljen vele.

A dolgok még a lehető legsajnálatosabban álltak a balesetet követő harmadik este, amikor Cyril figyelmét felkeltette a két fivér, nem tudja elmondani, hogyan. „Ő történetesen eltávozott,” – mondja. Biztosan az Irgalmasság Urainak akarata vezérelte őt a helyszínre. Szegény Walter kimerülve, mégis alvatlanul fekszik egyedül elhagyatottságában, amennyire ő tudta, habár szomorkodó bátyja egész idő alatt mellette állt. Lancelot, a hús láncaitól felszabadulva látja és hallja Cyrilt, így Cyril első dolga nyilvánvalóan az volt, hogy csillapítsa fájdalmát egy baráti ígérettel, és segítsen érintkezésbe lépni fivérével.

Amint a halott fiú elméje megvigasztalódott a reménytől, Cyril az élőhöz fordult, és megpróbálta teljes erejéből agyába vénsni annak tudatát, hogy bátyja mellette áll, nem holtan, hanem élön, és szereti, mint hajdan. Mindezen törekvések azonban hiábavalóknak bizonyultak, a bánat gyászos levertsége annyira betöltötte Walter elméjét, hogy kívülről semmilyen sugalmazás nem hatolhatott be, és Cyril nem tudta, mitévő legyen. Olyan mélyen megindította a szomorú látvány, és olyan erős volt együttérzése, és oly határozott eltökéltsége, hogy segítsen ilyen vagy olyan módon, bármilyen saját erőfeszítése árán, hogy valahogyan (máig sem tudja megmondani, hogyan) képesnek érezte magát, hogy a megtört szívű fiút megérintse, és beszéljen vele.

Walter kérdéseit mellőzve, hogy ki ő, és hogyan jutott oda, egyenesen a lényegre tért, hogy bátyja mellette áll, azon igyekszik, hogy öccse meghallja állandóan ismételt bizonygatását, hogy ő nem halott, hanem él, ég a vágytól, hogy segítsen neki, és vigasztalja őt. A kis Walter nagyon szerette volna elhinni, mégis alig merte remélni, de Cyril kitartó ragaszkodása végül leküzdötte kételyeit, és azt mondta:

„Ó, hiszek neked, mert olyan kedves vagy, de ha csak láthatnám, akkor tudnám, akkor teljesen biztos lennék benne, és ha csak hallhatnám hangját, amint azt mondja nekem, hogy ő boldog, akkor ezután többé már egy kicsit sem nyugtalankodnék, hogy elment.”

Habár még fiatal volt segítői munkája terén, Cyril eléggé tudatában volt annak, hogy Walter kívánságának nem szabad egyszerűen eleget tenni, és ezt éppen kezdte volna sajnálattal mondani neki, amikor érezte egy láthatatlan Jelenlévő ottlétét, amit minden segítő ismer, és habár egy szó sem hangzott el, elméjébe otlott, hogy ahelyett, amit mondani akart, ígérje meg Walternak azt a jótétmenyt, amire szíve vágyott. „Várj, amíg visszajövök” – mondta, „és akkor majd látni fogod őt.” Ezzel eltűnt.

Értekezés a Mesterrel, és ő megmondta neki, mit és hogyan tegyen, és rohant, hogy elmenjen az idős barátért, aki előzőleg oly gyakran segített neki. Ez az idős ember még nem tért éjjeli nyugovóra, de Cyril sietős hívásait meghallva, nem vesztegette az időt, és elkísérte őt, és néhány perc múlva visszatértek Walter mellé. A szegény gyermek éppen azt kezdte hinni, hogy minden csak egy kellemes álom volt, és csodálatos volt látni örömét és megkönnyebbülését, amikor Cyril újra megjelent. Mennyivel szebb volt a színtér egy pillanattal később, amikor a Mester szavának engedelmessé az idősebb ember materializálta a sóvárgó Lancelot-ot, és az élő és a holt kéz a kézben álltak még egyszer.

A két fivér számára most a szomorúság igazán elmondhatatlan örömré változott, újra és újra megerősítették, hogy többé már sohasem szomorkodnak, mivel megtudták, hogy a halálnak nincs ereje, hogy őket elválassza. Örömeiket az sem csillapította, hogy Cyril körültekintően elmagyarázta nekik idős barátja tanácsára, hogy ez a szokatlan fizikai összejövétel nem ismétlődhet meg, de

Lancelot egész nap Walter mellett lehet, mégha az utóbbi nem is látja. Azonban Walter minden éjjel kiléphet testéből, és megint tudatosan bátyjával lehet.

Ezt hallva a szegény, elcsigázott Walter azonnal álomba merült, igaznak bizonyult, amit hallott, és ámulattal tapasztalta, hogy mindezideig ismeretlen gyorsasággal tudtak bátyjával együtt repülni otthoni törzshelyeik egyikéről a másikra. Cyril lelkiismeretesen figyelmeztette, hogy szabadabb élete legnagyobb részét valószínűleg el fogja felejteni, ha másnap felébred, de ritka jószerencséje következtében nem felejtette el, ahogy sokan közülünk tették volna. Valószínűleg a nagy öröm felett érzett megrázkódtatás valahogyan felélesztette benne azt a lappangó pszichikai képességet, ami a kelta vér sajátja, minden esetre egyetlen részletet sem felejtett el mindabból, ami történt, és a következő napon meglepő mesével tört a gyászoló házra, ami csak egy beteghez illett.

Szülei azt hitték, hogy a bánat esztét vette, és minthogy most már ő volt az örökös, hosszan és aggódva figyelték az elmezavar további jeleit, amit szerencsére nem találtak. Még e téren rögeszmésnek tartották, bár teljesen elismerték, hogy ez az „érzéksalódás” megmentette életét, de dajkája (aki katolikus) egészen szilárdan hisz abban, hogy amit elmond, az igaz, és hogy Jézus Krisztus, aki egyszer Maga is Gyermeke volt, megsajnálta ezt a másik gyermeket, aki majd meghalt bánatában, és elküldte egyik angyalát, hogy az visszahozza hozzá bátyját a halálból jutalomként, a halálánál erősebb szeretetért cserébe. Néha a népszerű babona jobban megközelíti a dolgok lényegét, mint a tanult hitetlenség.

A történetnek ezzel nincs vége, mivel jó munka vette kezdetét akkor éjjel, és tart még tovább, és senki sem mondhatja meg, hogy annak az egy cselekedetnek a kihatása milyen messzire ágazhat szét. Walter asztrális tudatossága, ami így hirtelen felébredt, működésben marad, minden éjjel visszahozza fizikai agyába a bátyjával töltött éjszakai kalandok emlékét, minden éjjel találkoznak kedves barátjukkal, Cyrillel, akitől olyan sokat tanulnak a csodálatos új világról, amelyik megnyílt előttük, és más, eljövendő, még magasabb világokról. Cyril irányítása alatt ők is, az élő és a holt is, a láthatatlan segítők seregének lelkes és komoly tagjaivá váltak eljövendő évekre valószínűleg, amíg Lancelot erőteljes asztrális teste fel nem bomlik. Sok haldokló gyermeknek van oka hálálkodni e háromnak, akik megkísérlik továbbadni másoknak azt az örömet, amit sajátmaguk kaptak.

Nemcsak egyedül a halottaknak vannak hasznára ezek az új csatlakozók, mivel kerestek és találtak ők más élő gyermekeket is, akik tudatosak az asztrális síkon alvás alatt, és az így Cyril elé vitt gyermekek közül legalább egy már értékes kis újoncnak bizonyult a gyermekek seregéhez, és nagyon kedves kis barátnak is itt lent, a fizikai síkon.

Azok számára, akiknek mindezen gondolatok újak, olykor nehéznek találják annak megértését, hogyan vehetik bármilyen hasznát gyermekeknek az asztrális síkon. Azt mondhatják, látván, hogy egy gyermek asztrális teste bizonyára fejletlen, és hogy az ego így gyermekkor által behatárolt mind az asztrális, mind a fizikai síkon, egy ilyen ego milyen módon lehetne hasznára, vagy lenne képes segíteni az emberiség szellemi, mentális és morális fejlődésében, amelyről azt mondták nekünk, hogy a segítők fő illetékessége.

Amikor először tettek fel ilyen kérdést ezen történetek egyikének folyóiratunkban való közzétételét követően, magához, Cyrilhez küldtem, hogy lássam, mit szól hozzá. Válasza a következő volt: „Teljesen igaz, amint a kérdező mondja, hogy csak egy fiú vagyok, és még keveset tudok, és hasznosabbá fogok válni, ha már többet megtanultam. Azonban egy keveset most is tudok tenni, mivel oly sok ember van, akik semmit sem tanultak még a teozófiáról, habár ők sokkal többet tudnak minden másról, mint én. És meglátja, ha Ön el akar jutni egy bizonyos helyre, egy kisfiú, aki tudja a módját, többet tud önért tenni, mint száz bölcs, aki azt nem tudja.”

Hozzá lehet még tenni, hogy ha egy gyermek felébred az asztrális síkon, asztrális testének fejlődése olyan gyorsan következik be, hogy hamarosan olyan helyzetbe kerül azon a síkon, ami csak alig alsóbbrendű a felébredt felnőttekénél, és természetesen előbbre van, ami a hasznosságot illeti, a legbölcsebb emberekkel szemben is, akik még nem ébredtek fel. Azonban, hacsak az ego, aki azon a gyermektesten keresztül nyilvánul meg, nem

birtokolná a határozott, mégis szerető beállítottság szükséges jellemvonásait, és nem juttatta volna kifejezésre világosan előző életeiben, egyetlen okkultista sem vállalná az asztrális síkon való felébresztésének nagyon komoly felelősségét. Ha, azonban, karmájuk olyan, hogy lehetséges ily módon való felébresztésük, akkor gyermekek gyakran bizonyulnak hatékony segítőknak, és teljes lelki odaadással vetik bele magukat munkájukba, amit öröm látni. Így teljesül megint az ősi prófécia: „egy kis gyermek fogja vezetni őket.”

Egy másik kérdés, ami felmerülhet annak elméjében, aki a két fivér ez utóbbi történetét olvassa: mivel Cyril képes volt valahogyan materializálnia magát szeretete, sajnálata és akarata pusztá erejénél fogva, nem furcsa-e, hogy Lancelot-nak, aki annyira próbált kapcsolatot teremteni, nem sikerült ugyanazt megtennie.

Természetesen nem nehéz átlátni, hogy szegény Lancelot miért volt képtelen fivérével érintkezésbe lépni, mivel ez a képtelenség egyszerűen a dolgok normális állapota, a csoda az, hogy Cyril tudta materializálni magát, és nem az, hogy Lancelot nem volt képes rá. Nemcsak azért, mivel az érzés Cyril esetében valószínűleg erősebb volt, hanem mivel ő pontosan tudta, mit akar tenni, és tudta, hogy olyan dolog, mint a materializáció, lehetséges, és volt átfogó képe, hogyan oldható meg, míg Lancelot semmit sem tudott mindezekről eddig, most viszont tud.

XI. Fejezet

Egy elhárított öngyilkosság

Egy este Adyarban a szokásosnál kissé később diktáltam szobámban, amikor egyik fiatal segítőnk hívott (megbeszélés szerint) asztrális testében, hogy elkísérjen éjszakai körutamon. Arra kértem, hogy várjon néhány percet, amíg befejezem munkámat, amelyen akkor éppen dolgoztam, így ő körözött egy kicsit a környéken, a Bengáli öböl felett keringve. Egy elhaladó gőzöst látva, hirtelen lecsapott rá (merő kíváncsiságból, ahogy mondta), és csaknem azonnal magára vonta figyelmét egy kabin zárt ajtaján keresztül kivetülő, mély lehangoltságú, rettentő szürke aura. Útbaigazításainak megfelelően, ilyen lesújtó jel láttán azonnal további vizsgálódásba fogott, és miután belépett a szobába, egy embert talált ott egy fekvőhelynél, aki pisztollyal a kezében ült, amelyet homlokához emelt, majd újból letette. A fiatal segítő úgy érezte, hogy azonnal tenni kellene valamit, de mint-hogy új volt még a munkához, nem egészen tudta, hogyan cselekedjék a legmegfelelőbbben, így ismét egy szempillantás alatt megjelent szobámban (nagyon izgatott állapotban), és így kiáltott:

„Jöjjön azonnal; itt egy ember, aki öngyilkosságra készül!”

Abbahagytam a diktálást, testemet levetettem egy díványra, és elkísértem őt a hajóra. Ahogy észleltem a dolgok állását, elhatároztam, hogy húzom az időt, minthogy vissza kellett ténnem, hogy befejezzem a munkát, amellyel foglalatostkodtam; úgyhogy erőteljes nyomást gyakoroltam a leendő öngyilkos elméjére azzal, hogy nem most van ideje a gyors cselekvésnek, várjon az őrség (0-4h) idejéig, amikor nem zavarják. Ha megpróbáltam volna az öngyilkosság kártékonyságának gondolatával hatni elméjére, azonnal vitatkozni kezdett volna, de arra nem volt időm; a halasztás ötletét azonban rögtön elfogadta. Megbízta fiatal segítségemet, hogy azonnal siessen értem, ha az ember eljutna addig, hogy kinyitná a fiókot, ahová tettem vele a pisztolyt. Azután visszatértem testembe, diktáltam egy kicsit, olyan állapotba helyezve a munkát, hogy megnyugtatóan abba lehet hagyni éjszakára.

Ahogy közeledett az éjfél, visszatértem, hogy mentesítsem fiatal segítőmet, akit nagyon nyugtalan kedélyállapotban találtam, jóllehet arról számolt be, hogy semmi különös nem történt. Az öngyilkosjelölt még ugyanolyan lehangolt állapotban volt, és szándéka nem ingott meg. Ekkor vizsgálni kezdtem elméjében az okokat, és láttam, hogy ő a hajó egyik tisztje, és lehangoltságának iménti oka az a tény, hogy vétkes bizonyos hiány miatt a hajó könyvelésével kapcsolatban, amelyet

rövidesen elkerülhetetlenül felfedeznek, és ő képtelen szembenézni a leleplezés és a szégyen következményeivel. Azért történt, hogy jó viszonyban legyen egy fiatal hölgygel, hogy különleges ajánlékokat biztosítson, amelyekhez szüksége volt, vagy azt hitte, hogy szüksége van pénzre, és bár a szóban forgó tényleges összeg nem volt nagy, de messze túlhaladta lehetőségeit, hogy visszategy.

Jólelkű fiatalembernek tűnt, meglehetősen tiszta múlttal, aki érzékeny és tisztességes (kivéve a lány iránti elvakultságát, ami ilyen komoly tévedésbe vitte bele). Sebtében visszatekintve történetére, hogy találjak valamilyen kapaszkodót hibás elhatározásából történő kimozdítás céljából, úgy éreztem, hogy erre a legerőteljesebb gondolat idős édesanyja otthon, akinek ő mindenki másnál drágább. Nem volt nehéz édesanyja alakját emlékezetébe vésni, felidézttette vele arcképét, majd rámutatva, hogy cselekedete hogyan rombolná össze annak maradék életét, olthatatlan szomorúságba taszítva, nemcsak a fizikai síkon történő elvesztése miatt, hanem kételyei miatt fia lelkének ezt követő sorsát illetően is. Szükség volt ugyanakkor menekülési mód felfedezésére is abból a nehéz helyzetből, amelybe a fiatalember olyan oktalanul helyezte magát, ezért megvizsgáltam a hajó kapitányát, akit megértő és szívélyes embernek találtam, és úgy tűnt, keresztülvihető egy kérést javasolni irányába. Ez volt tehát a gondolat, amelyet a fiatalember elméjébe juttattam azért, hogy elkerülhető legyen az a rettenetes szomorúság, amelyet öngyilkossága édesanyja szívének bizonyára óhatatlanul okozna. Valamint, hogy szembe kell néznie azzal a csaknem képtelen választási lehetőséggel, hogy felkeresi kapitányát, és elé tárja az egész ügyet, arra kérve, hogy függessze fel ideiglenesen a döntést, amíg ő bebizonyítja, hogy érdemes ilyen elnézésre. Így a fiatal tiszt valóban elment akkor és oda az éjszaka csendjében. Egy tengerész mindig készségszorgban van, és nem ütközött nehézségbe úgy intézni, hogy a kapitány felébredjen, és megjelenjen ajtaja előtt éppen a megfelelő pillanatban. Az egész történetet nem több mint félóra alatt elmondta a fiatalember, a kedves kapitány atyai jótanácsai mellett a dolog elrendeződött; az eltulajdonított összeget a kapitány pótolta azzal, hogy a tiszt olyan részletekben fizeti vissza, ahogy megengedheti magának, tehát egy fiatal és ígéretes élet került megmentésre.

XII. Fejezet

Az elvesztett fiú

Az előttünk feltáruló asztrális munka változatosságának bemutatására megemlítek egy másik esetet, amelyikben ugyanaz a fiatal újonc ténykedett a fent leírt esetet követő néhány napon belül.

Minden asztrális munkásnak mindig gondjaira van bízva bizonyos számú rendszeres eset, amelyeket éjjelente szükség szerint lelátogat, ahogy az orvosnak is van napi köre, amelynek során számos betegét meglátogatja. Tehát, amikor újoncokat bíznak rám azzal, hogy útmutatásokat adjak, mindig magammal viszem őket ezekre a körutakra, ahogy egy idős orvos tenné egy fiatalemberrel, hogy tapasztalatot szerezhessen, megfigyelve, hogyan kell eseteket kezelni. Természetesen van más átadandó meghatározott tanítás is, a kezdőnek keresztül kell mennie a föld-, víz-, levegő- és tűzpróbákon. Állandó gyakorlással meg kell tanulnia, hogyan különböztesse meg a gondolatformákat az élőlényektől, hogyan ismerje meg és alkalmazza a 2, 401 különböző elementális lényeket, hogyan materializálja magát és másokat, ha szükséges, hogyan kezelje vészhelyzetek ezreit, amelyek állandóan adódnak. Mindenek felett meg kell tanulnia, hogy soha, semmilyen körülmények között ne veszítse el egyensúlyát, és sohasem engedheti meg magának a leghalványabb félelem érzését sem, bármilyen vészjósló vagy szokatlan megnyilvánulások merüljenek is fel. Elsődleges szükségesség, hogy az asztrális munkás mindig ura maradjon a helyzetnek, bármilyen is az. Telve kell lennie szeretettel, és égő vágygal, hogy segítsen, de ezeket a tulajdonságokat nem kell tanítanom, mivel ha ezekkel már nem rendelkezett volna, nem küldték volna hozzám.

Egyik éjjel úton voltam, hogy meglátogassam néhány rendszeres esetemet, és az ország dombos, festői vidékén haladtam keresztül. Kísérő újoncaim bebarangolták, és végigsiklottak a szomszédos

területek felett, ahogy az újoncok teszik, éppen úgy, ahogy egy foxterrier szalad előre majd ismét vissza, és mindegyik oldalon kiruccanásokat tesz, és háromszor-négyszer bejárja az általa kísért ember által kitaposott utat. A fiatal barátom, aki néhány nappal ezelőtt megmentette a tiszt életét, hirtelen rohanva érkezett, a szokásos felzaklatott módon, és elmondta, hogy felfedezett valami bajt, feltételezése szerint egy fiú haldoklik odalent a földön.

A vizsgálódás hamarosan felfedte, hogy egy talán nyolcéves fiú veszett egy hatalmas barlang eldugott mélyedésébe, távol a napvilágtól, majd meghalva éhségtől, szomjúságtól és kétségbeeséstől. Az eset emlékeztetett az „Angyal történet”-re a VII. fejezetben, és úgy látszott, ugyanolyan kezelésre van szükség, így ezúttal is materializáltam a fiatal segítőt - ezúttal nem Cyrilt -, hanem másik fiút. Ebben a pillanatban fényre is szükség volt, mivel fizikailag a legteljesebb sötétségben voltunk, a félájult gyermek, látva egy hihetetlen ragyogó lámpást feléje tartó fiút, kábulatából feléledt. Az első és legnyomasztóbb dolog, amire szükség volt, az a víz volt, és volt is egy vízerecske nem messze, habár a kimerült gyermek nem tudta elérni. Bögrénk nem volt, természetesen készíthettünk volna egyet, de az én fiatal, lelkes neofitám nem gondolt arra, hanem elrohant, és tenyerében hozott vizet. Ez felélesztette annyira a gyermeket, hogy képes volt felülni, és két további hasonló módon biztosított korty után tudott egy kicsit beszélni.

Elmondta, hogy a közeli völgyben lakik, de felemelkedve a földről (miközben ott hagytam a materializált fiút, hogy vidítsa fel a szenvedőt, nehogy elhagyatottnak érezze magát), nem találtam a leírásnak megfelelő helyet, így vissza kellett térnem a gyermekhez, otthonára emlékeztetve, hogy legyen egy mentálképem arról, majd ismét elmentem, az elmémben lefényképezett képpel. Ekkor megtaláltam a házat, de jóval messzebb, mint ahogy ő leírta. Voltak ott néhányan, és megpróbáltam megértetni velük a gyermek nehéz helyzetét, de sajnos sikertelenül, egyikük sem mutatkozott a legcsekélyebb mértékben sem fogékonynak arra, és nem tudtam gondolataimat pontosan feléjük továbbítani. Nagyon aggódtak a gyermek távolléte miatt, és kutatták, valójában éppen néhány szomszédot toboroztak völgyeikből, hogy alaposabb keresést végezhessenek, és részben talán foglalatoságuk miatt lehettek reménytelenül befolyásolhatatlanok.

Elég hosszú kitartás valószínűleg elhárította volna az akadályokat, de a gyermek állapota nem hagyott erre időt, így feladtam ezt a feladatot, és dematerializálásra alkalmas táplálék után néztem, és mivel ez a gyermek saját otthona volt, úgy éreztem, hogy ehhez joga van, és nem méltatlan dolog megtenni. Sietve szeltem kenyeret, sajtot, vettem két szép nagy almát, visszaigyekeztem a barlangba, és újra materializáltam ezt a vegyes zsákmányt neofitám lelkes kezébe, aki elkezdte etetni a gyermeket. Az utóbbi hamarosan képes volt saját akaratából ellátni magát, gyorsan végzett az összes darabkával, és még kért. Aggódtam, nehogy túl sok legyen, mivel a hosszú böjt után többet ártana, mint használna, tehát azt tanácsoltam közvetítőmnek, hogy mondja, hogy nincs több, és hogy most meg kell próbálni kimászni a barlangból.

Ezért javasoltam az én fiúmnak, hogy kérdezze meg a másikat, hogyan jutott ide. Története szerint egy otthonához közeli völgyben kószált a dombokon, amikor megfigyelt egy kis barlangot a domboldalon, amelyet korábban még sohasem vett észre. Természetesen bement megnézni, és mindössze néhány métert sétált, amikor a barlangfenék beszakadt alatta, és ő levetült egy sokkal hatalmasabb barlangba alatta. Beszámolójából következtetve bizonyára elalélt egy ideig, mert amikor „felébredt”, ahogy állítja, teljesen sötét volt, így nem látta a lyukat, amelyen keresztül leesett. Ezután megvizsgáltuk a helyszínt, és csodálkoztunk, hogy nem sérült meg jobban, mivel az esés jelentős volt, de hatását enyhítette, hogy az alul levő puha földtömegre esett.

Nem lehetett őt felhozni az útra, mert a barlang oldalai simák és meredekesek voltak, azonkívül két teljes napon keresztül vándorolt a járatokban, és most néhány mérföldnyire volt az eredeti helytől. Miután jó ideig kutattunk, találtunk egy helyet elfogadható távolságban, ahonnan egy kis vízfolyam haladt a barlangból a szabad ég alá a domboldalon. A gyermek, most már étel-italtól felerősítve képes volt odasétálni, és a két fiú hamarosan kitágította a nyílást kézzel, úgyhogy a gyermek ki tudott csúszni. Nyilvánvaló volt, hogy mindenesetre képes lesz megtalálni az utat hazafelé, és azt is

reméltük, hogy képesek leszünk befolyásolni a keresőket, hogy ebbe az irányba jöjjenek, úgyhogy kedvező alkalom kínálkozott a távozásra.

Az apának volt egy terve a keresésre, amelyet elméjében rögzített, egy terv a völgyek átvizsgálására egy bizonyos sorrendben, és semmilyen javaslatunk nem tudta attól eltéríteni, de szerencsére volt egy kutya a társaságban, aki befolyásolhatóbbnak bizonyult, és amikor megragadta az egyik farmer nadrágszárát, és megkísérelte a mi irányunkba vonszolni őt, az ember úgy gondolta, hogy ennek lehet valami értelme, engedett, és követte a kutyát. Így, mire a gyermek biztonságosan kikerült a barlangból, ember és kutya már néhány mérföldnyi távolságon belül voltak. A gyermek természetesen kérlelte titokzatos újonnan talált barátját, hogy kísérje el haza, és megindító hálával ragaszkodott hozzá, de a segítő kénytelen volt finoman megmondani neki, hogy nem teheti, más dolga van, de eljuttatta még egy hegytetőre, ahonnan láthatta távol, a völgy másik oldalán a farmert. Hamarosan egy kiáltás keltette fel figyelmét, és amint bizonyos lett, fiatal segítőnk elbúcsúzott a fiútól, akit megmentett, leküldte, hogy óvatosan fusson barátai felé. Ezután ő azonnal dematerializálta magát.

A kisfiúnak, akinek segített, soha, a legcsekélyebb fogalma sem volt arról, hogy megmentője minden más volt, csak nem pusztán fizikai, feltett egy-két kellemetlen kérdést, de könnyen el lehetett téríteni a kényes témától. Amikor a történet elmondásába fogott, talán rokonai találtak több bökkenőt, mint ő, amikor beszámolt egy határozottan nem falusias megjelenésű idegen jelenlétéről egy ilyen elhagyatott helyen. Mindenesetre, ebben az esetben nem lehet semmilyen határozott bizonyítékát adni nemfizikai közreműködésnek.

XIII. fejezet

IVY története

Ennek a történetnek a hősnője, akit Ivy-nak hívnak, egyik legjobb munkásunk az asztrális síkon. Földi életében Lotus Köreink egyikének tagja volt, munkája szép példája mindannak a jónak, amit ezek a körök meg tudnak tenni. Ragyogó, eleven lány volt, muzikális, művészi hajlamú és sportos, okos előadó is, de mindenek felett igen jó, szívélyes és szeretetteljes, aki hajlandó volt bármilyen fáradságot magára venni, hogy másokon segítsen, és egy olyan személy, aki ilyen jellemmel rendelkezik a fizikai síkon, mindig jó segítővé válik az asztrális síkon. Biztosra veszem, hogy példás és hasznos életet élhetett volna ezen a síkon, ha karmája így működött volna, de nem képzelhető el, hogy ebben az esetben akár még egy hosszú élet során is bármit tehetett volna, ami egyáltalán megközelítette volna mindazt a jót, amit már megtett az asztrális síkon halála után. Nem szükséges annak részleteibe belemélyednem, elegendő annyit mondani, hogy jóformán tizennyolc éves sem volt még, amikor megfulladt egy vitorlásbalesetben. Egyenesen Cyrilhez jött, aki az ő külön guruja, amint visszanyerte tudatát, és amint megvigasztalta rokonait és barátait, kérte, hogy képezzék ki rendszeres munkára. Ez legkedvesebb tulajdonságainak egyike volt, és habár eredetiséggel és találmányossággal rendelkezett, mégis igen szerény volt saját képességeit illetően, igen készségesen arra, hogy megtanulja, hogyan kell pontosan dolgozni, égett a vágytól, hogy tanuljon és megértsen dolgokat.

Különösen szerette a gyermekeket, hasznavehetőségének tere elsősorban vele egykorú vagy fiatalabb leányokra irányult. Élénken érdekelte őt, hogy gondolatformákat hozzon létre emberek számára, és kivételes erőkre tett szert ezen a vonalon. Olyan gyermekek esetét vállalta fel, akik éjszaka féltek, és másokét, akiket önhiúság, féltékenység vagy érzékiség gondolatai gyötörték. Legtöbb esetben kitalálta, hogy ki a gyermek legfennköltebb ideálja, hőse vagy hősnője, erős gondolatformát készített arról, és úgy intézte, hogy őrangyalként működjön a gyermek számára.

Ezután rendszeresen körbejárt meghatározott időközönként, hogy ezeket a gondolatformákat újraélessze, és fenntartsa mindig feladatuk betöltésére alkalmasan. Ilyen módon sok gyermek üdvöztetője volt. Tudok egy esetről, amikor képes volt ellenőrzés alatt tartani egy kezdődő elmebajt, és két másiktól, amelyekben az ő közreműködése nélkül bizonyosan korai halál következett volna be, ezenkívül sok olyan esetről, amelyek során jellem jobbítása történt minden elismerés nélkül. Valóban nem lehet eléggé értékelni azt a jó munkát, amelyet ő ily módon végzett.

Egy másik működési vonala azoknak fog tetszeni, akik még nem felejtették el saját gyermekkorukat. Sok gyermek él egyfajta állandó rózsaszínű álmodozásban „történeteket mesélve maguknak”, ahogy gyakran mondják. A kisfiú izgalmas kalandok mindenféle hősét elképzeli magának, a központi alakot dicsőséges tengerészeti, katonai vagy sportos jelenetben, a kisleány elképzeli magának, hogy lovagok és udvaroncok tömege csodálja, vagy káprázatosan felékesítve gazdagnak és tekintélyesnek gondolja magát, stb. Ivy specialitása, hogy ezeket az ábrándozásokat felélénkíti számukra, tízszer olyan valóságossá teszi az elragadtatott álmodozóknak, de ugyanakkor jellemüket formálja és terelgeti. Így ő az álmokat fokozatosan felváltja, önzésből önzetlenséget alakít, úgy irányítja a gyermekeket, hogy segítőknek és jótévként képzeljék magukat, és úgy befolyásolja őket, hogy ne arra gondoljanak, mit kaphatnak, hanem arra, hogy mit tehetnek, így fokról fokra teljesen megváltoztatja jellemvonásaikat. „Egy ember olyan, ahogy lelke mélyén gondolkodik”, ez gyermekekre is érvényes. Aki felfogja a gondolat hatalmas erejét, az nem lepődik meg, ha azt hallja, hogy felbecsülhetetlen jó éri a fiatal a legfogékonyabb korban ilyen módon,

Ivy a munka szokványosabb részeit sem hanyagolta el. Például, egy fiatal lány, aki mélyen felkeltette érdeklődésemet, éppen most ment át egy súlyos betegség utáni hosszú, kimerítő lábadozásra, ezért megkértem Ivy-t, hogy vegye gondjaiba. Tudom, hogy fiatal barátomnak nem volt egyetlen örömtelen órája sem mindezen hetek alatt, mert Ivy a legkellemesebb és figyelemelvonó, állandó gondolatáramlatot tartott fenn, mindenféle történetet, a világ különféle helyeit magyarázó megjegyzésekkel, asztrális és fizikai teremtmények látványát, emberfeletti zene édességét felidézve, mindennél leleményesebb eszközöket alkalmazva, mint amire csak emlékszem, hogy segítsen az időt kellemesen és tanulságosan eltölteni.

Munkájának mindezen általános leírása csak bevezetőül szolgál a sajátos történethez, amelyet elmondani készülök, egy olyan történetet, amelyet, azt hiszem, olvasóim mindennél jobban megértene majd, mivel rendelkeznek bizonyos ismerettel a főszereplő jellemét illetően. Ez egy olyan eset, amelyért ő nagyon lelkesedik, valójában jelenleg ez fő érdeklődési területe, és ujjongott, hogy sikeresen véghez tudta vinni.

Elmondom röviden a történetet, és megkísérlem időbeli sorrendbe tenni. Mindez feje tetejére állítva jutott el hozzám, egy válságos helyzettel kezdődően, ami a történet középpontjában áll valójában, és a korábbi részt (ami érthetővé teszi az összes többi) csak jóval ezután ismertem meg. Úgy látszik, hogy Ivy-nak volt egy leszületése Rómában hosszú idővel ezelőtt, amikor szintén lány volt, és volt akkor egy iskolatársa, akit Rosa-nak fogunk nevezni. A két kislány nagyon ragaszkodott egymáshoz, és csaknem elválaszthatatlan társakként nőttek fel. Rosa feltűnően csinos volt, és alig múlt tizenöt éves, amikor óhatatlanul belépett egy fiatalember a történetbe. Miután Rosa túlzottan megbízott benne, el kellett menekülnie otthonról, félve a leleplezéssel való szembenézéstől. Ivy, bár megdöbben és gyötrődött, hűségesen kitartott barátnője mellett, rejtegette egy ideig, majd segített neki a városból kimenekülni. Úgy tűnt azonban, hogy Rosa nem menekülhetett méltatlanra pazarolt bizalma következményei elől, rossz társaságba került, és hamarosan meghalt elég nyomorúságos körülmények között.

Rosa és a történetben szereplő fiatalembernek volt egy együttes leszületése (Ivy nélkül) a közepkorban is, amikor gyakorlatilag pontosan ugyanezt követték el, és megismétlődött a korábbi dráma.

Ebben a jelenlegi életben, azt hiszem, Rosa jóval később született, mint Ivy, a világnak egy másik részén. Sajnos, törvénytelen gyermek volt, és édesanyja hamarosan meghalt Rosa születése után. Nem tudom, vajon ez saját cselekedetei által okozott karmája volt-e, korábbi születések hasonló

vonalai mentén, de elég valószínűnek tűnik. Az anya története szomorú volt, és a nagynéni, aki felnevelte Rosa-t, sohasem bocsájtotta meg létezését, ahogy a kislány feltételezte, mint nagyon szeretett nővére halálának okát. Ráadásul, a nagynéni könyörtelen öspurritán volt a legrosszabb fajtából, így elképzelhetjük, milyen nyomorúságos gyermekkorra volt Rosa-nak.

Egy évvel azelőtt, hogy írni kezdtem, belépett ugyanaz a fiatalember az életébe, ezúttal, mint vándorló komédiás vagy cselszövő, vagy valami hasonló, és szorgalmasan eljátszották ugyanazt a régi játékukat. Ez az ember egy elég helyes, fiatal fickónak látszott, semmiesetre sem útonállóknak, ahogy várható lett volna. Úgy hiszem, ezúttal el is vette volna feleségül a lányt, mégha nem is engedhette meg magának, de bárhogy is lehetett volna, nem volt rá alkalma, mivel azonnal meghalt egy balesetben, és a szokásos helyzetben hagyta őt. A lány nem tudta, mit tegyen, természetesen nem szembesíthetett egy ilyen nagynénit egy ilyen történettel, végül elhatározta, hogy vízbe fojtja magát. Kisétált egy nap ezzel a céllal, egy levelet hátrahagyva nagynénjének, amelyben közölte szándékát, és leült a folyóparton, rosszkedvűen szemlélve a vizet.

Eddig a pontig, érthetően, Ivy nem tudott semmit mindarról, amit elmeséltem, és ebben a válság-helyzetben érkezett (természetesen asztrálisan) a helyszínre, látszólag merő véletlen folytán, de nem hiszem, hogy ilyen témákban olyan dolog, hogy véletlen, felmerülhet. Természetesen nem ismerte fel Rosa-t, mint kétezer évvel ezelőtti barátot, rettentő lehangoltnak látta, de erősen vonzódott irányába, és tele volt sajnálattal feléje. Történetesen néhány héttel előbb, egészen más dologgal kapcsolatban megmutattam Ivy-nak, hogyan kell hipnotizálni, és elmagyaráztam, hogy milyen körülmények között szabad törvényesen alkalmazni. Így ezeket az útmutatásokat alkalmazhatta a gyakorlatban, és elaltatta Rosa-t a folyóparton. Amint kihúzta őt testéből, bemutatkozott mint barát, a legmélyebb szeretetet és együttérzést mutatta felé, és végül sikerült elvitatni öngyilkossági szándékát. Egyikük sem tudta pontosan, mi a következő lépés, ezért Ivy magával vitte Rosa-t, és sietett megtalálni Cyril-t. Mivel nappal volt, Cyril teljesen a fizikai síkon tartózkodott nagyon elfoglalva, és pillanatnyilag asztrális kapcsolatfelvétellel nem állt rendelkezésre. Így Ivy hozzám hozta zsákmányát, és sietősen elmesélte a körülményeket. Javasoltam, hogy egyelőre legalább Rosa menjen haza, de semmi sem bírhatta rá, olyan nagy volt félelme nagynénje rideg kegyetlenségétől. Az egyetlen másik és nagyon kockázatos lehetőség volt bizonytalanul távozni a világba, mivel szavát vettem, hogy abból ki nem távozik öngyilkossággal. Mivel ezt nem engedhettük meg, hajlandónak mutatkozott egy új élet kezdésének nehézségeivel szembenézni, mondván, hogy valószínűleg nem lesz olyan nyomorúságos, mint a régi, mégha éhezéshez vezetne is. Ivy bizonygatta, és lelkesen megígérte, hogy segít neki, bár nekem nem tűnt világosnak e pillanatban, hogy mit tehetne.

Végső fokon ez a határozat született, mert nem látszott más választási lehetőség, így Rosa-t visszaküldtük testébe a folyóparton. Amikor felébredt, szerencsére eléggé emlékezett arra, amit álomnak nevezett, hogy iszonyattal rettenjen meg a víztől, és elsétált egy szomszédos városba. Alig volt pénze természetesen, az nincs soha az embernél ilyen alkalmakkor, de talált egy olcsó szállást arra az éjszakára, és vásárolt némi élelmet, és alvása alatt Ivy felvidította, bátorította és vigasztalta az erőteljes és eltökélt kutatás szüneteiben valaki után, akit befolyásolni lehetne, hogy segítsen neki a fizikai síkon. Ezúttal Cyril alvó állapotban volt, így Ivy biztosítani tudta együttműködését, és szerencsére sikerült közben felfedezniük egy elragadóan jóakarátú idős hölgyet, aki egy szolgálóval élt egy csinos kis villában egy néhány mérföldnyire lévő faluban, és lankadatlan törekvéssel lehetővé tették, hogy a két ember (Rosa és az idős hölgy) egymásról álmodjanak, úgyhogy erős kölcsönös érdeklődés és vonzódás alakuljon ki közöttük, amikor találkoznak a fizikai síkon.

Következő reggel Ivy Rosa lépteit a falu felé irányította, ahol az idős hölgy lakott, és habár ez egy hosszú és kimerítő járás volt számára, végül odaért. A vége felé rettenetes fizikai fáradság lehangoló befolyásának engedett utat, és kezdett élesen tudatosulni benne, hogy csak néhány fillérje maradt, és hogy egyáltalán nem tudja, hová menjen, és mit tegyen, és hogy a remény és a jókedv, ami felszínen tartotta őt az egész hosszú nap folyamán, tulajdonképpen csak álomnak tűnik. Végül teljes kimerültségben leült az út mentén, a nyomorúság ábrázatát maga előtt látva, és ott talált rá az

idős hölgy, és azonnal felismerte őt, a lányt, akit álmában oly nagyon szeretett. Kölcsönös felismerésük valóban különös és csodálatos tapasztalat volt, és mindketten mélyen meglepettek és megindultak, mégis, bizonyos módon boldogok voltak a történetek miatt.

Az idős hölgy azonnal csinos kis otthonába vezette a lányt, és hamarosan gondjának egész történetét elmondatta vele, ami kivívta az idős hölgy élénk együttérzését. Azonnal hajlékot és segítséget ajánlott számára legalább a várt gyermek megszületése utáni időszakig, és semmi esetre sem valószínűtlen, hogy örökbe fogadja Rosa-t. Ivy végül is ebben az irányban munkálkodik, és erősen reméli a sikert, és ha ő elhatároz valamit, általában keresztülviszi.

XIV. fejezet

Szokványos esettípusok

Egy szomorú eset, amelyikben nem lehetett sokat tenni közvetlenül, egy részeges anya három kisgyermekének esete volt. Csekély járadékot kapott utánuk, ezért először nem lehetett rávenni, hogy megváljon tőlük, bár szégyenteljesen elhanyagolta őket, és úgy látszott, hogy kevés ragaszkodást érez irántuk. A legidősebb csak tíz éves volt, és a körülmények, amelyek körülvették őket mentálisan, asztrálisan és éterikusan, olyan rosszak voltak, amilyenek csak lehettek. Az anya egyelőre egészen távol állt attól, hogy bármilyen magasabb befolyás elérje, habár sok erőfeszítés történt jobbak lényének megragadására. Az egyetlen dolog, amit tenni lehetett, hogy otthagytuk egyik fiatal segítőnket a gyermekek mellett, hogy oltalmazza őket türelmesen a szörnyű gondolatformáktól és a durva élőlényektől, amelyek oly sűrűn összesereglettek a lealacsonyodott anya körül. Megmutattam esetenként a neofitának, hogyan készítsen erős burkot a gyermekek köré, és helyezzen el mesterséges elementálokat, hogy ameddig csak lehet, óvják őket.

Gondot okoz, hogy a természetszellemek ilyen szörnyű körülmények között nem működnek, és bár bizonyos mágikus szertartásokkal kényszeríthető, hogy így tegyenek, de ilyen tervet nem fogadnak el azok, akik a Nagy Fehér Testvériség figyelme alatt dolgoznak. Mi csak önkéntes együttműködést fogadunk el, és nem várhatjuk el ilyen természetszellemek fejlődési szintjén levő lényektől, mint akiket egy ilyen esetben fel lehetne használni, hogy már ilyen önfeláldozó szellemre tegyenek szert, ami arra készíthetné őket, hogy önkéntesen dolgozzanak számukra oly szörnyű körülmények között. Egyedül gondolatformákat lehet alkotni, és hagyni bármilyen feltételek mellett működni, de hogy egy természetszellem intelligens, élő együttműködése ilyen gondolatformákat meglelkesítsen, csak akkor lehetséges, ha a természetszellem meglehetősen nyugodt munkájában.

Később, mégis, nagyobb haladást értünk el ebben az esetben. Eltökélt törekvést tettünk mind a fizikai, mind az asztrális síkon, és örömmel mondhatom, hogy végül is legalább átmeneti siker koronázta igyekezetünket. A két idősebb gyermeket gyermekotthonba küldték, és bár az anya a legkisebbet még magánál tartotta, meggyőzték, hogy bízva magát vallásos barátok gondjaira, és ő jelenleg már egy jó útra tért ember. Az asztrális munkában sok olyan eset van, amelynek során folyamatos ténykedés szükséges, azaz valaki, aki hajlandó magára vállalni a gondot, azt lehet mondani, hogy felügyeli azt a személyt, aki segítséget igényel és állandóan kész azt számára nyújtani. Természetesen azok, akikre különféle asztrális munkák óriási választéka van bízva, jogos, hogynem szentelhetik magukat ilyen mértékben egyetlen esetnek, így általában a szenvedő valamelyik rokonát bízzák meg, amennyiben található olyan valaki, aki arra eléggé képes és megbízható.

Egy mostanában meghalt ember, akinek a megsegítésére felkértek (egyik rokona által), szörnyű lehangoltságban volt található, sötét gondolat hatalmas felhője által körülveve, amelynek közepette végtelenül elhagyatottnak és tehetetlennek érezte magát. Élete korántsem volt makulátlan, és voltak, akiket bántott, akik gyakran gondoltak rá ellenségesen és bosszúvágyal szívükben. Az ilyen gon-

dolatformák a depresszió felhőin keresztül hatottak rá, piócákként tapadtak rá, és kiszívtak belőle minden életerőt, reményt, derülátást, a legszánalmasabb kétségbeesés prédájául hagyva őt.

Olyan reményteljesen beszéltem hozzá, ahogy csak tudtam, és hangsúlyoztam, hogy bár igaz, hogy élete nem volt egészen az, aminek lennie kellett volna, bizonyos tekintetben sok mentsége van az út miatt, amelyben mások őt látták, mindazonáltal helytelen is és haszontalan is utat engedni a kétségbeesésnek. Megmagyaráztam neki, hogy komolyan árt egy túlélő rokonnak csüggedésével, mivel e gondolatai saját akaratától függetlenül állandóan hatással voltak rokonára, és életét teljes gyötrődésbe taszítják. Elmondtam neki, hogy a múltat nem lehet meg nem törtéنتté tenni, legalább hatásait lehetne csökkenteni azáltal, hogy nyugodt magatartás fenntartására törekszik az ellenszenv jelenlétében, amelybe cselekedetei sodorták, és jókívánsággal igyekszik arra válaszolni, ahelyett, hogy a gyűlölködés és kétségbeesés rohamait váltogatja. Prédikációm lényege valójában az volt, hogy feledkezzék meg sajátmagáról és bánatairól, és gondoljon csak viselkedésének a túlélő rokonra gyakorolt hatására.

A szegény fickó felelt erre, bár csak bátortalanul, azt mondta, valóban megpróbálja, és bizonyára úgy is gondolta, de láttam, hogy kevés reménye van arra, hogy eredményt érjen el, inkább azt mondhatnám, hogy nincs rá remény egyáltalán, előzőleg eléggé biztosra vettem, hogy nem fog sikerülni. Mindezt elmondtam neki őszintén, feltártam a depresszió rétegeit, amelyek bezárták, feloszlattam a sötét felhőket, amelyek körülvették őt, úgyhogy kevesebb lett mindaz, amihez az általa megbántottak kellemetlen gondolatformái kapcsolódhattak. Egyelőre majdnem vidámnak tűnt, amint elé tartottam a túlélő rokon erős gondolatképét, akit nagyon szeretett, és így szólt:

„Amíg Ön itt van, úgy látszik megértem, és úgyszólván elhiszem, hogy ellen tudok állni a kétségbeesésnek, de tudom, amint Ön is mondja, hogy bátorságom elenyészik, amint Ön elmegy.”

Ezért azt mondtam neki, hogy ennek nem szabad így lennie, hogy reménytelen, ahogy most érzi, minden elhatározott törekvés a kétségbeesés legyőzésére következő alkalommal könnyebbé teszi, hogy így tegyen, ezt az ellenállást kötelező feladatának kell éreznie, és nem engedheti meg magának, hogy elhibázza. Mennem kellett dolgaimat intézni, de megkértem egyik fiatal segítőt, hogy maradjon egy ideig emellett az ember mellett, hogy figyelje a nyomasztó gondolatok felhalmozódását, és elszántan oszlassa fel azokat minden alkalommal, nehogy megragadják az áldozatot. Tudtam, hogyha ez megtörténik elegendő állhatatossággal, végül elérünk egy olyan állapotot, amelyikben az ember szembe tud szállni magával, és fenn tudja tartani saját helyzetét, habár a hosszú ideig tartó alávetettségéből először alig tud erőt meríteni a küzdelemhez. Fiatal barátom fenntartotta ezt a harcot úgy két-három órán keresztül, amíg ritkultak a sötét gondolatok, és az ember maga is képessé vált jelentős mértékben fenntartani saját harcát, így a segítő indokoltnak érezte, hogy visszatérjen hozzám.

Éppen távozóban volt, hátrahagyva még néhány utolsó, bátorító gondolatot a mostmár majdnem derűs szenvedőnek, amikor meglátott egy kicsi lányt (asztrális testében), hanyatt-homlok rémületben repülve egyfajta szokásos, kegyetlen szörny típusú rémkép előtt. Azonnal mozgósította magát, azt kérdezve „Mi ez?” – és a megfélemlített gyermek belekapaszkodott, meggyőzően a démonra mutatva. A segítő elismerte, hogy ő maga sem szereti annak látványát, de haragot érzett a lány miatt. Az útmutatások szerint bármilyen ilyen jellegű dologgal mindig bátor szembenézést kell felmutatni. Tehát megállta helyét, és akaratát a szörny ellen szegezte, aki nem közeledett feléjük, hanem egy kis távolságban maradt, vonaglott, kiálló fogait csikorgatva, tényleg megkísérelve, hogy olyan rettenetesnek nézzen ki, amilyen csak lehet.

Minthogy a helyzet nem változott, a neofita most türelmetlen lett, de óvták bármilyen fajta támadó cselekedettől, kivéve, ha nagyon határozott útmutatások szerint történik, így nem tudta pontosan, mit tegyen. Ezért megkeresett, magával hozva a megrettent gyermeket, nagyon lassan és körültekintően mozgott, és arcát mindig a kellemetlennek kinéző dolog felé tartotta, ami egy kis távolságból követte őket.

Amikor időm megengedte, hogy foglalkozzam vele, megvizsgáltam a dolgot, láttam, hogy ez a szegény kisgyermek gyakran volt alávetve ilyen szörnyű rémálmoknak, amelyekből fizikai teste görcsös állapotban ébredt, gyakran rémes sikoltozással. Az üldöző lény csak egy kellemetlen gondolatforma volt, ideiglenesen meglekésítve egy alacsonyabbrendű, csintalan természetszellem által, aki örvendezni látszott, és a lány megfélemlítéséből merített egyfajta kárörömöt. Mindezt elmagyaráztam a gyerekeknek, és a méltatlankodó fiú rögtön leleplezte a természetszellemet, mint ami gonosz és rosszindulatú, de én hangsúlyoztam neki, hogy ez nem több, mint amikor macska játszik egy egérrel, és hogy ezek a lények a fejlődésnek ezen az alacsony szintjén csak fejletlen természetüket követik, ezért nem lehet őket gonosznak tekinteni.

Ugyanakkor nincs megengedve, hogy bolondos csínytevésük szenvedést és félelmet okozzon az emberi lényeknek, ezért megmutattam a segítőnek, hogyan helyezze akaratát a természetszellemmel szembe, és hajtsa ki a formából, és hogyan oszlassa fel a formát határozott akaratú törekvéssel. A kislány félig ijedt, de teljesen elragadtatott volt, amikor látta, hogy szörnye szétpukkadt, és okkal remélhető, hogy bátorságot merít ebből a tapasztalatból, és a jövőben alvása nyugodtabb lesz. A kellemetlen gondolatformáknak sokféle változata létezik az asztrális síkon, az összes létező legrosszabbjai azok, amelyek téves és ostoba vallási hiedelmekhez kötődnek, különféle démonok és haragos istenségek. Természetesen az okkultistának megengedett, hogy szétrombolja az ilyen teremtményeket, mivel azok egyáltalában nem valóságosan élők, azaz nem képviselnek fejlődő életet, egyszerűen ideiglenes teremtmények.

Éppen most jutott tudomásunkra egy fivér és nővér elég érdekes esete, akik fiatal korukban igen közel álltak egymáshoz. Később, sajnos, egy számító asszony állt közékük, a fivér az ő befolyása alá került, aki okította, hogy vonja kétségbe lánytestvére indítékait. A lánytestvér, egészen érthetően, nem bízott a másik asszonyban, és bátyját óva intette tőle, a figyelmeztetés nem részesült kedvező fogadtatásban, és komoly törés következett be. A fivér elvakultsága több mint egy évig tartott, és az egész idő alatt a lánytestvér teljesen tartózkodó volt, mivel nagyon megbántódott, büszke és engesztelhetetlen volt. A fivér fokról fokra felfedezte az asszony igazi jellemét, bár sokáig nem hitte el, és ragaszkodott téveszméihez. Amikor már nem lehetett tovább fenntartani vak hitét, még akkor is haragudott egy kissé nővéreire, meggyőzve valahogyan saját magát, hogy ha testvére nem avatkozott volna be, ahogy ő megfogalmazta, a másik asszony kitartott volna mellette, tehát az elidegenedés még fennmaradt, habár okai zömében már kimerültek a fivér életében.

Ez esetben legjobbnak látszott két segítő munkába állítása, egyet a fivérnél, egyet a lánytestvérnél, hogy folyamatosan képeket idézzenek elméjük elé a régi napokról, amikor olyan nagyon szerettek egymást. Rögtön azt követően, hogy e képáramoltatások rendben mentek, megtanítottam segítőimet, hogyan készítsenek gondolatformákat, amelyek folytathatják a kezelést. A testvéreknek természetesen fogalmuk sem volt arról, hogy foglalkoznak velük, csak mindegyiküknek úgy tűnt, hogy szüntelenül gondolatok merülnek fel a másiktól, és mindenféle váratlan kis történések emlékeztetik őket a boldogabb időkre. Hosszú ideig fennmaradt még a büszkeség, végül a fivér válaszolt a sugalmazásra, meglátogatta nővérét, és várakozáson felül szívélyesnek, megbocsájtónak találta, aki örült, hogy látja őt. Azonnal kibékültek, és most már nem valószínű, hogy még egyszer bármilyen árnyékot engednének maguk közé vetülni.

XV. fejezet

Hajótörések és szerencsétlenségek

Néhány esetben lehetséges a segítők serege tagjainak valamivel nagyobb horderejű, fenyegető szerencsétlenségeket elhárítaniuk. Több esetben, amikor egy hajó kapitánya gyanútlanul eltér útvonalától valamilyen ismeretlen áramlat vagy elvétett számítás következtében, és ezáltal komoly veszélybe kerül, meg lehet akadályozni a hajótörést, ismételten történő hatásgyakorlással elméjére, hogy valami baj van. Habár ez általában csak merő bizonytalan sejtésként fut át a kapitány agyán, ha ez újból és újból megtörténik, csaknem biztos, hogy szentel neki valamennyi figyelmet, és tesz olyan óvintézkedéseket, amelyek maguktól értetődnek.

Egy esetben, például, amelyikben egy vitorlás közelebb volt a szárazföldhöz, mint kapitánya feltételezte, újra és újra készítették arra, hogy engedje le a függőönt, és habár máskor ragaszkodott ahhoz, hogy ez szükségtelen és ésszerűtlen, végül kissé tétovázó módon kiadta a parancsot. Az eredmény megdöbbenette, hajójával irányt változtatott, kifutott a nyílt tengerre a parttól, reggelig sem tudta felfogni, milyen közel volt egy rémítő szerencsétlenséghez.

Mégis, gyakran egy szerencsétlenség karmikus természetű, következésképp nem hárítható el, de nem szabad azt gondolni, hogy ilyen esetekben nem nyújtható segítség. Lehet, hogy az érintett emberek végzete az, hogy meghaljanak, ezért nem menthetők meg a haláltól, de sok esetben valamilyen mértékben felkészíthetők arra, és bizonyosan lehet segíteni nekik a másik oldalon, ha már megtörtént. Valójában határozottan állítható, hogy ott, ahol bármilyen fajta nagy katasztrófa történik, különleges segítség is megjelenik.

Két minapi eset, amelyekben ilyen segítség történt, a „Drummond Kastély”, a „The Drummond Castle” Ushant fokon túli elsüllyedése, és a szörnyű ciklon, St. Louis városának Amerikában történt letarolása alkalmával. Mindkét esetben csak néhány perc állt rendelkezésre, és a segítők minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megnyugtassák és felébresszék az emberek elméjét, úgyhogy, amikor a megrázkódtatás elérte őket, kevésbé volt zavaró, mint máskülönben lett volna. Természetesen, az áldozatokért végzett munka nagyobb része mindkét súlyos csapás esetében mégis az asztrális síkra vetült, miután levetették fizikai testüket, de erről még később lesz szó.

Szomorúan kell megállapítanunk, hogy ha valamilyen katasztrófa fenyeget, milyen gyakran akadályozza a segítők szívélyes szolgálatát vad pánik azok között, akiket a veszély fenyeget, vagy ami néha még rosszabb, iszákosság örült kitorése azok között, akiknek megpróbálnak segíteni. Sok hajó lelte végzetét, fedélzetén csaknem minden lélekkel az ivástól örülten, ezért végképp lehetetlennek bizonyult, hogy a nyújtott segítség előnyükre váljon halál előtt, vagy azt követően hosszú ideig.

Ha valaha megtörténne, hogy bármelyikünk ilyen fenyegető veszélyben találná magát, amelynek elhárításáért semmit sem tehetnénk, próbáljunk emlékezni arra, hogy a segítség bizonyosan a közelünkben van, és teljesen rajtunk múlik, hogy megkönnyítjük, vagy megnehezítjük a segítők munkáját. Ha nyugodtan és bátran nézünk szembe vele, felismerve, hogy a valódi Én-t semmilyen módon nem érintheti, akkor elménk nyitott lesz a segítők által nyújtandó útmutatás befogadására, és ez csak a legjobb lehet számunkra, akár az a célja, hogy megmentsen bennünket a haláltól, akár az, hogy biztonságosan átvezessen azon, ha az előbbi lehetetlen.

Ez utóbbi fajta segítségnyújtás nem ritka balesetknél egyének felé, valamint általános szerencsétlenségeknél. Elegendő egy példát említeni, ami szemlélteti, mire gondolunk. A nagy viharok egyike esetében, amelyik olyan nagy kárt okozott partjainknál néhány évvel ezelőtt, az történt, hogy egy halászcsonak felborult messze, kint a tengeren. A fedélzetén csak egy idős halász és egy fiú volt, és az előbbi néhány percig meg tudott kapaszkodni a felborult csónakban. Nem volt kéznél fizikai segítség, de még ha lett is volna, ilyen dühöngő viharban semmit sem lehetett volna tenni,

úgyhogy a halász elég jól tudta, hogy nincs remény a menekülésre, és hogy a halál csak néhány pillanat kérdése lehet. Nagy eljövendő rémületet érzett, különös hatással lévén rá a hatalmas vízpusztaság szörnyű elhagyatottsága, nagyon aggasztották feleségével és családjával kapcsolatos gondolatai, és

a nehézségek, amelyekbe hirtelen elhalálozása taszítja őket.

Elnökünk, aki történetesen elhaladt arrafelé, mindezt látva, igyekezett őt vigasztalni, de a halász elméje nagyon zavart volt ahhoz, hogy befolyásolhassa, ezért úgy gondolta, ajánlatos megmutatnia magát neki, hogy jobban tudjon segíteni. Később elbeszélve a történetet, azt mondta, azt a változást, ami a halász arcán őt látva bekövetkezett, csodálatos és szép volt látni. Amint a fénylő alak a hajón állt felette, a halász csak arra tudott gondolni, hogy egy angyalt küldtek, hogy bajában vigasztalja őt, ezért úgy érezte, hogy nemcsak őt kísérik át biztonságosan a halál kapuján, hanem családjáról is gondoskodnak majd ezután. Amikor a halál néhány pillanattal később bekövetkezett, a rettegettől és zavartól egészen eltérő kedélyállapotban volt, amelyek előzőleg felülkerekedtek rajta. Természetesen, amikor tudatát visszanyerte az asztrális síkon, és az „angyalt” maga mellett találta, otthon érezte magát vele, és elfogadta tanácsait új életére vonatkozóan, ahová belépett.

Kevéssel ezután ő egy másik, hasonló jellegű munkával volt elfoglalva, amelynek történetét azóta elmesélte, ahogy itt következik.

„Ön bizonyára emlékszik arra a gőzösre, amelyik elsüllyedt ciklon miatt múlt november végén. Lementem a kabinba, ahová úgy egy tucat nő volt bezárva, akiket jajveszékelve, a legszánalmasabb állapotban találtam, félelemtől zokogva, nyögdécselve. A hajó elmerült, nem lehetett segíteni rajta, és az eszeveszett rémületnek ebből az állapotából kilépni a világból a lehető legrosszabb módja a következőbe való belépésnek. Megnyugtatójuk céljából materializáltam magam, természetesen szegény lelkek azt hitték, hogy angyal vagyok, valamennyien térdre estek, és imádkoztak hozzám, hogy óvjam meg őket, egy szegény anya karjaimba nyomta csecsemőjét, esedezve, hogy legalább őt mentsem meg. Hamarosan megnyugodtak, és lecsillapodtak, amint beszélünk, és a csöppség mosolyogva aludt el, és valamennyien békésen elaludtak, és én megtöltöttem elméjüket az égi világból való gondolatokkal, úgyhogy nem ébredtek fel, amikor a hajó utolsó alámerülését megtette. Lementem velük, hogy biztosítsam alvásukat az utolsó pillanatokban, többé már nem mozdultak, minthogy alvásuk halállá változott.”

Ez esetben is nyilvánvaló, hogy akiket így segítettek, nemcsak ahhoz az óriási előnyhöz jutottak, hogy nyugodtan és megfontoltan tudtak szembenézni a halállal, hanem még annál is nagyobb segítség, hogy további támaszra leltek olyan valaki által, akit már megszerettek, és akiben bíztak, és aki pontosan ismerte az új világot, amelybe kerültek, és aki nemcsak megnyugtatta őket biztonságuk felől, hanem tanácsokkal is ellátta őket hogyan rendezzék életüket a jelentősen megváltozott körülmények között.

Ez készlet bennünket a láthatatlan segítők munkájának legnagyobb és legfontosabb ágazata áttekintéséhez, ez pedig útmutatás és segítség, amit a halottaknak képesek nyújtani.

XVI. Fejezet

Munkálkodás a halottak között

A sok helytelen dolog egyike, ami a halál utáni állapotok teljesen téves tanításából ered, amelyik sajnálatosan forgalomban van nyugati világunkban, hogy azok, akik nemrég szabadultak ettől a földi nyomorúságtól, teljesen zavarodottak, és gyakran nagyon félnek, mivel mindent annyira más-ként tapasztalnak, mint ami vallásuk alapján várható lett volna. Számos ilyen ember mentális viselkedése szólalt meg tömören a minap egy angol tábornok által, aki halála után három nappal találkozott a segítők seregének egyik tagjával, akit ismert fizikai életében. Miután kifejezte nagy megkönnyebbülését, hogy végre talált valakit, akivel képes volt kapcsolatba kerülni, első megjegyzése a következő volt: „Ha halott vagyok, hol vagyok? Mert ha ez a mennyország, akkor nem tartom sokra, de ha ez a pokol, akkor jobb annál, amit vártam.”

Sajnos, azonban, sokkal nagyobb számban gondolkodnak kevésbé filozofikusan. Nekik úgy tanították, hogy minden ember örök lángokba vettetik, kivéve néhány emberfelettien jó kedvezményezettet, mivel egy nagyon csekély önvizsgálat meggyőzi őket, hogy ők nem ez utóbbi kategóriába tartoznak. Gyakran kerülnek rémült rettegés állapotába, minden pillanatban attól félve, hogy az új világ, ahol felébrednek, feloszlathatja, vagy a sátán karmaiba vetheti őket, akiben olyan buzgón tanították hinni őket. Sok esetben töltenek hosszú időszakokat sajtó szenvedéssel, amíg meg tudnak szabadulni az örökké tartó büntetés istenkáromló tantételének végzetes befolyásától, amíg felfogják, hogy a világot nem egy visszataszító démon szeszélye irányítja, aki kárörvend az emberi gyötrelmen, hanem a fejlődés jóakarató, csodálatosan türelmes törvénye, ami tökéletesen igazságos, és újra és újra felkínálja az embernek a haladás kedvező alkalmait, amivel csak élnie kell életpályája minden szakaszában.

Méltányosságból megemlítendő, hogy csak a protestánsnak nevezett közösségeknél fordul elő, hogy ez a rettenetes rossz legsúlyosabb formáját ölti fel. A nagy Római Katolikus Egyház a tisztító-tűz tanításával jobban közelít az asztrális sík elméletéhez, jámbor tagjai mindenestre észlelik, hogy az az állapot, amelyben röviddel haláluk után találják magukat, merőben csak átmeneti, és az ő feladatuk arra törekedni, hogy kiemelkedjenek abból, amint lehetséges, erőteljes szellemi vágyakozással, elfogadva bármilyen szenvedést, ami elkövetkezhet és szükséges jellemük tökéletlenségeinek elkoptatásához, mielőtt magasabb és ragyogóbb tájakra mennek tovább.

Így látható, hogy a segítőknek sok munkájuk van az újonnan meghaltak között, mivel az esetek legnagyobb részében megnyugtatóra, bátorításra, vigasztalásra és útbaigazításra van szükségük. Az asztrális, valamint a fizikai világban sokan vannak, akik csak kevésbé hajlamosak olyanoktól tanácsokat elfogadni, akik többet tudnak, mint ők, de az őket körülvevő körülmények idegensége sok halottat arra készítenek, hogy hajlandó legyen útmutatást elfogadni azoktól, akiknek ezek a körülmények nyilvánvalóan ismerősek, és sok ember tartózkodása jelentékenyen lerövidült ezen a síkon az energikus munkások seregének lelkiismeretes igyekezete révén.

Értsük meg, hogy a halott ember karmája semmilyen módon nem változtatható meg, ő élete folyamán felépített magának egy bizonyos sűrűségfokozatú asztrális testet, és ameddig az megfelelően fel nem oszlott, addig nem léphet be a mennyei túlvilágba, de meghosszabbítania sem szabad azt az időszakot, amelyik megfelelő beállítottság elsajátításához szükséges.

Minden tanulmányozónak világosan meg kellene értenie azt az igazságot, hogy egy ember asztrális életének hossza, miután levetette fizikai testét, főként két tényezőtől függ: elmúlt fizikai élete milyenségétől és elmebeállítottságától azt követően, amit mi halálnak nevezünk. Földi élete alatt állandóan befolyásolja az asztrális testébe történő anyagbeépítést. Közvetlenül hat arra szenvedélyeivel, érzelmeivel és vágyaival, amelyeknek engedi, hogy uralmuk alatt tartsák. Közvetetten hat arra felülről: gondolatainak azon való működése által, alulról: fizikai élete részleteinek, mértékletesség-

gének vagy bujaságának, tisztaságának vagy tisztátalanságának, ételének és italának arra tett hatása által.

Ha olyan ostoba, hogy kitarthatatlansága mellett ezen vonalak bármelyike mentén, úgyhogy durva és nagy asztrális hordozót épít magának, hozzászokva ahhoz, hogy csak a sík alacsonyabb rezgéseire válaszol, akkor halál után ahhoz a síkhoz kötve marad így felépített asztrális teste felbomlásának hosszú és lassú folyamata alatt. Másfelől, ha megfelelő és körültekintő életmód számára főleg finomabb anyagból összeálló hordozót eredményez, sokkal kevesebb halál utáni gondja és kényelmetlensége lesz, fejlődése gyorsabban és könnyebben megy végbe.

Ennyi általában megérthető, de a második nagy tényezőről, a halál utáni elmebeállítottságról gyakran elfelejtkeznek. Kívánatos számára, hogy felfogja helyzetét fejlődésének ezen a sajátos kis ívén, hogy megtanulja, hogy ebben a szakaszban állandó erővisszavonás történik befelé, az igazi Ego síkja felé, következésképp az ő feladata az, hogy gondolkozását válassza le a fizikai dolgokról, amennyire csak lehetséges, és hogy rögzítse figyelmét egyre inkább azokon a szellemi dolgokon, amelyek majd mennybéli élete során foglalják le. Ezáltal nagyon megkönnyíti majd a természetes asztrális felbomlást, és elkerüli azt a sajnálatosan általános hibát, hogy szükségtelenül késlekedik annak alacsonyabb szintjein, aminek csak ideiglenes tartózkodási helynek kellene lennie.

Sokan a meghaltak közül azonban jelentősen lassítják a felbomlás folyamatát azáltal, hogy szenvedélyesen ragaszkodnak a Földhöz, amelyet elhagytak, egyszerűen nem akarják gondolataikat és vágyaikat felfelé fordítani, idejüket teljes erővel azzal a küzdelemmel töltik, hogy teljes kapcsolatot tartsanak fenn a fizikai síkkal, így okozva komoly gondot bárkinek, aki segíteni szeretne rajtuk. Csak a földi dolgok iránt érdeklődtek élénken mindig is, és kétségbeesett szívóssággal ragaszkodnak azokhoz még halál után is. Természetesen, ahogy múlik az idő, egyre növekvő nehézségbe kerül nem elengedni az idelent levő dolgokat, de ahelyett, hogy ennek a fokozatos tisztulásnak és szellemiesedésnek a folyamatát üdvözlőnek, és bátorítanak, erőteljesen ellenállnak minden hatalmukban álló eszközzel.

Természetesen a fejlődés hatalmas kényszere végül is túlságosan erős velük szemben, és feltartóztathatatlanul tovább sodródhatnak jótékony áramlatában, mégis, az út minden lépésénél harcolnak, ezáltal nemcsak tömérdék, teljesen szükségtelen fájdalmat és szomorúságot okoznak maguknak, hanem komolyan késleltetik felfelé haladásukat, és meghosszabbítják csaknem bizonytalan időre az asztrális vidékeken való tartózkodásukat. Meggyőzésük arról, hogy ez a tudatlan és szerencsétlen ellenállás szemben áll a kozmikus akarattal és a természet törvényeivel, rábírnak őket arra, hogy fogadjanak el egy olyan elmebeállítottságot, ami ennek éppen a fordítottja, ugyancsak jelentékeny munkájukat képezi azoknak, akik megpróbálnak segíteni.

Sokkal többet tehetnek a segítők azokért, akik tanulmányoztak már ilyen témákat, és életük folyamán megtanulták ellenőrzésük alá vonni alacsonyabb természetüket. Amint az asztrális síkról szóló kézikönyvben („The Astral Plane”), valamint „A halál másik oldala” („The Other Side of Death”) című könyvben állítottuk, az asztrális test anyaga mindig átrendeződik koncentrikus burkokba halál után közvetlenül a vágy-elementál működése által, és ez korlátozza a tudatosságot egy időre a legalacsonyabb alsíkra. Azonban a halott nincs arra kötelezve, hogy ellenállás nélkül alávesse magát ennek az átrendeződésnek, ugyanúgy, mint a földi életben, legyőzheti a vágy vad hullámszárait eltökélt akaraterővel, így halál után is ura lehet saját hordozójának, ha felhasználja saját erejét.

Elutasíthatja teljesen az átrendeződés folytatását, akaraterőjével helyreállíthatja újra asztrális teste eredeti rugalmasságát. Ragaszkodhat ahhoz, hogy fenntartsa pontosan ugyanolyan állapotban, mint földi élete folyamán, bár ha így tesz, ez elnyújtott küzdelmet jelent azzal, ami elementális, és pontosan analóg a viaskodással, ami akkor történik, amikor az ember hozzáfog valamilyen erős vágy legyőzéséhez a fizikai életben. Azonban érdemes ezt az erőfeszítést megtenni, mert ha sikerül, szabadon mozoghat akarata szerint az asztrális világban, tudatosan, nemcsak egy alsíkon, hanem egyidejűleg valamennyi alsíkon, éppúgy, ahogy egy ember, aki belép az asztrális életbe teljes tuda-

tossággal, miközben még életben van. Ilyen módon nemcsak lerövidül jelentősen asztrális élete, hanem boldogabbá és hasznosabbá válik, amíg tart. Az az ember, aki így szabaddá teszi magát, azonnal olyan helyzetbe kerül, hogy másoknak is nyújthat segítséget. Ha elég jól kiképzett, természetesen csatlakozhat a segítők seregéhez, és rendszeres munkát vállalhat náluk, és így lehet társai komoly hasznára az asztrális életben, és esetleg jó karmát halmozhat fel magának.

Egy másik oka a koncentrikus elrendezéssel szembeni ellenállásnak, hogy az gyakran gátolja, vagy késlelteti a barátokkal való újraegyesülést. Az asztrális testnek nincsenek külön érzékszervei, mint a fizikai testnek. Tojásdad része közepén a sűrűbb anyagú alak pontosan a fizikai testet formázza minden részletében, és bár megvan a szem látszata, nem lehet vele látni, van a fülhöz hasonlító része, de nem lehet hallani általa. Lát és hall (pontosabban fogadja a rezgéseket, amelyek ugyanazt eredményezik számára, amit mi a fizikai világban látásnak és hallásnak nevezünk), de nem külön szervek által, hanem bármelyik részecskéje által, amelyik történetesen az adott pillanatban felszínén van.

Tartalmaz belül anyagot minden asztrális alsíkhoz tartozóan, de minden egyes anyagtípus csak a neki megfelelő rezgéseket tudja befogadni. Az élet alatt valamennyi részecskéje folytonos gyors mozgásban és körforgásban van, mint a forrásban levő vízé, így minden alsík részecskéi mindig be- és kilépnek a felületi hártván, ezért a belül lévő ember bármikor láthatja bármelyik alsík tájképét és az ott tartózkodó részecskéket. Ha baráttal találkozik az asztrális síkon éjjel, annak a barátnak az egész asztrális testét látja, pontosan úgy, ahogy van.

Azonban, ha a vágy-elementálnak megengedett, hogy az ember asztrális testét koncentrikus burkokba rendezze át, akkor felszínén csak a legalacsonyabb alsík durva részecskéi lesznek, és ennek hatása az, hogy az ember csak ilyen típusú anyagot képes látni. Annak az alsíknak a kellemetlen környezete válik számára az egyetlen látható helyszínné. Ha baráttal találkozik, nem láthatja úgy, ahogy van, hanem csak annyit láthat belőle, amennyi a durva anyagon keresztül kifejeződhet, azaz csak a legkevésbé kívánatos oldalát, érzékiségét, közepességét, féltékenységét, ingerlékenységét, amennyiben ezen rossz tulajdonságok bármelyike megvan benne. Ha a barát már halott egy ideje, akkor valószínűleg megszabadult már ezektől a jellemvonásoktól, és levetette a durva anyagot, amelyen keresztül ezek kifejeződtek, és ez esetben újonnan érkezett barátja (akinek a teste átrendeződött) egyáltalán nem lesz képes látni őt.

Ha láthatatlan segítők érkeznek, széttöri a koncentrikus burkokat, és helyreállítja a körforgást, az újonnan érkezett ember képes lesz látni a teljes síkot, és élvezni a barát társaságát, aki már régebben az asztrális síkon tartózkodik. Mindezek következtében az elementális folyamatok elutasítandók.

Esetenként előfordul, hogy a halott aggodalom miatt kötődik a földhöz, úgymint teljesítetlen kötelezettség, vagy rendezetlen adósság miatti aggodás, de gyakrabban hátrahagyott feleség vagy gyermekek ellátatlansága miatt. Ilyen esetekben, mielőtt a halott ember megelégedetten követte felfelé vezető ösvényét békekességben, többször szükségessé vált, hogy a segítők őt képviselve, bizonyos mértékig cselekedjen a fizikai síkon, és gondoskodják helyette ügyének rendezéséről, ami aggasztotta őt. Ezt egy közelmúltbeli tapasztalatból vett példa talán megvilágíthatja.

Egy tanítványi csoport kísérelt meg segíteni egy szegény embernek, aki egyik nyugati városunkban hunyt el, de képtelen volt elméjét földi dolgoktól elvonni két fiatal gyermekével kapcsolatos aggodalma miatt, akiket halála támogatás nélkül hagyott. Valamilyen szinten dolgozó ember volt, de képtelen volt pénzt félretenni számukra, felesége két évvel korábban meghalt, és a házvezetőnő, habár rendkívül jószívű volt, és hajlandó volt bármit megtenni értük, ami módjában állt, maga is túl szegény volt ahhoz, hogy örökbe fogadhassa őket, és nem szívesen, de arra a következtetésre jutott, hogy átadja őket az árvaházi hatóságoknak. Ez nagy bánatot jelentett a meghalt apa számára, bár nem tudta hibáztatni a házvezetőnőt, és maga sem volt képes más megoldást javasolni.

Barátunk megkérdezte az apát, van-e rokona, akire rábízhatná őket, de ilyent egyet sem ismert az apa. Volt ugyan egy öccse, mondta, aki biztosan tett volna valamit ebben a rendkívüli helyzetben, de nyomát vesztette tizenöt éve, és azt sem tudta, él-e, vagy meghalt már. Amikor utoljára hallott

róla, ácsinas volt északon, és úgy jellemezték, hogy szorgalmas fiatalember, aki, ha élne, biztosan boldogulna.

A nyomok bizonyosan csekélyek voltak, de mivel nem látszott más kilátás a gyermekek megsegítésére, barátunk úgy gondolta, hogy érdemes különleges erőfeszítést tenni követésükre. Magával vitte a halott embert, türelmes nyomozásba kezdett a fivér után a megjelölt városban, akit sok vesződés követően végül sikerült megtalálniuk. Most vezető ács volt egy eléggé virágzó üzletágban, házas, de gyermekek nélkül, habár komolyan vágytak rá, ezért úgy látszik, hogy éppen ő volt a megfelelő ember a szükséghelyzetben.

A kérdés most az volt, hogyan lehetne az információt a fivér felé továbbítani. Szerencsére, olyan fogékony volt, hogy bátyja halála és a gyermekek sorsa élénken elvethető volt egy álomban, ezt háromszor megismételték, és a helyet, sőt a házvezetőnő nevét is világosan jelezték neki. Rendkívüli mértékben hatott rá ez a visszatérő látomás, és komolyan megvitatta feleségével, aki azt tanácsolta neki, hogy írjon a megadott címre. Ezt nem akarta megtenni, hanem erősen hajlott arra, hogy leutazzék a nyugati országrészbe, hogy vajon van-e ott olyan ház, mint amilyent látott, ha igen, keres ürügyet, hogy odalátogasson. Elfoglalt ember lévén, mégis úgy határozott végül, hogy nem engedhet meg magának egy napi munka veszteséget, ami semmit sem bizonyítana, csak egy alaptalan álom kiagyalását.

Úgy látszott, hogy a próbálkozás ennek a vonalnak a mentén sikertelen volt, elhatározták, hogy másik módszerrel kísérleteznek, így a segítők egyike írt egy levelet az embernek, részletezve bátyja halálának körülményeit, és a gyermekek helyzetét, pontosan úgy, ahogy látta álmában. Miután a fivér megkapta ezt a megerősítést, többé már nem tétovázott, hanem a következő napon elindult a megjelölt városba, ahol a szívélyes házvezetőnő tárt karokkal fogadta. Könnyű volt előzőleg a segítőknek meggyőzni őt, amilyen jó lélek volt, hogy tartsa néhány napig magánál a gyermekeket, azon eshetőségre számítva, hogy valami adódhat számukra, és örökké hálás volt magának, hogy így tett. Az ács visszavitte magával a gyermekeket, boldog otthont biztosított nekik, és a halott apa többé már nem aggódott, örömmel ment tovább felfelé vezető útján.

Mivel néhány teozófiai író kötelességének érezte, hogy hangsúlyozza a veszedelmeket, amelyek spiritiszta szeánszok tartásának velejárói oly gyakran, helyénvaló annak elismerése, hogy néhány alkalommal jó munkát végeztek, a segítőkéhez hasonló, mint az éppen leírt esetben, egy médium vagy a körben jelenlévők egyike által. Így, habár a spiritizmus túl gyakran akadályozza a lelkeket, enélkül gyorsabban szabadulnának, mégis, javára írandó, hogy ugyanakkor menekülési lehetőséget szolgáltatott másoknak, és így a haladás útját nyitotta meg számukra. Vannak példák, amelyekben az elhunyt képes volt segítség nélkül megjelenni rokonainak és barátainak, és elmondani kívánságát nekik. Ezek természetesen ritka esetek, és a legtöbb lélek, amelyik földhözkött a vázolt jellegű aggodalmak miatt, vagy a médium vagy a tudatos segítő szolgálata által nyerhet megnyugvást.

Nagyon gyakran számolnak be az asztrális síkon előforduló másik esetről, amikor valaki egyáltalán nem hiszi el, hogy halott. Valóban, a legtöbb ember azt a tényt, hogy még tudatos, annak tökéletes bizonyítékaként véli, hogy még nem ment át a halál kapuin. Ha az ember belegondol, ez valami-féle szatírja a mi agyonmagasztalt, a lélek halhatatlanságában való hitünk gyakorlati értékének.

Bármilyenek is szeretik címkézni magukat, azok nagy többsége, akik meghalnak, legalábbis ebben az országban, valamennyi szándékukhoz és céljukhoz tanúsított következetes hozzáállásuk alapján szívükben materialistáknak mutatkoznak, és nem nehezebb azokkal foglalkozni, akik a Földön őszintén így nevezték magukat, mint a többiekkel, akiket már az elnevezés is megbotránkoztatna.

Nemrég történt meg egy tudós esete, aki teljesen tudatosnak érezvén magát még a megelőzően tapasztaltakhoz képest gyökeresen eltérő körülmények között is, meggyőzte magát arról, hogy még életben van, és hogy pusztán csak egy hosszúra nyúlt, kellemetlen álom áldozata. Szerencséjére, történetesen ott volt az asztrális síkon működni képes csapatban egy régi barátjának a fia, egy fiatalember, akinek apja megbízást adott, hogy keresse meg az eltávozott tudóst, és próbáljon meg segí-

teni neki. Amikor, némi nehézséget követően, az ifjú megtalálta és megszólította őt, őszintén elismerte, hogy nagy zavarodottság és nyugtalanság állapotában volt, de még reménytelenül ragaszkodott álom-hipotéziséhez, mint az általa látottak legvalószínűbb magyarázatához, sőt odáig ment feltevésében, hogy a látogató sem más, mint maga is egy álomalak.

Végül, mégis, módot adott egy próbatételi javaslatnak, és azt mondta a fiatalembernek: „Ha Ön egy élő személy, ahogy állítja, és régi barátom fia, hozzon tőle valamilyen üzenetet, ami bizonyítja majd az Ön objektív valóságát.” Habár a fizikai sík rendes körülményei között bármilyen fajta jelenség bizonyítékának adása szigorúan tiltott a Mesterek tanítványainak, úgy látszott, ez a fajta eset aligha tartozik a szabályok közé, ezért amikor kiderítették, hogy a magasabb hierarchia részéről nincs ellenvetés, indítványt tettek az apa felé, aki azonnal küldött egy üzenetet olyan eseménysorról, amelyek fia születése előtt történtek. Ez meggyőzte a halott embert a fiatal barát valóságos létezéséről, sőt a sík létezéséről is, amelyen mindketten működtek, és amint ezt elfogadottnak érezte, újra indult tudományos munkája, és égett a vágytól, hogy minden lehetséges információt megszerezzen erről az új területről.

Természetesen, az üzenet, amelyet oly készségesen elfogadott, valójában egyáltalán nem volt bizonyíték, mivel azokat a tényeket, amelyekre vonatkozott, az ő saját elméjéből, vagy az akasha feljegyzésekből bármelyik teremtmény kiolvashatta volna, aki asztrális érzékekkel rendelkezik, de ezeknek a lehetőségeknek a nemtudása lehetővé tette, hogy egy határozott benyomást keltsenek benne. Ezenfelül a teozófiai útmutatás, amit fiatal barátja most már éjjelente átad neki, rendkívüli hatást gyakorol jövőjére, mivel nagymértékben megváltoztatja nemcsak mennybéli állapotát, amelynek rövidesen elébe néz, hanem következő földi inkarnációját is.

A fő tevékenység, amelyet segítők az újonnan meghalt számára végeznek, a megnyugtató és vigasztalás, és az, hogy megszabadítják őket rettenetes, de alaptalan félelemtől, amely nemcsak szükségtelen szenvedést okoz nekik, hanem késlelteti magasabb szintekre való továbbhaladásukat, valamint, amennyire csak lehetséges, megértetik velük az előttük álló jövőt.

Ami, például, az én saját munkámat illeti, kiterjedt kapcsolataim vannak számos meghalt emberrel, akiket minden éjjel meglátogatok, és mindig felmerülnek új esetek. A halottakkal való munkálkodás egyik sajátossága, hogy gyakran nagyon idegesek, mint a gyermekek sötétben. Amíg az ember leül egy gyermek ágya mellé, és fogja kezét, az biztonságban és boldognak érzi magát, de amikor otthagyják, és körülfogja a sötétség, és ismét bátortalanná válik, mellé ül az ember, fogja a kezét, amíg álomba nem merül. Hasonló a helyzet sok halott esetében is. Egy derék idős hölgy nagyon félénk, és nem tudja, mikor nyílik meg a föld alatta, és ejti le a pokolba, megnyugszik, ameddig mellette vagyok, de amint elmegyek, a félelem kezd újraéledni, és ő elkezd kételkedni, hogy vajon nem egy álruhás ördög vagyok-e. Tehát úgy teszek vele, ahogy a gyermekekkel, hagyok valakit mellette. Egy újonc nem tudja, mit tegyen az asztrális munkában szokatlan vagy nehéz helyzet esetén, de leülhet az idős hölgy mellé, és vigasztalhatja őt, és sokat elmondhat erről az új életről. A neofitának csak ott kell lennie, nyilvánvalóan nyugodtan és félelem nélkül, ez az, ami megnyugtató a halottat. Ha a segítő idegességet mutat, a halott személy nyomban félni kezd. Jelentős számú nővendék utazik éjjelente mindegyik régebbi segítővel. Tegyük fel, olyan esetünk van, amikor egy hölgy nagy szomorúságban van. Így szólok hozzá:

„Mi a baj? Mit tehetünk Önért? Sajnálom, és biztosíthatom, azonnal jobban lesz, ha mindent elmondott.”

Ezután egyik tanulóhoz fordulok, és azt mondom:

„XY kisasszony! Lenne szíves leülni a hölgy mellé?”

Most egy másik esettel van dolgunk, és egy másik újoncunkat vetjük be, amíg valamennyi résztvevő munkába nem áll, de addigra néhányuk már feladata befejeztével rendszerint visszatér. Idővel megtanulják, hogy képesek legyenek saját maguk ellátni ilyen munkát, meg tudják tenni, mihelyt bíznak magukban, és akkor bevethetők, mint önálló segítők.

Azok is sok segítséget kaphatnak létpályájuk különböző állomásaira vonatkozó magyarázatokból és tanácsokból, akik hosszabban időznek az asztrális síkon, feltéve, ha elfogadják. Figyelmeztetjük őket, például, arra a veszélyre és késleltetésre, amelyeket médiumon keresztül élőkkal folytatandó értekezés kísérlete okoz. Olykor (bár ritkán) egy lényt, akit már bevontak egy spirituális körbe, magasabb és egészségesebb élet felé irányíthatnak. Az ezen a síkon levő személyeknek így adott tanítás semmi esetre sem vész kárba, mivel, bár emlékezete közvetlenül természetesen nem vihető át a következő inkarnációba, de mindig megmarad a valódi belső tudás, és az erős indíttatás, hogy azonnal elfogadja, ha ismét hallja új életében.

A halottnak tett szolgálat meglehetősen figyelemre méltó példája a segítők seregébe nemrég toborzott egyik újonc első cselekedete, aki még aligha nevezhető önállóan. Ez a fiatal jelölt nemrég vesztett el egy idős rokont, aki iránt különösen erős ragaszkodást érzett, korábban azt kérte, hogy egy tapasztaltabb barát vigye őt magával, hogy meglátogathassa rokonát, abban a reményben, hogy szolgálatot tehet neki. Ez megtörtént, és az élő és holt közötti találkozás hatása csodálatos és megindító volt. Az idős személy asztrális élete már végéhez közeledett, és fásultság, tompultság és bizonytalanság akadályozta meg abban, hogy bármilyen mielőbbi előrehaladást tegyen.

Amikor a fiú, aki oly sokat jelentett neki földi életében, még egyszer előtte állt, és szeretete napfényével eloszlatta a körülötte összegyűlt lehangoltság szürke ködét, felébredt bódultságából, és hamarosan megértette, hogy ő azért jött, hogy elmagyarázza neki a helyzetet, hogy ecsetelje neki a magasabb élet dicsőségét, ami felé most gondolatainak és törekvéseinek irányulniuk kellene. Amikor ezt tökéletesen megértette, egy szunnyadó érzés olyan felébredése, odaadó szeretet olyan kitörése történt meg benne a fiatal, lelkes segítő iránt, hogy az utolsó kötelékek is elszakadtak, amelyek az asztrális élethez kötötték, és a szeretetnek és a hálának ez az egy hatalmas kitörése repítette azonnal a mennyei világ magasabb tudatosságába. Valójában nincs az univerzumban nagyobb és jótékonyabb erő, mint a tiszta, önzetlen szereteté.

XVII. Fejezet

A háborúval kapcsolatos munka

Sokan kérdezték, hogy vajon mit tehetnek a láthatatlan segítők a háborúval kapcsolatban. Tagjai nagylelkűen dolgoztak abban a rettenetes időszakban, és azt hiszem, elmondhatom, hogy mérhetetlenül hasznosak és támogatók voltak. Akkor és amiatt csapatunk jelentősen megszorodott. Még rendes napokon is számos segítő működik a Teozófiai körön kívül is, de a háború alatt ezek ajánlottak, akik valószínűleg sohasem gondoltak megelőzőleg ilyen munka lehetőségére.

A háború által okozott körülmények különböző módon voltak szokatlanok. Nemcsak ezek lettek kivételként hirtelen az asztrális világba, hanem ezek valamennyien fiatal, erős emberek voltak, akik a világ fejlettebb fajaihoz tartoztak. Egy olyan ember, aki idős korban hal meg, már kimerítette érzelmi erőinek legjavát, és a megmaradtak, amelyek még áthatják, azok aránylag gyengék, és könnyen irányíthatók, és valószínűleg nem okoznak neki sok bajt. Azonban annak az embernek, aki fiatalsága és ereje teljében hal meg, az érzelmei tetőfokon vannak, és képes szenvedni általuk, építve, ahogy másrészt képes örömet lelteni bennük. Ezért asztrális élete általában problémák eltérő csoportját mutatja fel megoldásra.

Milyen állapotban vannak ezek az emberek, akik ilyen hirtelen haltak meg? Sokan közülük halál után meglehetősen hosszú ideig gyakorlatilag öntudatlanok a környező világ vonatkozásában. Ez az asztrális test anyaga átrendeződésének egyik következménye, amire egy előző fejezetben már utaltam. Minden durva és vaskos asztrális anyag az asztrális tojásdad alak külső felületére kerül, aminek az az eredménye, hogy csak ilyen benyomások juthatnak keresztül azon a vaskos anyagféleségen, olyan rezgések érhetik el az embert vagy fejződhetnek ki általa, amelyeket viszonz.

Olyan ember, aki szokásosan tisztességes életet élt, általában nem szokott használni ilyen vaskosabb anyagot. A magasabbrendű érzelmek – szeretet, odaadás, együttérzés, hazafiasság – az asztrális test finomabb részecskéit használja, csak az alacsonyabbrendű érzelmek, mint az érzékiség, düh, irigység, gyűlölet, használják a durvább részeit. Egy ember nem változtatja meg hirtelen természetét, amikor meghal, és nem kezd használni olyan rezgéseket, amelyeket nem szokott, és minthogy asztrális testének csak külső rétegén keresztül tudatos, bezárva marad annak a sűrű anyagnak a burkában, egyfajta rózsaszínű álomban él, boldogan öntudatlanul, ami a körülötte lévő kellemetlenségeket illeti, amíg a vaskosabb részek fokozatosan el nem kopnak, és fel nem ébred egy magasabb szinten. De ez nem következik be még hetekig, sokszor hónapokig sem.

Mások tapasztalata nem más, mint pillanatnyi öntudatlanság halál esetén, csak egy heves megrázkódtatás, ezután sokkal jobban és könnyebben érzik magukat, mint előzőleg bármikor. Nemcsak a fizikai test súlyától könnyebbülnek meg, inkább a légnyomás miatt, ami tizenöt font négyzethüvelyenként, talán két tonna az egész testre. Annyira hozzászoktunk ehhez, hogy egész idő alatt viseljük anélkül, hogy tudnánk, hogy ott van, de amikor megszabadulunk tőle, ráeszmélünk, hogy elvesztettünk valami hihetetlenül nehezét és nyomasztót.

Egy ilyen ember gyakran nem tudja, hogy halott, és el sem hiszi. Talán megpróbálja felvenni fegyverét, de nem tudja megragadni. Megkísérel élő bajtárshoz szólni, de az nem hallja, fizikai barát megérintésével próbálkozik, eredmény nélkül. Azt mondja a segítőnek: „Ön azt állítja, hogy halott vagyok, sokkal előbbnek érzem magam, mint tíz perccel ezelőtt.” Sokszor harcolni akar, ekkor meg kell nyugtatni, és meg kell neki magyarázni a dolgokat. Amikor végül egy ilyen katona felfogta helyzetét, akkor általában roppant érdeklődő lett, mert úgy látta, hogy mindenféle új lehetőség kínálkozott. Megnézhette észrevétlenül az ellenség vonalait, alig várta sokszor, hogy megfigyeléseit közölje, bár csak nagyon ritkán sikerült megtennie. Voltak esetek, amikor benyomást juttatott valakinek az elméjébe, de a fogadó általában akkor is csak azt gondolta, hogy csak képzelődik, és nem vette figyelembe.

Néhányan nagyon aggódtak családjuk miatt, mások arra vágytak, hogy mindent megtanulhassanak az új viszonyokról, amelyekbe kerültek. A láthatatlan segítő feladata, hogy kész legyen eleget tenni ezeknek a különböző kívánalmaknak. A fő elvárás feléje az, hogy bizonyos tanítást nyújtson, általában teozófiai információt, nem azért, hogy rájuk kényszerítsük hitünket, hanem mivel az megérteti az eset tényeit, és mivel azokra vonatkozik, amiket kérdeznek. Amikor megmagyaráztuk nekik a dolgokat, sok halott katona készséges volt, és égett a vágytól, hogy megtegyen bármit, amit csak tud bajtársaiért, akár már az asztrális síkon voltak azok, akár még a fizikai síkon, és tevékenységük változatos és hasznos volt.

Nem bocsátkozhatom olyan hatalmas témakör leírásába, mint ezek a változatos vállalkozások, de megemlítek néhány példát a háborúval kapcsolatban, amelyekben a segítő seregének néhány ifjú tagja működött, akiknek hőstetteit az előző fejezetekben meséltük el. Az eredeti, múlt századi Cyril, aki a szállodatűz és a két fivér történetben szerepelt, a brit hadseregben volt tiszt, kétszer sebesült súlyosan, és elszenvedte a szörnyű fogságbaesést és németországi bebörtönzést, amelyből végül fogolycsere útján szabadult. Egy későbbi nemzedékből származó fiatal segítő, aki lelkes csodálója volt, azzal fejezte ki nagyrabecsülését, hogy ugyanezt a nevet vette fel, egyik véghezvitt tettet most fogom leírni.

Ursula története

Munkánk során, amelyet mint láthatatlan segítő végeztünk a csatamezőn, összeakadtunk egy bizonyos kapitánnyal, aki nemrég távozott az asztrális világba, és akit Haroldnak fogunk nevezni. Készséggel befogadta az olyan magyarázatokat, amelyeket képesek voltunk szolgáltatni neki új életről, amelybe belekerült, és hamarosan megbékélt és boldog lett, egy dolgot kivéve, amely emésztette őt. Ő volt apja legidősebb fia, és volt egy nála egy-két évvel fiatalabb öccse. A két fivér együtt nőtt fel benső szeretetben, és még az a tény sem okozott gondot viszonyukban, hogy mind-

ketten azonnal ugyanabba a fiatal hölgybe szerettek bele. Harold háború előtt eljegyezte ezt a lányt, Ursulát, bátyja, Julian is szerelmes volt belé, de lemondóan küzdött, hogy legyőzze az érzést Harold iránti rendíthetlenségből.

Mindkét fivért besorozták, amint kitört a háború, de Juliannak nem volt szerencséje, súlyosan megsérült, további katonai szolgálatra alkalmatlanná vált, a csatamező zordságainak mindössze rövid megtapasztalása után. Így történt, hogy otthon maradt, kiteve állandóan Ursula közelségének, akit mélyebben szeretett, mint valaha. Hamarosan tudatára ébredt érzésének, és a lány nagy megdöbbenésére, sajátmaga is viszonzta. Egyetlen szerelmes szó sem hangzott el e két fiatal ember között, mindketten szégyellték szenvedélyüket, árulásnak érezvén a távollévő harcossal szemben, aki természetesen nem gyanította. Az idő múlásával Julian és Ursula egyre boldogtalanabb lett, és szabadság alatti rövid látogatásai során valahogy még Harold is érezte, hogy gond van, de nem tudta, hogy mi.

Ebben a rendkívül kétséges helyzetben történt, hogy Haroldot megölték, éppen aközben ölték meg, hogy embereit győzelemre vezette. Saját halálát egészen filozofikusan fogta fel, csak egyetlen bánata lévén a fájdalom miatt, amit Julian és Ursula érez. Ennek enyhítésére törekedve majdnem állandóan felettük lebegett, és az asztrális világ éleslátásával felfedezte a közöttük meglévő erős vonzalom létezését. Azonnal rohamos megkönnyebbülés és vigasz reményét látta meg ebben mindkettőjük számára, és megpróbálta elősegíteni, de az ő saját elméjükben meglévő erős előítélet miatt teljesen félreértették jóhiszemű kísérleteit, hogy befolyásolja őket.

Gyakori asztrális látogatásai miatt állandóan foglalkoztatta őket gondolatban, és minél kitartóbban tolta gondolatképét elméjük elébe, annál keserűbben szégyenkeztek amiatt, amit emlékéhez való hűtlenségnek éreztek, és annál szilárdabban határozták el, hogy ellenállnak a kísértésnek. Ursula valójában egy életre szóló lánysági fogadást tett gondolatban az ő kedvéért. Ezalatt Harold nagyon aggódott azok érthetetlen idegenkedése miatt, akikkel szerette volna elfogadtatni gondjaik megoldását, amit ő annyira szeretett volna.

Cyрил, a fiatal segítő (*1. nem az eredeti, múlt századi, hanem követője, aki ugyanazt a nevet vette fel*), akire ezt az esetet bízták, hamarosan rájött, hogy amíg ez a családi ügy nem rendeződik, addig betege, Harold, nem tudja teljes figyelmét asztrális munkának szentelni, így elkísérte Haroldot családi otthonába, hogy megnézze, mit lehetne tenni a helyzet tisztázására. Julian és Ursula együtt lefelé sétáltak az erdei ösvényen, örülve az együttlétnek, azonban mindenkor vétkesnek és kényelmetlen helyzetben levőnek érezve magukat. Cyril, a fiú megkísérelte a legerősebb hatást gyakorolni rájuk az igazsággal, de makacs meggyőződéseiken nem jutott át, érezték az állhatatos sugallatot, amit Harold tanúsított, de tiltott vágyból született merő káprázatnak tartották. A fiatal segítő kétségbeesésében idősebb, tapasztaltabb barátjához fordult, de az ő törekvései is hiábavalóak voltak, végül így szólt a fiú: „Sohasem tudjuk megoldani, hacsak nem beszélünk velük szemtől szemben, ha materializálsz engem, azt hiszem, meg tudom őket győzni.”

Az idősebb beleegyezett, és néhány perc múlva egy lelkes és izgatott kisfiú szaladt a vigasztalan párhoz, így kiáltva:

„Üzenetet hozok nektek Haroldtól, azt akarja, hogy házasodjatok össze, és legyetek boldogok, szeretetét és áldását küldi nektek.”

A be nem vallottan szerelmesek elképedését el lehetett képzelni, túlságosan megdöbbenek ahhoz, hogy visszautasítsák egy idegen gyermek beavatkozását legszentebb érzelmeikbe, de néhány perc eltelte után Ursula módját ejtette, hogy kibökje:

„Ki vagy te? Hogy érted azt, hogy Haroldtól jössz? Nem tudod, hogy Harold halott?”

A fiú válaszolt: „Cyril vagyok, de ez nem érdekes, nincs idő minderre, próbáljátok megérteni, amit mondok, és tegyétek azt, amit Harold óhajt.”

Ezután sietve (mivel tudta, hogy nem szabad az erőt materializálással elvesztegetni hosszabban, mint ahogy szükséges) elmagyarázta, hogy nincs olyan dolog, hogy halál, és hogy Harold ott áll

mellettük e pillanatban, olyan egészen ő maga, ahogy mindig is volt, szeretetük tudatában, amelyet olyan gondosan titkoltak, teljesen jóváhagyva, csak az ő boldogságukért aggódva.

„Ursula!” – kiáltotta Julian, „lelkemben hiszem, hogy ez igaz, érzem, tudom.”

„Ó, bár hihetném” – válaszolta Ursula, riasztva összes, féltékenyen őrzött fenntartását.

„Hogyan bizonyosodhatom meg? Azt mondd, hogy Harold itt van” (hirtelen a fiúhoz fordulva) „mutasd meg nekem egy pillanatra, mondja el ő maga, és akkor hinni fogok.”

„Szabad?” – kérdezte a fiú feljebbvalóját. Az utóbbi bólintott, és Harold árnyalakja ott állt, ragyogó szemekkel rájuk mosolyogva, tett egy lépést előre, megfogta Ursula kezét és a lenyügözött Julianéba tette finoman. Majd felemelte kezét, ahogy egy pap, amikor áldást oszt, majd egy hirtelen gondolata támadt, zubbonyát tapintva előhúzott egy picit arany feszületet, amelyet Ursulának nyújtott, de mielőtt a lány elvehetné volna, ő már eltűnt.

A fiú az idősebb segítőhöz fordult: „Megkaphatjuk Ursula számára?” – kérdezte. Az idősebb félre vonult kis időre, és amikor visszatért, Cyril kezébe helyezte a fizikai feszületet. A fiú azonnal odaadta Ursulának, mondva: „Látod, itt a feszület, amit Harold neked szánt.”

A szerelmesek összekulcsolt kézzel álltak, a csodálat és áhítat felkiáltásait összefüggéstelenül hangoztatva. Ursula fogta a feszületet és így szólt: „Legalább ez bizonyítja, hogy nem volt mindez egy álom, mivel ezt én adtam Haroldnak, mielőtt elment a háborúba, nézd, itt vannak a kezdőbetűk, amelyeket én vésettem bele.”

Julian, hirtelen összeszedve magát, kezét rázott Cyrillel. „Még meg sem köszöntem neked” – mondta. „Nem tudom, ki vagy te, és mindezt a legkevésbé sem értem, de szolgálatot tettél nekünk, amit sohasem viszonzhat semmi, bár lenne valami, amit tehetnék, hogy kimutassam hálámat!”

Ennél Ursula előrerohant, ösztönösen lehajolt, szemmel láthatólag meg akarta csókolni a gyermeket, de a megrémült fiú villámgyorsan dematerializálódott, és a lány karjai az üres levegőt ölelték. Kétségtelenül meghökkent és csalódott volt, de Julian megtalálta a módját, hogy megvigasztalja, és valószínűleg órákat fognak majd eltölteni a csodálatos tapasztalat megvitatásával, amely őket érte. Julian nagyon sajnálta, hogy nincs alkalmunk kifejezni nagyrabecsülését a fiúnak azért, amit nekik tett, és lelkesülten kifejezte, hogy ha Isten utóddal áldja meg őket, az elsőszülött fiú a Cyril nevet kapja, ennek a napnak az emlékére, és ezzel Ursula pirulva, de teljes szívvel egyetértett.

Egészen természetes, hogy ez az esemény élénk érdeklődést ébresztett Ursulában a halál utáni élet körülményei és általában a nemfizikai jelenségek iránt. A következő nap Cyril felette lebegve kedvező munkára látott itt alkalmat, így amikor Ursula egyedül, csak egy hatalmas kutyával az erdőben sétált, engedélyt kapott arra, hogy ismét megmutassa magát néhány percre abból a célból, hogy néhány elkészült teozófiai könyv címét felvethesse neki kedvenc szerzőitől. A lány el volt ragadtatva, hogy ismét láthatja őt, de ő ezúttal biztonságos távolságot tartott óvatosan, és érdekes látni, hogy a nagy kutya, bár meglepett és kíváncsi volt először, pontosan jóváhagyta, és méltóságteljesen kifejezett barátságot mutatott.

A tiszt végakarata

Egy másik érdekes esetről ugyanaz a segítő adott hírt néhány nappal később. Egy halott tiszt volt nagy gondban vagyónáról való rendelkezéssel kapcsolatban. Az alábbi történetet mesélte el. Volt egy öröklött birtoka, és bizonyos pénzüsszeg, amely felett szabadon rendelkezhetett. Édesanyja egy ideje sürgette, hogy vegyen el egy jó módú, fiatal hölgyet, aki iránt nem érzett különleges vonzalmat, ezért üdvözölte a besorozás szükségességét, mint okot egy döntés halasztására, amelyet nem szívesen hozott meg.

Súlyosan megsérült, és hosszú lábadozása alatt beleszeretett egy francia hölgybe, aki nővérként tevékenykedett. Elvette a francia jog szerint, de nem tájékoztatta édesanyját Angliában arról, amit tett, annak tervei megghiúsulása miatti haragjától félve, és tudva azt, hogy kifejezetten nem szereti az idegeneket. Azt gondolta, hogy jobban meg tudja magyarázni a dolgokat, amikor majd képes lesz

hazavinni feleségét a háború után, és reménykedett, hogy időközben fia születhet, és egy ilyen esemény fellazíthatja anyja haragját.

Halálával most összes terve felborult. Igyekezett megmenteni egy civil sebesült életét, amikor mindketten újra megsebesültek sokkal súlyosabban, valóban végzetesen. Bemásztak egy bombatöltésérbe, de a háború áradata feltartózkodhatatlanul elsodorta, benne velük. A haldokló tiszt a leghatározottabban igyekezett utolsó akaratát és rendelkezését megírni, de nagyon kétséges volt, hogy vajon megtalálják-e, és amennyiben megtalálják, vajon jó kezekbe kerül-e, és még ez esetben is, vajon érvényesnek tekintik-e. Szerencsére töltőtoll volt nála, papír nem, csak az utolsó levél, amelyet feleségétől kapott. Annak volt egy üres hátsó oldala, és azon kezdte el írni, ahogy tudta, felismerve, hogy csak nagyon kevés ideje van hátra.

Megoldotta, bár nagy fájdalom és rohamosan gyengülő állapotban, hogy világosan és határozottan kifejezze kívánságát. Eszerint minden vagyona szálljon feleségére, akinek címét megadta, és hozzátett egy kérést is, hogyha bárki megtalálja ezt az okmányt, küldje el londoni ügyvédjének. Aláírás után megkérte a civil személyt, hogy írja alá, mint tanú, ő megpróbálta, de neve két-három betűjének leírása után kiesett kezéből a toll, és néhány pillanattal később mind a tiszt, mind a civil meghaltak.

Mi igyekeztünk megnyugtatni elméjét, elmondva, hogy azok, akik testét eltemetik, biztosan megtalálják a mellette lévő papírt, és gondját viselik. De neki kétségei voltak, először kijelentette, hogy a hely, ahol elesett, egy távoli sarok, amelyet nem látogatnak, minthogy a csata innen visszahúzódott, másodszer, félt, hogy eső teheti olvashatatlanná az írást, ami máris vérfoltos volt. Harmadszor, mégha olvasható is, könnyen lehetséges, hogy a többi dolgaival együtt édesanyjának kerül el ügyvédje helyett. Az volt nagy reménye, hogy a gyermek, akit várt már felesége, fiúnak bizonyul majd, aggodalma viszont az, hogy fiának követelése az öröklött ingatlanra vonatkozóan érvényesíthető legyen. Úgy gondolta, hogy a körülményekre való tekintettel valószínűleg elfogadnak egy sajtát kezűleg írt végakaratot.

Úgy esett, hogy egy régi iskolatársa a közelben volt, és a legreménytelibb vonal a dolog egészére nézve az volt, ha megpróbáljuk befolyásolni ezt a barátot valamilyen módon. Nehéznek bizonyult, és jóllehet barátok esetében gyakran történik, sok sikertelen gondolatátviteli kísérlet után a fiatal segítő materializálásához folyamodtunk. Sok nehézség merült fel, de egyenként túljutottunk rajtuk, és végül a barátot odairányítottuk a tiszt testéhez, aki rendben felfedezte a végakaratot, és továbbította az ügyvédnek. A halott elméje megnyugodott, és óhajait kétségkívül amennyire csak lehetett, teljesítették.

Néhány kisebb jelentőségű eset

Fiatal segítőink néha képesek magukat közvetlenebbül hasznosítani a fizikai síkon. Például, amikor néhány paraszt vadul menekült a német katonák elől, akik megrohanták és felgyújtották falvait, akkor fiatal segítőink négy menekültöt egy kis barlangba vezettek egy folyó partján, ahol elrejtőztek, amíg a németek befejezték garázdálkodásukat, és továbbálltak. Akkor visszatértek falujukba, és szerét ejtették, hogy eloltsák a lángokat az egyik házban. Mindannyian ott aludtak aznap éjjel, és a következő nap útjukat egy szomszédos falu felé vették, amelyik megmenekült a fosztogatók pusztításától.

Néhány nappal később Cyril még két életet mentett meg; egy fiút és egy leányt. Ők voltak egy falu egyetlen túlélői, mivel a németek az összes többi gyermeket megölték. Nekik sikerült valahogyan elbújniuk, és amikor a németek elhagyták az égő falut, megpróbáltak kijutni úgy, hogy ne lássák meg őket. A házak között menekültek, de a gyors hadmozdulatok elzárták őket, és amikor Cyril megtalálta őket, megint elbújtak, ezúttal egy kicsiny földmélyedésben, egy bozotos közepén, amelyen át ágyúgolyók és lövedékek záporoztak szüntelenül. A csekély mélyedés megóvta őket a lövésektől, de németek voltak a kis erdőcskében, és fennállt a veszély, hogy elfogják és megölik a gyerekeket. Hosszú ideig dühöngött fejük felett a csata, amint feküdtek az iszapban, végül a németeket

kihajtották az erdőből. Úgy látszik, hogy a szövetségesek nem foglalták el a helyet, és a harc folytatódott körülöttük egész nap és éjjel, úgyhogy nem mertek mozdulni. A hideg és a nyirkosság irtózatoss volt, és amikor Cyril megtalálta őket, akkor már két napja nem ettek, és a fiú majdnem valamennyi ruháját levetette, hogy kishűgát betakarja. Közel volt ahhoz, hogy meghaljon, és a kislány sem volt sokkal jobban, bár legalább melegben volt.

Cyrl materializálódott, de a gyerekek nem értették őt, és eléggé féltek, mert nem tudták elképzelni, hogy lehet ott, vagy hogyan jutott oda. Így Cyril hívta idősebb barátját, aki megmagyarázta, és kielégítette érdeklődésüket annyival, amennyivel úgy gondoltuk, hogy még nem ártunk nekik. Cyril először meleget és erőt juttatott a fiúnak, és amikor az kijelentette, hogy elég meleg van, fiatal segítőnk kerített számára kenyeret és kolbászt egy közelben lévő meghalt katona tarisznyájából. Még ebben a végletes helyzetben is a fiú először hűgát etette meg, de szerencsére más halott katonáknál is volt élelem, így volt elég mindkettőjüknek. Amikor felerősödtek, Cyril elvezette őket. Nekik nem volt fogalmuk arról, hogy melyik út kevésbé veszélyes, de természetesen Cyril a levegőbe emelkedve látta az egész csatamezőt, és számolt az esélyekkel. Bátorította és segítette őket, és végül a frontvonal mögé vitte őket, francia katonák egy csoportjához, akik enni adtak nekik, és egy területi kórházba juttatták őket, ahol egy nővér vette őket gondozásba, betakarta őket, és azt mondta, hogy aludjanak. Akkor már tökéletes biztonságban voltak, néhány jó ember gondoskodott róluk, mivel valamennyi rokonukat megölték.

Egy másik esetben egy kislánynak az az ötlete támadt, hogy egy folyón átívelő hosszú hídon átmegy, hogy éhező anyjának és kistestvéreinek kenyeret szerezzen. Mindenütt katonák voltak, és egyértelműen veszélyes vállalkozás volt, azonban várt egy kedvezőnek vélt alkalomra, és elkezdett átfutni. A hosszú átkelésnek még csak a közepénél tartott, amikor megvert katonák nagy sokasága rohanta le a hidat örülten száguldvá, miközben az őket hajszólló ellenség gránátokat dobált közéjük, ahogy futottak. Az embertömeg botladozva jött, olyan vadul harcolva a helyért, hogy menekülhessen, hogy egymást taposta le, sőt néhányukat átvettek a híd oldalain. A kislánynak nem volt módja a menekülésre, és bénult volt a félelemtől, lévén túl gyenge az éhezéstől. Cyril azonnal materializálta magát, átsegítette a híd oldalán, hogy két alsó pillér között bepréselje magát, és megkapaszkodjon. Ott biztonságban maradt, bár félelemtől reszketve, amíg a menekülők és az üldözők áthaladtak, azután ismét visszamászott, és folytatta jótékonyági küldetését.

Cyrl most új hasznavehetőségi lehetőséget fedezett fel, hajók aknáktól való megmentését azáltal, hogy megkísérli befolyásolni a kormányos elméjét. Asztrális testében ő természetesen fel tudott ismerni egy aknát minden nehézség nélkül, és néhány embert sikeresen vezetett rá, hogy elkerüljék a csapdákat. Azt hiszem, először megpróbálta elmondani a hajó kormányosának, hogy akna akadt útjába, de nyilvánvalóan nem volt könnyű a gondolatot elültetni fejében. Majd Cyrilnek az a gondolata támadt, hogy néhány percre eltéríti igazi útvonaláról, ami éppen arra volt elegendő, hogy elhárítsa az akadályt. Majd, azt lehetne mondani, engedélyezte neki, hogy felébredjen, és a kormányos meglepve látta, hogy rossz irányba halad, mint gondolta, és azonnal váltott, remélve, hogy senki sem vette észre a csúszást, amit annak tudott be, hogy néhány pillanatra elaludt. Egyik esetben egy tiszt vette észre a csekély útvonalváltozást, megszidta a kormányost, aki zavarban volt, és azonnal módosított, de szerencsére már kikerült a veszélyből.

Ebben Cyril sikere különös volt, mivel nem könnyű félrevezetni egy gyakorlott kormányosmestert, ami az útvonalat illeti. Egy esetben nem is tudta elérni, hogy a kormányos útvonalat változtasson, és mivel nagy volt a veszély, Cyril materializált egy kezét, és a kormánykereket maga húzta körbe. Az ember látta a kezét, elengedte a kereket, kiáltva a félelemtől, és megfutamodva a hajóhídról. Volt néhány pernyi zavar, mialatt Cyril elkormányozta a hajót az aknáról, és mire a tiszt sebbel-lobbal visszaért, és átvette az ellenőrzést, már túl voltak a veszélyen. Úgy döntöttek, hogy a tengerész vagy ivott, vagy álmódott, jól kinevették, de ő ragaszkodott ahhoz, hogy egy kis, fehér kéz ragadta meg a kormánykereket, és világosan érezte, hogy annak nyomására mozdul el a

kerék. Jó kísértet-történetnek ígérkezik, mivel a tengerészek készek elhinni bármilyen természetfelettit.

Ethan

Egy másik eset a kis Ethan esete, akinek apját a háború első napjaiban ölték meg. Édesanyja meghalt, amikor ő még egészen kicsi volt, így csak ő és apja voltak együtt, és a legszorosabb barátok lettek. Ethan csaknem imádta a magas, erős embert, aki mindig kedves és nyugodt volt vele, bár elég szigorúan tudott másokkal beszélni, ha az alkalom úgy kívánta. A kisfiú mindig értette, amit apja tanított neki, és gyakran vitattak meg sok olyan témát, amelyeket nem nyolc éves fiúk szoktak tanulmányozni. Különösen erős együttérzés volt közöttük, és mindegyikük gyakran szavak nélkül is tudta, mit gondol a másik. Amikor az apa elment a háborúba, Ethant idősebb unokatestvérére bízta, egy hangos, vidám emberre, akinek nagy és zajos családja volt.

Ezek az emberek rendkívül kedvesek voltak Ethanhhoz az ő oldalukról, de teljesen természetesen a legkevésbé sem értették meg őt. Amikor apját megölték, mélyen megrendültek, tele buzgó, de esetlen szánakozással. Ethan egyáltalán nem a regénybeli, elhanyagolt árva volt, rokonai minden tőlük telhetőt megtettek, hogy vigasztalják, dédelgessék, és sokat fáradoztak, hogy lássa, hogy apja minden vagyona teljes mértékben biztosított számára. Pontosán tudatában volt kedves szándékuknak, és hálás volt érte, de nem tudott változtatni azon a tényen, hogy éber életének minden pillanatában hiányzott neki apja, és semmi sem pótolhatta hiányát, tehettek bármit a többiek. Láthatóan emésztődött, megtört szívvel gyötrődve, rokonai tanácstalanok voltak, nem tudták, mit tehetnének.

Mindez idő alatt apja körülötte volt, tele iránta érzett aggodalommal. Minden éjjel, amint Ethan elhagyta testét, együtt voltak, és az idős és a fiatal fiú egyaránt örömmámorban voltak, de amikor reggel felébredt, nem emlékezett tisztán arra, ami történt, bár mindig volt egy olyan érzése, hogy valami csodálatosnak és szépnek kellett történnie. Így minden reggel volt egy-két boldog pillanata, majd lassan az üresség és nyomorúság sötét érzésére ébredt.

Mialatt Cyril segíteni próbált az apának, figyelmét először a tragédiának ez a furcsa kis mellékszála ragadta meg, és amint észrevette, együttérzése felerősödött a kis Ethan iránt, és elhatározta, hogy minden lehetséges erőfeszítést megtesz, hogy kimenekítse a végzetes búskomorságból, ami életerejét elszívta. Nyilvánvalóan szükséges volt fizikai testében emlékeztetni arra a tapasztalatára, amikor testén kívül volt, de minden ez irányú kísérlet eredménytelen maradt, mivel még nem volt fogalma ilyesfajta dolgról, és így elméje zártnak bizonyult annak lehetősége előtt.

Az asztrális életben Cyril elnyerte a félénk Ethan bizalmát, jó barátok lettek, de Cyril minden, a kisfiúnak adott útmutatása, hogy próbálja áthidalni a szakadékot, hiábavalónak látszott. Végül Cyril kétségbeesésében a materializáció csodaszeréhez folyamodott, egy reggel átjött Ethannal a fizikai életbe, és amint felébredt, az utóbbi ott találta őt sűrű testben ágyánál állva. Amint Ethan szemei kinyíltak, Cyril így szólt:

„Ismersz tökéletesen engem, ugye? Emlékszel, hogyan álltam egy pillanattal előbb kezedet fogva, mialatt apád a másikat fogta?”

„Igen, igen!” – kiáltotta Ethan izgatottan – „de hol van most apa?”

„Ő most is fogja kezedet, de te nem látod őt, a te szemed most nyitva van. Én tudom veled láttatni magamat néhány pillanattal, nem tudom veled őt láttatni, de azt meg tudom csinálni, hogy érezd a kezét.”

„Érzem” – mondta Ethan – „Megismerném valamennyi közül a világon.”

Amikor egyszer ilyen világosan létrejött ezen a módon kapcsolat, Ethan képes volt mindarra emlékezni, amit apja mondott neki, és a következő reggel Cyrilnek sikerült emlékeztetnie anélkül, hogy többet kellett volna materializálnia, mint két kéz fogását; egyrészt az apa nagyobb kezét, másrészt az ő saját kisebb kezét. Így Ethan minden reggel többre és többre emlékszik vissza, és Cyril gyors ütemben tanít teozófiát mindkettőjüknek, apának és fiúnak is. Ethan ragyogóan boldog, és

gyorsan nyeri vissza színét és erejét fizikai testében, azonban rokonai nem értik felépülését ugyanúgy, ahogy betegségét sem értették, és ő sohasem lesz képes elmagyarázni.

XVIII. Fejezet

A munka egyéb ágazatai

Visszatérve, azonban, a halottak között végzendő, nagyfontosságú munkától az élők között megteendő szemügyre vételére, érintenünk kell röviden annak egy nagy csoportját, mivel annak említése nélkül valóban nem lenne teljes láthatatlan segítőink munkáiról szóló beszámoló, azaz a tömörked mennyiségű sugallat, ami egyszerűen csak jó gondolatok bejuttatását jelenti azoknak az elméjébe, akik hajlandók befogadni azokat.

Ne értsük félre, mit is jelent itt ez. Egészen könnyű lenne, – könnyű, bizonyos mértékig, ami teljesen hihetetlen azok számára, akik gyakorlatilag nem értik a dolgot -, hogy egy segítő uralja az átlagember elméjét, és azt gondoltassa vele, amit csak szeretne, anélkül, hogy a legcsekélyebb gyanú merülne fel bármilyen külső befolyásnak a szóban forgó elmébe kerüléséről. Azonban bármilyen csodálatra méltó is lenne az eredmény, az ilyen eljárás teljes mértékben megengedhetetlen. Mindössze annyit lehet tenni, hogy egy jó gondolatot indítsanak a személy elméje felé, mint annak a sok száznak egyikét, amelyek átsöpörnek rajta folyamatosan, hogy vajon felkapja-e, és magáévá teszi-e, és megszívleli-e, az teljesen rajta múlik. Amennyiben másképp lenne, nyilvánvaló, hogy a cselekmény összes jó karmája csak a segítő gyarapítaná, mivel az alany merőben csak egy eszköz lenne, és nem cselekvő, márpedig nem ez kívánatos.

Az ilyen módon nyújtott segítség rendkívül változatos jellegű. Adódik mindjárt a vigasz azoknak, akik szenvednek, vagy bánkódnak, ahogy az a törekvés is, hogy az igazság felé kalauzolják azokat, akik komolyan keresik azt. Ha egy személy nagyon szeretne megoldani egy szellemi vagy metafizikai kérdést, akkor gyakran lehetséges elméjébe juttatni a megoldást anélkül, hogy egyáltalán tudomására jutna, hogy az külső közvetítőtől érkezik.

Egy tanítványt alkalmazhatnak gyakran közvetítőnek is, amit aligha lehetne másként jellemezni, mint imádságra adott válasz, mivel bár igaz, hogy bármilyen komoly szellemi sóvárgás, mint olyan, feltehetően imában fejeződik ki, maga is erő, ami automatikusan létrehoz bizonyos eredményeket. Ez is tény, hogy egy ilyen szellemi fáradozás befolyásolási alkalmat kínál a Jó Erőinek, amelyet nem késlekednek kihasználni, és ez olykor egy készséges segítőnek a kiváltsága, hogy vezetőkké válhat, amelyen keresztül energiájuk áramolhat. Amit az imáról mondanak, az még nagyobb mértékben igaz a meditációra azok számára, akiknek ez a magasabb ájtatosság egy lehetőség.

Ezek az általánosabb segítési módszereken túl vannak a csak kevesek számára nyitott különleges vonalak. Számos alkalommal alkalmaznak tanítványokat, akik ilyen munkára képesek, igaz és szép gondolatok sugalmazására szerzőknek, költőknek, művészeknek és zenészeknek, természetesen nem minden segítő alkalmas az ilyen módon való közreműködésre.

Ritkábban az is lehetséges, hogy figyelmeztessenek személyeket általuk üzött tevékenység saját morális fejlődésükre valami módon való veszélyére, hogy elhárítsanak ártalmas hatásokat személyekről vagy helyekről, vagy hogy semlegesítsék fekete mágusok fondorlatait. Nem gyakori, hogy közvetlen útmutatást adhatnak a természet nagy igazságaiban azoknak az embereknek, akik kívül állnak az okkult tanulmányozók körén, de alkalmanként lehet valamit tenni oly módon, hogy hit-szónokok és tanítók elméje elé szélesebb látókörű gondolatot, vagy kérdések elfogulatlanabb látását tárják, mint az máskülönben lenne.

A mentális sugalmazás ezen módszerének van egy másik alkalmazása is, amelyik a legfontosabb, habár lényegéből adódóan csak a segítő serege legelőrehaladottabb tagjai számára nyitott. Ahogy átlagemberek kaphatnak segítséget személyes gondjaikban, kaphatnak tanácsokat és útmu-

tatást olyan dolgokban, amelyek a velük szorosan kapcsolatban állók közül csak kevesekre vannak hatással, ugyanúgy juttathatók el sugalmak azoknak, akik hatalommal és felelősséggel rendelkeznek a politikai vagy vallási világokban, királyoknak és minisztereknek, az Egyház vagy az Állam nagy ágazatait irányítóknak, szellemi vezetőknek, akiknek szavai ezeket befolyásolhatnak, olyan sugalmak, amelyeket elfogadva és cselekvéssé átalakítva egész nemzetek javára szolgálhatnak, és anyagilag befolyásolhatják a világ haladását.

Soha ne felejtjük el, hogy a mohóság és önzés minden látszólagos káosza mögött rendezett fejlődés van, nagy Adeptusok hatalmas Hierarchiája, akik a világ valódi belső kormányzását alkotják, élén az Egy Felavató fénylő alakjával, a szellemi Királlyal, aki ezen a bolygón a Naprendszer Logoszát képviseli. Az ő bölcsességgel teljes irányítása alatt lassan-lassan, korszakokon át feltartóztatlanul halad töretlenül a fejlődés, habár az egyes hullámok, amelyek alkotják, felemelkednek és lezuhannak, előre rohannak, és visszavonulnak, mégis, mindig nagyobb és nagyobb erővel térnek vissza, amíg az Ő isteni célja be nem teljeseedik, és a Földet be nem tölti Isten dicsősége, mint ahogy a víz betölti a tengert.

Ennek a Hierarchiának az iránymutatása alatt végzi munkáját a mi segítőink serege, és ez úgy történik, hogy amint az okkult tanulmányozó halad előre az Ösvényen, a hasznosság egyre szélesebb tartományát éri el. Ahelyett, hogy csak egyéneken segít, megtanulja, hogyan kell foglalkozni osztályokkal, nemzetekkel és fajokkal, és magasabb rendű és fontosabb munkákban fokozatosan növekvő részesedéssel bízzák meg őket, amelyeket maguk az adeptusok végeznek. Amint megszerzi a kellő erőt és tudást, ügyesen kezdi kezelni a mentális és az asztrális síkok nagyobb erőit, és megmutatják neki, hogyan veheti legjobban hasznát minden egyes kedvező ciklikus hatásnak. Kapcsolatba kerül azokkal a nagy Nirmankayákkal, akiket sokszor úgy ábrázolnak jelképesen, mint az Őrző Fal Kövei, és először, természetesen, a legszerényebb minőségben, alamizsnás csapatának egyik tagjává lesz, és megtanulja, hogyan osztják szét azokat az erőket, amelyek saját, magasztos önfeláldozásuk gyümölcsei. Így, fokozatosan egyre magasabbra emelkedik, amíg végülis az adeptusságig fejlődik, és képes teljes részét kivenni abból a felelősségből, ami a Bölcsesség Mestereire hárul, és segíteni másokat az úton, amelyet ő is végigjárt.

Valamennyire más a mentális síkon dolgozni, mivel tanítás kapható is és adható is sokkal közvetlenebb, gyorsabb és tökéletesebb módon, a mozgásba hozott hatások végtelenül erőteljesebbek, mivel sokkal magasabb szinten működnek. Azonban (habár jelenleg felesleges erről részletesen beszélni, mivel közölünk még oly kevesen képesek tudatosan működni ezen a síkon életükben) itt is, sőt még magasabban is sok a teendő, amint képessé tesszük magunkat a munkára, és bizonyosan nem kell attól félnünk, hogy megszámlálhatatlan aeonokon keresztül valaha is az önzetlenség és a hasznosság előttünk nyitva álló életpályája nélkül maradunk.

XIX. Fejezet

A szükséges kvalifikációk

Felvethetnénk, hogyan tegyük képessé magunkat arra, hogy kivehessük részünket ebből a nagy-szerű munkából. Nincs semmi titokzatosság, ami a segítői jelöltségre pályázó számára szükséges kvalifikációkat illeti, a nehézség nem annak elsajátításában van, hogy melyek ezek, hanem abban, hogy valaki kifejlessze ezeket magában. Bizonyos mértékben már közbevetőleg érintettük, de mindazonáltal szükséges teljesen és kategorikusan is megszerezni.

1. **Céltudatosság** – Az első követelmény, hogy felismerjük azt a nagy munkát, amit a Mesterek velünk szeretnének elvégeztetni, és hogy az életünk egyetlen nagy célja legyen. Meg kell tanulnunk különbséget tenni nemcsak hasznos és haszontalan munka között, hanem a hasznos munka különféle fajtái között is, úgyhogy mindegyikünk a legmagasabb szintűnek kell áldozza magát, ami-

re csak képes. Nem szabad elforgácsolnia idejét valami olyan munkálkodásban, ami bármennyire is jó olyan embernek, aki még nem tud semmi jobbat megtenni, de ami méltatlan arra a tudásra és képességre, amivel nekünk, teozófusoknak kellene rendelkezünk. Aki azt szeretné, hogy magasabb síkokon való munkálkodásra alkalmasnak tartsák, annak azzal kell kezdenie, hogy minden tőle telhetőt megtesz bármilyen munkában a Teozófiáért idelent.

Természetesen egy pillanattal sem gondolom azt, hogy hanyagolnunk kellene életünk szokásos kötelezettségeit. Bizonyára helyesen tennénk, ha nem vállalnánk új, bármilyen jellegű világi feladatokat, de amelyek már vállunkon nehezednek, karmikus kötelezettséggé váltak, amelyeket nincs jogunk elhanyagolni. Hacsak nem tettünk teljesen eleget a karma által ránk rótt kötelezettségeknek, nem válhatunk szabaddá a magasabb rendű munkára. Mindazonáltal ennek a magasabb rendű munkának kell az egyetlen dolognak lennie számunkra, amiért valóban érdemes élni, egy olyan élet állandó hátterének, amelyik az Irgalmasság Mesterei szolgálatának van szentelve.

2. **Tökéletes önuralom** – Mielőtt ránk lehetne biztonsággal bízni az asztrális élet kiterjedtebb erőit, tökéletesen kézben kell tartanunk magunkat. Vérmérsékletünket, például, teljesen ellenőrzés alatt kell tartanunk, úgyhogy semmi, amit látunk vagy hallunk, ne okozhasson valódi ingerültséget bennünk, mivel az ilyen ingerültség következményei sokkal komolyabbak lesznek azon a síkon, mint ezen. A gondolaterő mindig hatalmas erő, de itt csökkentett, és legyengített a nehéz agyrészecskék által, amelyeket mozgásba kell hoznia. Az asztrális világban jóval szabadabb és hatékonyabb, és egy olyan ember számára, aki teljesen felébredt képességekkel rendelkezik, haragot érezni ott egy másik személlyel szemben annyit jelent, mint komoly, és talán végzetes sérülést okozni neki.

Nemcsak vérmérsékletünket kell ellenőrzés alatt tartanunk, hanem idegeinket is, hogy semmilyen szokatlan vagy rettenetes látvány, amellyel szembekerülhetünk, ne legyen képes kizökkenteni elszánt bátorságunkból. Nem szabad elfelejteni, hogy a tanítvány, aki felébreszt egy embert az asztrális síkon, ezáltal magára von bizonyos mennyiségű felelősséget tetteiért és biztonságáért, így amennyiben neofitájának nincs kellő bátorsága, hogy egyedül álljon helyt, a régebbi segítő egész ideje kárba vész, mellette körözve, hogy védje őt, amit elvárni ésszerűtlenség.

Meg kell szerezni az idegek feletti uralmat, alkalmassá téve az elvégzendő munkára, és a jelölteknek át kell menniük most, mint a régi időkben azon, amit föld-, víz-, levegő- és tűzpróbának hívtak.

Más szavakkal, meg kell tanulniuk azzal a teljes bizonyossággal, ami nem elméletből, hanem gyakorlati tapasztalásból származik, hogy asztrális testeikben ezen elemek egyike sem árthat semmiképpen sem nekik, egyik sem gördíthet akadályt a munka elé, amit el kell végezniük.

Ebben a fizikai testben teljesen meg vagyunk győződve arról, hogy a tűz eléget bennünket, hogy a víz eláraszt, hogy a szilárd szikla áthatolhatatlan akadályt képez haladásunk előtt, és hogy alátámasztás nélkül nem vethetjük magunkat biztonsággal a környező levegőbe. Olyan mélyen rögződött belénk ez a meggyőződés, hogy a legtöbb embernek sok fáradságába kerül, hogy úrrá legyen az ösztönös cselekvésen, ami abból következik, és hogy felfogja, hogy az asztrális testben a legtömörebb szikla sem jelent gátat mozgásszabadsága előtt, büntetlenül szökkenhet le a legmagasabb szikláról is, és fejest ugorhat legnagyobb bizalommal a tomboló vulkán szívébe, vagy a feneketlen óceán legnagyobb mélységébe.

Ameddig még az ember tudja ezt – tudja eléggé, hogy tudása alapján ösztönösen és magabiztosan cselekedjen, addig aránylag alkalmatlan az asztrális munkára, mivel az állandóan felmerülő vészhelyzetekben megbénítja képzelt alkalmatlansága. Így át kell mennie próbáin, és sok más, különös tapasztalaton, szemtől szemben, nyugodt bátorsággal találkozni a legijesztőbb jelenségekkel a legirtózatosabb környezetben, meg kell ténylegesen mutatnia, hogy idegrendszere teljesen megbízható a körülmények változatos csoportjainak bármelyikében és mindegyikében, amelyikbe bármelyik pillanatban kerülhet.

Továbbá uralnunk kell elménket és vágyakozásunkat; elménket azért, mert összpontosító erő nélkül lehetetlenség jó munkát végezni az asztrális sík összes zaklató áramlata közepette, vágyakozásunkat azért, mert abban a furcsa világban vágyakozni nagyon gyakran annyi, mint birtokolni, és mindaddig, ameddig természetünknek ezt a részét nem vontuk ellenőrzésünk alá, esetleg szembetalálkozunk saját teremtményeinkkel, amelyek miatt őszintén szégyellnénk magunkat.

3. **Nyugodtság** – Ez egy másik rendkívül fontos pont, az aggodalom és a csüggedtség eltávolítása. A munka jelentős része abból áll, hogy nyugtatjuk a zavarodottakat, felvidítjuk a szomorúságban levőket, és hogyan végezhetné ezt a munkát egy segítő, ha saját aurája állandó nyugtalan-ságtól és aggodalomtól vibrál, vagy halálos komorságtól szürke, ami állandó lehangoltságból ered. Semmi sem olyan reménytelenül végzetes az okkult haladás és hasznosság szempontjából, mint huszadik századunk kis dolgok feletti szüntelen aggódása, az örök bolhából elefántcsinálás.

Sokan közülünk egyszerűen azzal töltjük életünket, hogy felnagyítjuk a legképtelenebb jelentéktelenségeket, komolyan és gondosan látunk hozzá, hogy megnyomorítsuk magunkat a semmiért.

Biztos, hogy nekünk, teozófusoknak, mindenesetre túl kellene lennünk az irracionális aggódásnak és ok nélküli lehangoltságnak ezen az állapotán, nekünk, akik megkísérelünk valamilyen határozott tudást szerezni a kozmikus rendről, mostanra már biztosan meg kellett volna értenünk, hogy mindennek a pozitív látása áll legközelebb mindig az isteni látáshoz, ezért az igazsághoz, mivel bármelyik személyben csak ami jó és szép, az lehet maradandó, míg a rossznak, lényegéből adódóan átmenetinek kell lennie.

Valójában, ahogy Browning mondta: „A rossz az semmi, nulla, hangot magában foglaló hallgatás”, míg felette és túl mindenben „a dolgok lelke édes, a Lét Szíve égi nyugalom.” Így Ők, akik tudnak, higgadt nyugalmat tartanak fenn, és egyesítik az Ő együttérzésükkel az örömteli derűt, ami abból a bizonyosságból származik, hogy minden végül jól rendeződik, és azoknak, akik segíteni akarnak, meg kell tanulniuk az Ő példájukat követni.

4. **Tudás** – Ahhoz, hogy hasznosítsa magát az ember, valamennyit tudnia kell annak a síknak a természetéről, amelyen dolgoznia kell, és minél többet tud bármilyen és minden irányban, annál hasznosabb lesz. Alkalmassá kell tennie magát erre a feladatra a teozófiai irodalom gondos tanulmányozásával, mivel nem várhatja el, hogy azok, akiknek ideje olyan elfoglalt, azzal vesztegessenek el valamennyit abból, hogy megmagyarázzák neki, amit megtanulhatott volna itt lent, ha vette volna a fáradságot a könyvek elolvasására. Senkinek, aki még nem olyan komoly tanulmányozó, mint amire tehetsége és lehetőségei képesítenék, nem szabad úgy gondolnia magára, mint aki jelölt asztrális munkára.

5. **Önzetlenség** – aligha látszik szükségesnek ehhez, mint minőséghez való ragaszkodás, mivel bizonyára mindenki, aki a legkisebb mértékben is tanulmányozta a teozófiát, tudja, hogy ha az önzés legkisebb nyoma is marad egy emberben, nem alkalmas arra, hogy magasabb erőket bízozzanak rá, és olyan munkába fogjon, amelynek lényege, hogy a munkásnak meg kell feledkeznie sajátmagáról, sőt, mások javát kell szem előtt tartania. Aki még önző gondolatra képes, akinek személyisége még olyan erős, hogy megengedi magának, hogy kicsinyes büszkeség vagy sértett méltóság ösztönzései elfordítsák ettől a munkától, az az ember még nem kész a segítő önzetlen odaadásának felmutatására.

6. **Szeretet** – Ez az utolsó és legjelentősebb tulajdonság, egyben a legfélreértettebb. A szeretet a leghatározottabban nem az az érzelgős, gerinctelen szentimentalizmus, ami mindig csordultig van üres közhelyekkel és ömlengő általánosságokkal, mégis fél attól, hogy szilárdan kiálljon amellett, ami helyes, mert különben a tudatlanok „barátságtalannak” bélyegeznék. Kívánatos, hogy a szeretet elég erős legyen, hogy ne kérkedjen, viszont cselekedjék anélkül, hogy beszélne róla, valamint erős vágy legyen, hogy szolgálhasson, mindig figyelve az alkalomra, hogy megtehesse, sőt, előnyben részesíti, ha névtelenül teheti. Kívánatos az érzés, amely feltámad annak szívében, aki már megértette a Logos nagy munkáját, és ha egyszer már látta, akkor tudja, hogy számára a három világban nem lehet más útírány, csak az, hogy azonosuljon azzal ereje legvégső határáig, hogy bármi-

lyen szerény módon, és bármilyen távol, de Isten csodálatos szeretetének kicsiny vezetékévé váljon, ami Isten békéjéhez hasonlóan túl van az emberi érthetőségen.

Ezek azok a tulajdonságok, amelyek birtoklása felé szüntelenül törekednie kell a segítőnek, és legalább számottevő mértékben bírnia kell, mielőtt remélheti, hogy a Nagyok, akik mögötte állnak, alkalmasnak fogják ítélni a teljes felébredésre. Az eszmény valóban magasban van, mégsem szabad elbátortalanodva letérni, sem azt gondolni, hogy mialatt a jelölt még csak erőlködik feléje, szükségképpen teljesen haszontalan marad az asztrális síkon, mivel a teljes felébredés felelősségétől és veszélyeitől eltekintve sok minden van, amit biztonságosan és hasznosan megtehet.

Alig van közöttünk olyan személy, aki nem képes legalább egy világosan körülírt irgalmassági és jótékony cselekedetet teljesíteni minden éjjel, mialatt távol vagyunk testeinktől. Alvó állapotunk szokásosan egy gondolatban való elmerülés, és ne felejtjük el, azoknak a gondolatainknak a folytatása, amelyek a nap folyamán főként foglalkoztattak bennünket, különösképpen az utolsóé, amelyik álomba merüléskor uralta az elmét. Ha ezt az utolsó gondolatot erős eltökéltséggel arra szánjuk, hogy induljon, és segítsen valakinek, akiről tudjuk, hogy szüksége van arra, a testtől felszabadult lélek kétségkívül végrehajtja a szándékot, és a segítségnyújtás megtörténik. Néhány esetet feljegyeztek, amelyek során, amikor valaki ilyen erőfeszítést tett, a személy, akire gondolt, tudatában volt a leendő segítő törekvésének, sőt látta asztrális testét is, amint végrehajtja az elméjébe vésett útmutatásokat.

Senkinek sem szabad elszomorodnia amiatt, hogy nem vehet részt, vagy csak kis mértékben vehet részt ebben a dicsőséges munkában. Ez az érzés teljesen igaztalan, mert mindenki, aki úgy gondolja, segíthet. Az sem szükséges, hogy az ilyen hasznos cselekedetet csupán alvással töltött óráinkra korlátozzuk. Ha az ember ismer (és ki az, aki ne ismerne?) olyan valakit, aki bánatban vagy szenvedésben van, bár nem képes tudatosan mellette állni asztrális formában, mindazonáltal küldhet számára szerető gondolatokat és komoly jókívánságokat, és meg lehet győződve arról, hogy az ilyen gondolatok és kívánságok valódiak, elevenek és erősek, úgyhogy amikor elküldi őket, azok ténylegesen elindulnak és működtetik akaratát a beléjük fektetett erőfeszítés arányában. A gondolatok dolgok, erőteljesen valódi dolgok, meglehetősen láthatók azok számára, akiknek a szemei megnyíltak a látásra, és segítségükkel még a legszegényebb ember is képes kivenni részét a világ jótékony munkájában, ugyanolyan teljességgel, mint a leggazdagabb. Legalább ilyen módon, akár tudatosan tudunk működni az asztrális síkon, akár nem, mindannyian csatlakozhatunk, és kellene is, hogy csatlakozzunk a segítő láthatatlan seregéhez.

A jelölt, aki elszántan szeretne az asztrális segítő seregének egyik tagjává válni, akik a nagyszerű Bölcsesség Mestereinek irányítása alatt állnak, egy sokkal szélesebb fejlődési rendszerben fog felkészülni. Ahelyett, hogy merőben csak arra törekedne, hogy alkalmassá tegye magát az Ő szolgálatuk ezen sajátos ágazata számára, vállalkozik arra, hogy nagy elszántsággal képezze magát az Ő nyomdokaik követésére, lelke összes energiáinak megfeszítésével eljutni oda, ahová Ők eljutottak, hogy az ő világot segítő ereje se csak az asztrális síkra korlátozódjon, hanem kiterjedjen azokra a magasabb síkokra is, amelyek az ember isteni önvalójának igazi otthonát jelentik.

Száma az az ösvényt már hosszú idővel ezelőtt kijelölte azoknak a bölcsessége, akik azt a régmúlt időkben rótták, az önfejlesztés ösvényét, amit előbb vagy utóbb mindenkinek követnie kell, akár azt választják, hogy elfogadják most saját szabad akaratukból, akár megvárják, amíg sok élet és végtelen szenvedés után az evolúció lassú, ellenállhatatlan ereje rávezeti őket az emberiség családjának sereghajtói között. Az a bölcs ember, aki azonnal lelkesen rálép, elszántan fordulva az adeptusság célja felé azért, hogy ő örökre biztonságban lévén minden kételytől, félelemtől és szomorúságtól, másokat is biztonsághoz, boldogsághoz segíthessen.

Melyek a Szentség Ösvényének ezek a lépései, ahogy a buddhisták nevezik, és milyen rendszerben vannak, azt lássuk következő fejezetünkben.

XX. Fejezet

A próbaösvény

Keleti könyvek mondják nekünk, hogy négy eszköz van, amelynek révén egy ember elindulhat a szellemi haladás ösvényén. 1. Azok társasága által, akik már ráléptek az ösvényre. 2. Okkult filozófiáról szóló hiteles tanítások hallgatása és olvasása. 3. Tisztánlátó elmélkedéssel, azaz megfeszített gondolkodás világos erejével, és alapos okfejtéssel rátalálhat az igazságra, vagy egy részére. 4. Az erény gyakorlásával, ami azt jelenti, hogy erényes életek hosszú sorozata, habár nem foglalja szükségszerűen magában az intellektus bármiféle emelését, ténylegesen kifejleszt az emberben elegendő intuíciót ahhoz, hogy képes legyen felfogni az ösvényre lépés szükségességét, és megmutatja számára, hogy az milyen irányban húzódik.

Ha egyik vagy másik ilyen eszköz által elérkezik erre a pontra, a legmagasabb adeptusságig vezető út egyenesen elétárul, ha azt választja, hogy rátér. Az okkultizmus tanulmányozói számára írva, alig szükséges elmondani, hogy jelenlegi fejlődési szakaszunkban nem várhatjuk azt, hogy mindent megtanulhatunk, vagy közel mindent, mindössze ennek az ösvénynek a legalsó lépcsőfokait, míg a legmagasabbakról keveset tudunk neveiken kívül, bár juthatunk az őket körülvevő hihetetlen dicsőség esetenkénti felvillanásaihoz.

Az ezoterikus tanítás szerint ezek a lépések három nagy osztályba sorolhatók:

1. A próbaidőszak, mielőtt bármilyen határozott fogadalmak tehetők, vagy (a szó legteljesebb értelmében vett) beavatások adhatók. Ez eljuttatja az embert arra a szintre, ami ahhoz szükséges, hogy sikeresen haladjon át az ötödik kör kritikus időszakán, ahogy a teozófiai könyvekben általában nevezik.

2. Az elfogadott tanítványság időszaka, vagy az igaz ösvény, amelynek négy szakaszát gyakran nevezik a keleti könyvek a szentség négy ösvényének. Ennek végén a tanítvány adeptusságot szerez, ami az a szint, amelyet az emberiségnek csak a hetedik kör befejeztével kell elérnie.

3. Az az időszak, amelyet hivatali időszaknak bátorkodhatunk nevezni, amelyben az adeptus egyértelmű részt vállal a világ (Nagy Kozmikus Törvény alatti) kormányzásában, és egy azzal kapcsolatos különleges tisztséget tart fenn. Természetesen, minden adeptus, sőt minden tanítvány, ha egyszer határozottan elfogadást nyert, ahogy az előző fejezetekben láttuk, részt vesz az emberi evolúciót előbbre vivő nagy munka segítségével. Akik azonban magasabb szinteken állnak, különleges osztályok irányításáról gondoskodnak, és megfelelnek a kozmikus rendszerben azoknak, akik koronás miniszterek egy jól szervezett földi államban.

Mielőtt belemennénk a próbaidőszak részleteibe, helyes megemlíteni, hogy a keleti szentkönyvek legtöbbször ezt az időszakot csak előzetesnek tartják, és csak ritkán az ösvény részének egyáltalán, mivel úgy tekintik, hogy az utóbbin csak határozott fogadalom tételét követően lehet valóban elindulni. Jelentős zavart kelt az a tény, hogy a szakaszok számozása esetenként ezen a ponton kezdődik, bár gyakrabban a második nagy felosztás elején. Néha magukat a szakaszokat számozzák, máskor pedig a beavatásokat, amelyek oda- vagy abból kivezetnek, úgyhogy a könyvek tanulmányozásánál állandóan szükség van valakinek az iránymutatására a félreértések elkerülése végett.

Ez a próbaidőszak, mégis, jelentősen különbözik jellegében a többitől; a szakaszok felosztása kevésbé határozottan jelölt, mint a magasabb csoportoké, és a követelmények nem olyan világosan körülírtak vagy pontosak. Ez utóbbi pontot könnyebb lesz megmagyarázni, ha felsoroljuk ezen időszak öt szakaszát, vonatkozó jellemzőikkel együtt. Az első négyet nagy hozzáértéssel írta le Mohini Mohun Chatterji úr az első „A Londoni Páholy Tranzakciója” („Transaction of the London Lodge”) című munkában, amelyet az olvasó figyelmébe ajánlunk, amelyben teljesebb meghatározások szerepelnek, mint ami itt adható. Sok szerfelett értékes információt tartalmaznak róluk Mrs. Besant „A

tanítványság ösvénye” („The Path of Discipleship”) és „Az előcsarnokban” („In the Outer Court”) című könyvei.

A szakaszok elnevezése némileg eltér, mivel azokban a könyvekben a hindu szanszkrit terminológia került alkalmazásra, az itt használt páli szaknyelv a buddhista rendszer sajátja, és habár a téma eltérő oldalról lett megközelítve, a megkövetelt képességek végeredményben pontosan ugyanazok, mégha a külső forma változik is. Mindenegybes szó esetében a szótári jelentést először megadjuk zárójelben, amelyet általában tanító által megadott magyarázat követ. Az első szakaszt, tehát, a buddhisták között a következőképp hívják:

1. **Manodvâravajjana** (az elme kapuinak megnyitása, vagy talán menekülés az elme kapuin át) ennél a jelölt határozott intellektuális meggyőződésre tesz szert a merőben földi célok értéktelenségét és múltó voltát illetően. Ezt gyakran úgy írják le, mint a valóságos és nem valóságos közötti különbség megtanulása, ami gyakran hosszú időt és sok kemény leckét vesz igénybe. Nyilvánvaló, hogy ez kell legyen az első lépés bármi felé, ami igazi haladás, mivel senki sem léphet teljes odaadással az ösvényre, ameddig világosan el nem határozta magát, hogy „ragaszkodását fenti dolgokra, és nem földiekre vetíti”, és ez a döntés abból a bizonyosságból fakad, hogy a Földön semminek nincs olyan értéke, ami a magasabb rendű élethez hasonlítható. Ezt a lépést a hinduk a Viveka vagy megkülönböztető képesség megszerzésének mondják, és Mr. Sinnett úgy beszél róla, mint a magasabb önvalóhoz való ragaszkodás.

2. **Parikamma** (cselekvésre való felkészültség) – az a szakasz, amikor a jelölt megtanulja a helyes tenni pusztán azért, mert az helyénvaló, anélkül, hogy fontolgatná saját nyereségét vagy veszteségét ezen a világon vagy a jövőben, és, ahogy a keleti könyvek megfogalmazzák, tökéletes közömbösségre tesz szert saját cselekedetei gyümölcseinek az élvezetét illetően. Ez a szenvedélytelenség természetes következménye az előző lépésnek, mivel ha a neofita egyszer már felfogta minden földi ellenszolgáltatás valótlan és mulékony jellegét, többé már nem sóvárog utána, ha a valóságosnak a ragyogása átsugárzott lelkén, alant már semmi sem lehet többé tárgya vágyakozásának. Ezt a magasabb rendű szenvedélytelenséget hívják a hinduk Vairâgya-nak.

3. **Upachâro** (figyelem vagy irányítás) – az a szakasz, amit „a hat erény” elnevezés alatt kell el-sajátítani (a hinduk Shatsampatti-ja). Ezek az alábbiak páli nyelven:

a) **Samo** (lelkinyugalom) – a gondolati tisztaság és nyugalom, ami az elme tökéletes ellenőrzéséből következik, rendkívül nehezen megszerezhető képesség. Ugyanakkor mégis a legszükségesebb, mivel, hacsak nem az akarat irányításának engedelmességgel mozdul az elme, nem válhat a Mesterek munkájának tökéletes eszközévé a jövőben. Ez a kvalifikáció nagyon átfogó, és magában foglalja mindkettőt, az önuralmat és a nyugalmat is, amelyeket a XIX. fejezetben írtunk le, mint az asztrális munkához szükséges képességeket.

b) **Damo** (legyőzés) – egy előbbihez hasonló hatalom az ember cselekedetei és szavai fölött, és ezért tisztaság is azokban, egy olyan tulajdonság, amelyik megint csak szükségszerű az előzőből.

c) **Uparati** (megszüntetés) – úgy magyarázzák, mint szakítást a bigottsággal, és egy sajátos valóság által előírt cselekmény vagy szertartás szükségességében való hittel, így vezetve el a jelöltet a gondolat függetlenségéig, és széleskörű és általános toleranciáig.

d) **Titikkhâ** (kitartás és türelem) – ezen azt a készséget értik, hogy a jelölt derűsen viseljen el bármit, amit a karma hozhat számára, és bármitől és minden világitól való elválást, amikor csak szükséges. Ez magában foglalja a rossz miatti bosszúság teljes hiányát is, annak tudását, hogy akik neki rosszat tesznek, csak saját, tulajdon karmájának eszközei.

e) **Samâdhâna** (feszült figyelem) – egyhegyűség, magában foglalva azt, hogy kísértés a jelöltet ne legyen képes ösvényéről letéríteni. Ez nagyon közel áll az előző fejezetben említett céltudatos-sághoz.

f) **Saddhâ** (hit) – bizalom Mesterében és saját magában, bizalom abban, hogy a Mester megfelelő tanár, és bármennyire is másként érezhet a jelölt saját erőit illetően, még belül van az az isteni szikra, ami, ha lángba borul, egy nap képessé teszi őt, hogy elérje, amit Mesterének sikerült.

4. **Anuloma** (egyenes sorrendiség vagy követés – jelezve, hogy elérése a másik három természetes következménye) – ebben a szakaszban éri el a jelölt a földi életből való szabadulás erőteljes vágyát, és a legmagasabbal való egyesülést, amit a hinduk Mumukshatva-nak neveznek.

5. **Gotrabhû** (a beavatásra való alkalmasság állapota) – ebben a szakaszban a jelölt, mintegy, egybegyűjti előzetes szerzeményeit, és olyan mértékben megerősíti azokat, ami a következő nagy lépéshez szükséges, amellyel ráléphet az igaz ösvényre, mint elfogadott tanítvány. Ennek a szintnek az elérését nagyon gyorsan követi a következő fokozatba való beavatás. Válaszul arra a kérdésre, hogy „Ki az a Gotrabhû?” az Úr Buddha feleli: „Az az ember, aki birtokában van azoknak a képességeknek, amelyek által a megszentelés azonnal kezdetét veszi, az a Gotrabhû.”

Az a bölcsesség, ami a Szentség Ösvénye elfogadásához szükséges, a Gotrabhû-gñāna.

Most, hogy sietős pillantást vetettünk a próbaidőszak lépéseire, hangsúlyoznunk kell, hogy a lényeg, amire az elején utaltunk az, hogy ezeknek a tulajdonságoknak és képességeknek a tökéletes elérése ebben a kezdeti szakaszban nem elvárt. Ahogy Mr. Mohini mondja, „Ha ezek egyformán erősek, az adeptusság még ugyanabban az inkarnációban elérhető.” De ilyen eredmény természetesen rendkívül ritka. Ezen képességek elsajátításának irányába kell szüntelenül iparkodnia a jelöltnek, de hiba lenne feltételezni, hogy senki nem nyerhet bebocsátást a következő lépcsőfokra anélkül, hogy valamennyit ne birtokolná a lehető legteljesebb mértékben. Nem kell szükségszerűen követniük egymást ugyanabban a meghatározott sorrendben, mint a leírt utóbbi lépések, ténylegesen sok esetben egy ember fejlesztheti az összes különböző képességet egyidejűleg, inkább egymás mellett, mint szabályos utánkövetésben.

Nyilvánvaló, hogy egy ember könnyen munkálkodhat ennek az ösvénynek a nagy része mentén, mégha egészen tudatlan is létezését illetően, és kétségtelen, hogy sok jó keresztény, számos őszinte szabadgondolkodó már messze az úton jár, ami esetleg elvezet a beavatásig, jóllehet sohasem halotta az okkultizmus szót életében. Ezt a két osztályt említem elsősorban, mivel minden más vallásban elismert az okkult előrehaladás, mint lehetőség, ezért bizonyosan keresik szándékosan azok, akik vágyat éreznek valami kielégítőbb után, mint az exoterikus hit.

Meg kell jegyeznünk azt is, hogy ennek a próbaidőszaknak a lépcsőfokait nem választják el beavatások a szó legteljesebb értelmében, habár mindenfajta próbák és vizsgálatok tűzdelik minden síkon, könnyíthetik bátorító tapasztalatok, burkolt intések és segítség, amikor csak adhatók ezek biztonságosan. Hajlamosak vagyunk olykor valamivel tágabb értelemben használni a beavatás szót, mivel, ha például ezekhez az imént említett próbákhoz alkalmazva használjuk, akkor helyesen fejezve ki magunkat, csak arra az ünnepélyes szertartásra vonatkozik, amelyen a tanítványt egy magasabb fokozatra bocsátja egy kinevezett tisztségviselő, aki az Egy Beavató nevében fogadja ünnepélyes eskütételét, és kezébe helyezi a tudás új kulcsát, amelyet azon a szinten kell alkalmaznia, ahová most eljutott. Ilyen beavatás történik a következő felosztásra való belépésnél, amelyet most fogunk áttekinteni, és minden egyes szakasz bármelyik lépcsőfokáról a következőre való átlépésnél.

(Megjegyzés a harmadik kiadáshoz:

Úgy gondoltam, hogy legjobb lenne kihagyni ezt a fejezetet, minthogy eredetileg több mint harminc évvel ezelőtt írtam. Azonban sok minden történt azóta; az emberiség végül is fejlődik, bár lassan, és a közvélemény is jelentősen megváltozott olyan dolgokat illetően, amelyeket én is érintettem ebben a könyvben, úgyhogy a későbbi irodalomban már lehetett részletesebben foglalkoznunk ezekkel. Ha bármelyik olvasóban érdeklődés ébredne a kvalifikációk fenti, eléggé hiányos technikai felsorolása által, és ha belül sürgetést érez a Szentség Ösvényének keresésére, és arra, hogy rálépjön, javasolom szíves felhasználásra újabb könyvemet, amit elsősorban ebben a témában írtam, „A Mesterek és az Ösvény” (The Masters and the Path) címűt (kiadta: a Teozófiai Kiadó, Adyar, Madras), amelyekben további felvilágosítás található. – C. W. L.).

XXI. Fejezet

Az igaz ösvény

Az ösvény ezen felosztásának a négy szakaszában kell levetni a tíz Samyojana-t vagy bilincseket, amelyek az embert az újraszületés körforgásához kötik, és visszatartják a Nirvána-tól. Itt van a különbség az elfogadott tanítványság és a megelőző próbaidőszak között. Semmilyen részleges siker a bilincsektől való szabadulás terén most már nem elegendő, mielőtt a jelölt egyik lépcsőfokról a következőre továbblép, teljesen meg kell szabadulnia bizonyos kölöncöktől, és amikor ezeket felsorolják, látható, milyen messzire ható ez a követelmény, és nincs sok okunk a szentkönyvekben szereplő állításon csodálkozni, hogy olykor hét inkarnáció szükséges az ösvény ezen fokozatain való áthaladáshoz.

A négy szakasz vagy lépcsőfok mindegyike ismét négyre van osztva, mivel mindegyiknek megvannak az alábbi részei:

(1)**Maggo**, vagy út, amelynek során a tanulmányozó azért küzd, hogy levesse a bilincseket, (2)**Phala** (eredmény vagy gyümölcs), amikor így munkálkodva, cselekménye eredményei egyre jobban megmutatkoznak, (3)**Bhavagga** vagy beteljesülés, amikor az eredmény eléri csúcspontját, és ő képes megfelelően teljesíteni a munkát, ami ehhez a lépcsőfokhoz tartozik, amelyen ő most már szilárdan áll, (4)**Gotrabhû**, jelenti, mint előbb, az időt, amikor alkalmas állapotba kerül, hogy megkaphassa a következő beavatást.

Az első:

I. **Sotâpati vagy Sohan** – A tanítványról, aki elérte ezt a szintet, úgy beszélnek, mint Sowani vagy Sotâpanna, „aki belépett a folyamba”, mivel ettől az időszaktól, habár még hosszan időzhet itt, habár még enged több rafinált kísértésnek, és letérhet egy időre útirányáról, de többé már végképp nem eshet vissza a szellemiességből, és nem válhat merő világiassá. Belépett a határozottan magasabb emberi fejlődés folyamába, ahová az egész emberiségnek be kell lépnie a következő kör középsőig, kivéve a nagy élethullám által hátrahagyandókat, mint átmenetileg sikerteleneket, további haladásra várva a következő világláncig.

A tanítvány, aki képes elérni ezt a beavatást, és ezért megelőzte az emberiség többségét mindhét bolygónk egy teljes körének mértékében, ezt cselekedve kétségtelenül biztosította magát a folyamból való kiesés lehetőségével szemben az ötödik körben. Ezért néha úgy nevezik, hogy „megmentett”, vagy annak, „aki biztonságban van”. Ennek az eszmének a félreértéséből származik az üdvözülés furcsa elmélete, amit a keresztény közösség bizonyos csoportja terjeszt. Az „örökkévaló üdvözülés” amelyről egyes írásaik szólnak, az nem örök szenvedéstől való felmentés, ahogy istenkáromló módon feltételezi a tudatlan, hanem egyszerűen ennek az aeonnak a maradék része elvesztésétől, vagy ebből a haladási vonalból való kiesést jelent. A mise alatt elhangzó halhatatlansági krédónak is ez a jelentése: „Ahhoz, hogy bárki meg legyen mentve, mindennek előtt az szükséges, hogy megtartsa katolikus hitét.” (Lásd: Keresztény Hiszekegy, 91. old.)

Azok a bilincsek, amelyeket a tanítványnak le kell vetnie, mielőtt a következő szakaszba lép, az alábbiak

1. **Sakkâyaditthi** – az én illúziója
2. **Vichikichchhâ** – kétely vagy bizonytalanság
3. **Silabbataparâmâsa** – babona

Az első az „én vagyok én” tudatosság, ami, minthogy a személyiséggel kapcsolatos, csak illúzió, és meg kell szabadulni attól rögtön az igazi felfelé vezető ösvény első lépésénél. Azonban ezt a béklyót teljesen levetni ennél többet jelent, mivel ez annak a ténynek a felismerését jelenti, hogy az egyén igazság szerint egy az Összessel, ezért sohasem lehetnek olyan érdekei, amelyek

szembenállnak felebarátai érdekeivel, és annál rendületlenebb lesz haladása, minél jobban segíti a többiekét.

A Sotâpatti szint elérésének jele és záloga a tanítvány első belépése a mentálist követő síkra, amelyet általában buddhikusnak hívnak. Lehet, sőt bizonyos, hogy annak a rendkívül emelkedett állapotnak még csak legalacsonyabb alsíkja pusztá érintését tapasztalhatja meg, mégha Mestere segítségével is, de az az érintés olyan, amelyet soha nem lehet elfelejteni, olyan valami, ami új világot nyit meg előtte, és teljesen forradalmasítja érzéseit és elgondolásait. Akkor fogja fel először valóban annak a síknak a kiterjedt tudatossága segítségével mindennek az alapvető egységét, nemcsak merő intellektuális elméletként, hanem nyilvánvaló tényként, ami kétségtelen kinyílt szemei előtt, először tud valóban valamit a világról, amelyben él, akkor először lesz csekély sejtelve arról, milyennek is kell lennie a nagy Mesterek szeretetének és könyörületességének.

Ami a második béklyót illeti, elővigyázatosság szükséges. Nekünk, akik európai gondolkodásmódban nevelkedtünk, sajnos ismerős az a gondolat, hogy egy tanítás bizonyos dogmákhoz való vak, ésszerűtlen ragaszkodást követelhet meg, és azt hallván, hogy az okkultizmus a kételyt a haladás gátjának tekinti, hajlamosak vagyunk feltételezni, hogy az ugyanolyan megkérdőjelezhetetlen hitet igényel követőitől, mint a modern babonák. Ez teljesen téves felfogás.

Igaz, hogy a kétely (vagy inkább a bizonyosság hiánya) bizonyos kérdésekben a szellemi haladás akadály, de annak nem a vakhit az ellenszere (ami maga is béklyó, amint mindjárt látni fogjuk), hanem a meggyőződés bizonyossága egyéni tapasztalaton és matematikai ésszerűségeen alapul. Amíg egy gyermek kételkedik a szorzótábla pontosságában, aligha szerezhet jártasságot a felsőbb matematikában, de kételyei csak akkor tisztázódnak kielégítően, ha elér egy megértési szintet, ami ésszerűségeen vagy kísérletezésen alapul, hogy a táblában foglalt állítások igazak. Elhiszi, hogy kétszer kettő az négy, nemcsak azért, mert így mondták neki, hanem mert számára magától értetődő tényé vált. Pontosan ez, és csakis ez a kétely megoldásának okkultizmus által ismert módszere.

Vichikichhâ-t úgy értelmezik, mint a karma és reinkarnáció tételének kételyét, és a legmagasabb jó elérési módszere hatékonyságának kételyét a Szentség ezen Ösvénye által. Ettől a Samyojana-tól való megszabadulás jelenti annak abszolút bizonyossággal való felismerésére jutni első kézből való, személyes tudásra, vagy ésszerűsége alapozva, hogy az okkult tanítás ezekre a pontokra vonatkozóan igaz.

A harmadik bilincs, amit el kell vetni, magában foglal mindenféle ésszerűtlen és téves hitet, minden függőséget a szív megtisztítására irányuló külső rítusok és szertartások hatékonyságában. Aki elveti, annak meg kell tanulnia egyedül önmagától függnie, nem pedig másoktól, vagy bármelyik vallás külső borításától.

Az első három bilincs összefüggő sorozat. Ha a tanítvány megértette az egyéniség és a személyiség közötti különbséget, csak akkor lehet bizonyos mértékig értékelni a reinkarnáció tényleges menetét, és eloszlatni minden kételyt a fejben. Ha ez megtörtént, az igazi ego szellemi tudásának állandósága bizalmat eredményez az ember saját szellemi erejében, és eloszlatja a babonát.

II. Sakadâgâmi – A tanítványt, aki ebbe a második szakaszba lépett, Sakridâgâmin-nak nevezik, azaz „az ember, aki csak egyszer tér vissza”, jelezve, hogy annak, aki elérte ezt a szintet, csak egy további inkarnációra van szüksége, mielőtt az arhatságig jut. Ezen a lépcsőfokon már nem kell további bilincseket levetnie, hanem azzal van elfoglalva a tanítvány, hogy legkisebbre csökkenti azokat, amelyek még leláncolják. Ez azonban általában figyelemre méltó pszichikai és intellektuális fejlődésnek az időszak.

Ha a szokásosan pszichikainak nevezett képességeket előzőleg még nem szerezte meg a tanítvány, akkor azokat ebben a szakaszban kell kifejlesztenie, mivel azok nélkül lehetetlenség magába fogadnia azt a tudást, amit most meg kell kapnia, illetve magasabb rendű munkát végeznie az emberség számára, amelyben való segítségére előjogot nyert. Az asztrális tudatosságot irányítása alatt kell tartania fizikai éber életében, alvása alatt nyitva lesz számára a mennyei világ, mivel ha fizikai tes-

tétől távol van, egy ember tudatossága mindig egy szinttel magasabban van, mint mialatt még a hús hajléka terheli.

III. **Anâgâmi** – Az Anâgâmin (aki nem tér vissza), azért hívják így, mivel ezt a szakaszt elérve, képesnek kell lennie eljutni a következőre még akkor élt életében. Mindennapi munkája köreit róva, élvezi a haladásnak minden ragyogó lehetőségét, ami azáltal adott, hogy teljesen birtokában van a mennyei világ felbecsülhetetlen képességeinek, és amikor éjjel elhagyja fizikai testét, csodálatosan kitágult tudatosságba jut megint, ami a buddhi szinthez tartozik. Ezen a lépcsőfokon végül megszabadul az alábbi két bilincs bármelyik hosszantartó maradványától:

4. **Kâmarâga** – az érzés élvezetéhez való ragaszkodástól, amit a földi szerelem jelképez, és
5. **Patigha** – a harag és gyűlölet minden eshetőségétől.

A tanítvány, aki levetette ezeket a bilincseket, többé már nem ingadozik érzéseinek befolyása által sem a szeretet, sem a gyűlölet irányába, és szabaddá válik a fizikai sík feltételei iránti kötődéstől vagy türelmetlenségtől.

Itt ismét ügyelnünk kell egy lehetséges téveszmére, amellyel gyakran találkozunk. A legtisztább és legnemesebb emberi szeretet sohasem hal meg, és semmilyen módon nem kisebbedik okkult képzés által, ellenkezőleg, megnövekszik és kiterjed, amíg mindent átölelővé nem válik ugyanolyan izzással, mint ami először csak egy-kettő felé áradt. Azonban a tanítvány még időben minden olyan megfontolás fölé emelkedik, amelyik a körülötte levőknek csak a pusztá személyiségével kapcsolódik össze, és így igazságtalanságtól és részrehajlástól mentessé válik, amit a hétköznapi szeretet olyan gyakran mutat fel gyakorlása során.

Azt sem szabad feltételezni egy pillanatig sem, hogy a mindenre kiterjedő, messze ható ragaszkodás elnyerése révén közelebbi barátai felé irányuló különleges szeretetét elveszíti. A szokatlanul tökéletes kapcsolat Ânanda és a Buddha között, mint Szt. János és Jézus között az írás szerint bizonyítja, hogy éppen ellenkezőleg, hatalmas mértékben felerősödött, és a kötelék Mester és tanítványa között bármilyen földi kötelemnél sokkal erősebb. Ennek oka, hogy a szentség ösvényén virágzó ragaszkodás ego-k és nem pusztán személyiségek között van meg, ezért erős és állandó, csökkenéstől vagy ingadozástól való félelem nélkül, mivel „tökéletes szeretet, ami elúzi a félelmet.”

IV. **Arahat** (a tiszteletreméltó, a tökéletes) – A jelölt, aki eléri ezt a szintet, állandóan élvezi a buddhikus sík tudatosságát, és képes használni erőit és képességeit még fizikai testében is, és ha elhagyja fizikai testét alvás vagy transz alatt, azonnal a nirvánikus sík leírhatatlan ragyogásába kerül. Ebben a szakaszban az okkultistának el kell hagynia az alábbi öt bilincs utolsó maradványait is:

6. **Rûparâga** – a forma vagy a formában megjelenő fizikai létezés szépsége iránti vágy, magában foglalva még a mennyei világbelieket is.
7. **Arûparâga** – a forma nélküli élet utáni vágy
8. **Mâno** – büszkeség
9. **Uddachcha** – háborgás vagy ingerültség
10. **Avijjâ** – tudatlanság

Itt megjegyezzük, hogy a Rûparâga levetése megszabadulást jelent nemcsak a földi élet iránti vágytól, bármilyen lenyűgöző és nemes is legyen az, az asztrális és mentális élet utáni vágytól is, bármilyen ragyogó lehet is az, hanem az összes kötöttségtől is, amelyet bármelyik személy vagy dolog külső szépsége vagy rútsága befolyásol, vagy visszataszít.

Arûparâga – vagy a mennyei világ legmagasabb és forma nélküli síkjain, vagy a még emelkedettebb buddhikus síkon való élet utáni vágy csak merőben magasabb és kevésbé érzéki formája az önzésnek, és ugyanúgy levetendő, mint az alacsonyabbaké.

Uddachcha valójában azt jelenti: „kötelem az elmében zavartsághoz” az, aki végül ezt a béklyót is levetette, az teljesen higgadt mindennel szemben, ami történhet vele, érzéketlen méltóságteljes derűjére irányuló bármilyen fajta támadással szemben.

A tudatlanságtól való megszabadulás természetesen magában foglalja a tökéletes tudás megszerzését, gyakorlatilag mindentudás bolygólánckunkat illetően. Amikor végül a jelölt minden bilincset levetett, a felemelkedő ego eléri az ötödik szakaszt, a teljes adeptusságot, és

V. **Asekha**-vá válik „azzá, akinek már többé nem kell tanulnia”, ismét csak bolygólánckunk vonatkozásában. Teljesen lehetetlen nekünk jelenlegi szintünkön felfognunk, mit jelent az önmegvalósításnak ez a fokozata. A nirvánikus sík minden gyönyörűsége nyitva áll az adeptus szeme előtt, míg, ha azt választja, hogy elhagyja testét, akkor még egy kissé magasabbra lesz képes lépni, olyan síkra, amelyik számunkra csak merőben egy elnevezés. Ahogy Rhys Davids professzor magyarázza: „Ő most már minden vétektől mentes, ebben az életben minden dolgot valódi értékén lát és becsül, elméjéből minden rosszat kigyomlálva, sajátmagát illetően csak erényes vágyakat él át, és a többiek felé gyengéd sajnálatot, tiszteletet és fennkölt szeretetet érez.”

Annak érzékeltetésére, hogy mennyire nem vesztette el az adeptus szeretetérzését, a Metta Sutta-ban olvashatjuk olyan valakinek a lelkiállapotáról, aki ezen a szinten van: „Ahogy egy anya, aki saját élete kockáztatásával védi egyetlen fiát, ilyen szeretet legyen minden élőlény iránt! Mérhetetlen jóakarattal uralja az egész világot, fölül, alul, körül, bőkezűen, anélkül, hogy megkülönböztető vagy ellentétes érdekek bármilyen érzése keveredne azzal! Ha valaki ebben a megingathatatlan lelkiállapotban marad mindvégig, akár áll vagy sétál, ül, vagy lefekszik, akkor megtörténik, amit az írás mond: 'Még ebben az életben megtalálják a szentség.' ”

XXII. Fejezet

Ami még ezen túl van

Ezen a korszakon túl nyilvánvalóan semmit sem tudhatunk a még magasabb síkok által igényelt új képességekről, amelyek még a tökéletes ember előtt állnak. Teljesen világos, mégis, hogy ha egy ember Asekha-vá vált, kimerítette a morális fejlődés minden lehetőségét, úgyhogy számára a további előrehaladás még gazdagabb tudást és még csodálatosabb szellemi erőket jelenthet csak.

Azt mondják nekünk, hogy ha valaki így elérte szellemi nagykorúságát, akár az evolúció lassú folyamán, akár az önfejlesztés rövidebb ösvényén, akkor felvállalja a saját sorsa feletti legteltesebb irányítást, és választhat jövőbeni fejlődési vonalát illetően hét lehetséges ösvény közül, amelyeket maga előtt megnyílna talál.

Jelenlegi szintünkön természetesen nem várható el, hogy sokat megértsünk ezekről a dolgokról, és a néhányukról való halvány körvonal, ami mindösszesen felvázolható számunkra, csak nagyon keveset továbbít az elme számára, hacsak azt nem, hogy legtöbbször végképp kiemeli az adeptust a földlánckból, amelyik többé már nem nyújt megfelelő tartományt fejlődése számára.

Az ösvények egyike azoké, akik „elfogadják a Nirvâna-t”, ahogy szaknyelven mondják. Ezáltal megszámlálhatatlan aeonokon át magasztos állapotban maradnak, hogy milyen munkára készülnek fel, milyen lesz fejlődésük jövőbeni vonala, olyan kérdések, amelyekről semmit sem tudunk. Ténylegesen, hogy ha adhatnának is információt ilyen részletekről, több mint valószínű, hogy felfoghatatlannak bizonyulnának számunkra jelenlegi fejlettségi szakaszunkban.

Annyit, azonban, megérthetünk legalább, hogy az áldott Nirvâna állapot az nem az üres semmi állapota, mint ahogy sok tudatlan feltételezi, ellenkezőleg, sokkal erőteljesebb és üdvös aktivitás, és amint az ember magasabbra jut a természet skáláján, lehetőségei tágulnak, a többiekért végzett munkája nagyszerűbb és messzebbre ható lesz, és a végtelen bölcsesség és végtelen erő csak vég nélküli teherbírást jelentenek neki a szolgálathoz, mivel őket a végtelen szeretet vezérli.

Egy másik osztályuk szellemi fejlődést választ, az emberiségtől nem egészen eltávolodva, mivel bár nincs közvetlen kapcsolatban rendszerünk következő lánckolatával, két hosszú korszakra kiterje-

dően, ami első és második körnek felel meg, amelynek végén ismét megjelennek, hogy „elfogadják a Nirvânat”, de magasabb szinten, mint az előbb említett.

Mások a déva fejlődéshez csatlakoznak, akiknek haladása a mienkhez hasonló hét láncból álló hatalmas láncolat mentén történik, amelyek mindegyike olyan számukra, mint egy világ. Erről a fejlődési vonalról úgy beszélnek, mint ami a legfokozatosabb, ezért a legkevésbé küzdelmes a hét útvonal közül, bár a könyvek néha úgy emlegetik, mint aki „enged az istenné válás kísértésének”, de csak a Nirmânakâja lemondásának fennkölt magaslatával való összehasonlításban lehet ilyen félig lebecsülő módon beszélni róla, mivel az adeptus, a ki ezt az utat választja, valóban dicsőséges létpálya előtt áll, és habár az általa választott ösvény nem a legrövidebb, mindazonáltal igen nemes. (Ami látható abból a tényből, hogy Szűz Mária, Jézus édesanyja is ezt az utat választotta, amikor elérte az adeptusság szintjét, és megtisztelték a Világanya előkelő és felelősségteljes hivatalával (1. Lásd: „A Mesterek és az Ösvény” „The Masters and the Path”². kiadás és egy külön kiadvány, „A Világanya mint szimbólum és tény” „The World-Mother as Symbol and Fact.”)

Egy másik csoport a Nirmânakâjâké, akik mindezeket a könnyebb módozatokat elutasítva, a leggyorsabb, de legmeredekebb ösvényt választják a magasságokba, amelyek még előttük állnak. Ők alakítják azt, amit költői kifejezéssel „oltalmazó fal”-nak neveznek, és ahogy „A csend hangja” („The Voice of the Silence”) elmondja nekünk, „óvják a világot további és még nagyobb nyomorúságtól és bánattól”, nem úgy, hogy ténylegesen elhárítanak attól rossz, külső befolyásokat, hanem azáltal, hogy minden erejüket annak a munkának áldozzák, hogy szellemi erőt és támogatást áraszsanak le, ami nélkül bizonyosan sokkal reménytelenebb lenne a helyzet, mint most.

Továbbá vannak, akik még közvetlenebb társulásban vannak az emberiséggel, és újra inkarnálódnak közénk, azt az ösvényt választva, amelyik a fentebb hivatalinak nevezett időszak négy szakaszán át vezet, közöttük vannak a Bölcsesség Mesterei, akiktől mi, akik teozófiát tanulmányozunk, ilyen részleteket tanultunk, mint amit tudunk a Természet evolúciójának tökéletes harmóniájáról. Úgy tűnhet, hogy csak viszonylag kevesen fogadják el ezt az utat, valószínűleg csak annyian, amennyien szükségesek a munka ezen fizikai részének folytatásához.

Ezekről a különböző lehetőségekről hallva, olykor az emberek elhamarkodottan tiltakoznak, hogy természetesen a Mesterek elméjében csak az emberiséget legjobban segítő választás gondolatának szabadna lennie, amely olyan vélemény, amelyiknek a kimondásától nagyobb tudás megakadályozhatta volna őket. Sohasem szabad elfelejtenünk, hogy vannak más evolúciók is a naprendszerben a sajátunkon kívül, és kétségtelenül szükség van a Logos hatalmas tervének kivitelezéséhez, hogy adeptusok mind a hét vonalon dolgozzanak, amelyekre utaltunk. Biztosan arra fog esni a Mester választása, ahol munkájára leginkább szükség van, hogy szolgálatát tökéletes önzetlenséggel bocsássa azoknak a Hatalmasságoknak a rendelkezésére, akik az evolúció nagy tervének ezzel a részével vannak megbízva.

Ez tehát az ösvény, amelyik előttünk van, az ösvény, amelyen el kell kezdenünk járni. Bármilyen óriásiaknak is tűnnek magaslatai, ne feledjük, fokozatosan, lépésről lépésre érhetők el, és akik most a csúcson közelében állnak, egyszer ugyanúgy a völgyek ingoványában küszködtek, ahogy mi tesszük. Habár az ösvény először nehéznek és fáradságosnak tűnhet, ahogy emelkedünk, lábállásunk biztosabb, kilátásunk tágabb lesz, így egyre inkább képesnek érezzük majd magunkat arra, hogy a mögöttünk felkapaszkodóknak segítsünk.

Mivel ez először így nehéz és fáradságos az alsóbb ének, gyakran illették a „jaj ösvénye” félrevezető elnevezéssel, de ahogy Mrs. Besant olyan gyönyörűen írta: „az összes ilyen szenvedésen keresztül mély és tartós öröm van, mivel a szenvedés az alacsonyabb természeté, az öröm a magasabb természeté. Amikor a személyiség utolsó foszlányának is vége, minden, ami szenvedhet, az elmúlt, és a tökéletessé vált Adeptusban nyugodt béke és örökké tartó öröm van. Látja a végcél, aminek irányába minden munkálkodik, és örömet leli benne, mivel tudja, hogy a földi szomorúság csupán múló állapota az emberi fejlődésnek.

Amiről kevés szó esik, az a mély megelegedés, amit az okoz, hogy az ösvényen vagyunk, hogy felismerjük a célt és a hozzá vezető utat, hogy tudjuk, a hasznosítandó képesség növekszik, és az

alsóbb természet fokozatosan mindenestől kiirtódik. Kevés szó esett az öröm sugarairól, amelyek fentebbről áradnak az ösvényre, a felfedezendő dicsőség vakító fénysugaráról, és a derűről, amelyet földi viharok nem zavarhatnak meg. Aki rálépett az ösvényre, annak számára minden más út elvesztette vonzerejét, az ösvény szomorúságainak szenvedélyesebb elragadtatása van, mint az alacsonyabb világ legnagyobb örömeinek.” (Vâhan, V. kötet, 12. szám)

Senki ne essen kétségbe, ha azt gondolja, hogy a feladat túl nagy számára, amit megtesz, meg tud tenni, és csak annak arányában, amennyire mi kiterjesztjük segítségünket azok felé, akiken segíteni tudunk, annyira lesznek képesek nekünk segíteni megfordítva, akik már célba értek. Így mi, akik járjuk az ösvényt a legalacsonyabbtól a legmagasabbig, a kölcsönös szolgálat hosszú láncolatán át össze vagyunk kötve, senkinek sem szabad mellőzöttnek vagy egyedülállónak éreznie magát, mert bár a nagy lépcsősor alacsonyabb lépcsői ködbe burkolózhatnak, tudjuk, hogy boldogabb tájéokra és tisztább levegőbe vezet, ahol a fény mindig ragyog.